

ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΝ ΚΗΡΥΞ

ΕΤΟΣ Β' = ΑΡΙΘ. 3 = 15

1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1933

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΑΜ. Π. ΚΑΨΑΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 96

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΟΡΚΩΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΩΣ ΙΣΧΥΟΥΣΙ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ

Υπό ΔΙΟΝ. ΠΕΤΡΟΧΕΙΛΟΥ (Δικηγόρου)

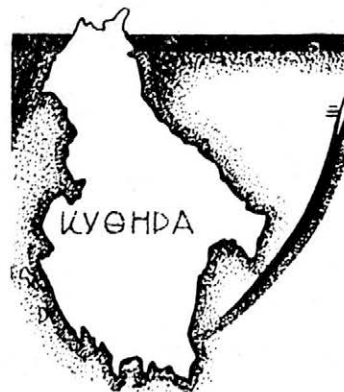
Πολὺς ἐσχάτως ἐγένετο λόγος καὶ ἐν τῷ τύπῳ καὶ εἰς τοὺς ἰθύνοντας κύκλους περὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν ὀρκωτῶν Δικαστηρίων ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐτυμολογίας τῶν ἐνόρκων ἐπὶ τινῶν υποθέσεων (Φούλας—Κάστρου, Ἀθανασούλη καὶ τινῶν ἀδικημάτων προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ περὶ τύπου Νόμου). Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐτυμολογίαι τῶν ἐνόρκων παρεστάθησαν μὴ ἱκανοποιοῦσαι τὸ δημόσιον αἴσθημα ἢ ἐθεωρήθησαν ἀντίθετοι πρὸς τὰς προσδοκίας καὶ τὸ συμφέρον τῶν ἐνδιαφερομένων, προεκλήθη εὐρεῖα συζητήσις φθάσασα καὶ μέχρις ἀπειλῆς λήψεως νομοθετικῶν μέτρων κατὰ τοῦ ἰσχύοντος ὀρκωτοῦ συστήματος.

Ἡ καταγωγή τῶν δικαστηρίων τούτων καὶ ὁ τρόπος τῆς συστάσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν καὶ αἱ ἐγγυήσεις τὰς ὁποίας ταῦτα παρέχουσι διὰ τὴν ὀρθὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου, κατέστησαν τὸν θεσμόν τοῦτον οὐχὶ ἐπουσιῶδες καὶ ἀνάξιον προσοχῆς ζήτημα, ἀλλ' ἄξιον νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀμερίστον προσοχὴν τῆς κοινῆς γνώμης. Ὁ θεσμὸς τῶν ἐνόρκων δὲν ἀπέρρευσε ἐκ τῆς συνήθους νομοθετικῆς προνοίας, ὡς συμβαίνει κατὰ καιροῦς, πρὸς θεραπείαν διαφόρων λειτουργιῶν ἢ σκοπῶν τοῦ κράτους, ἀλλὰ εἶναι συνυφασμένος μὲ αὐτὰς ταύτας τὰς Ἐλευθερίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τῶν ὁποίων μέρος ἀποτελεῖ. Πᾶσα δὲ συζήτησις περὶ τούτου δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἀδιάφορον τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ τὴν κοινὴν γνώμην. Ὡς εἶναι γνωστὸν οὗτος, ὑπερήξεν ἀπότοκος τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἥτις εἰς τοῦτον ἐνεσάρκω-

σεν ἐν τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων τῶν ἐλευθέρων λαῶν. Οἱ πρόγονοι δὲ ἡμῶν οἵτινες ἔχουσιν ποταμοὺς αἵματος ἵνα ἀνακτήσωσι τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐπικρατήσωσιν αἱ φιλελεύθεροι ἀρχαί, κατὰ τὴν σύνθεσιν τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας προκειμένου νὰ καθορίσωσι τὰς διαφόρους ἐξουσίας, ἐν τῷ καθορισμῷ τῆς δικαστικῆς τοιαύτης, περιώρισαν τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν πλημμελημάτων, προκειμένου ὅμως περὶ τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων ἠθέλησαν ὅπως ἰσχύσωσιν αἱ ἀρχαί τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ καθώρισαν ὅτι αὗται θὰ ἐκδικάζωνται ὑπὸ τοῦ λαοῦ, τὴν ἐκδήλωσιν τῆς θελήσεως τοῦ ὁποίου, ἐν τῇ ἀπονομῇ τοῦ δικαίου ἐνεσάρκωσαν εἰς τὸν θεσμόν τῶν ὀρκωτῶν Δικαστηρίων. Πᾶσα ὅθεν μεταβολὴ τοῦ θεσμοῦ τούτου μὲ μείωσιν τῆς δικαιοδοσίας καὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐνόρκων, πᾶσα ἀνάμιξις προσώπων ξένων πρὸς τὴν λαϊκὴν ὑφὴν αὐτοῦ, θὰ ἀπετέλει μείωσιν τῶν λαϊκῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν, ἐλάττωσιν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας ἐν τῇ ἐνασκήσει τῆς ὑψίστης ταύτης δικαστικῆς λειτουργίας. Ὑπὸ τῶν ἀντιλήψεων δὲ τούτων ἐνεφοροῦντο οὐ μόνον οἱ ἀποδώσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν ἐλευθερίαν πρόγονοί μας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι οἵτινες ὡς Ἀνώτατον Δικαστήριον ἐθέσπισαν τὸν Ἀρειὸν Πάγον, ἀποτελούμενον ὡς γνωστὸν ἀπὸ λαϊκῶν δικαστῶν. Ἐνῶ δὲ ὑπὸ τὸν θεσμόν τοῦτον ἀνεπτύχθη καὶ ἠνδρώθη ὁ Ἑλληνισμός, ἐνῶ οἱ λαϊκοὶ Δικασταὶ διεμόρφωσαν ὥριμον δικαστικὴν συ-

νειδήσιν καὶ ἐδραιώθη ἡ πεποίθησις τῆς κοινωνίας ἐπ' αὐτόν, ἔκ τινῶν μεμονομένων περιστατικῶν, ἔκ τῆς Α ἢ Β ἐτυμολογίας τῆς ἀπαρεσκούσης εἰς τὸν Γ ἢ Δ μετὰ τῆς μεγαλυτέρας εὐκολίας ἤχθησαν τινὲς εἰς σκέψεις μεταρρυθμίσεως ἢ καταργήσεως τοῦ θεσμοῦ τούτου καὶ ἀφαιρέσεως ἀπὸ τοῦ λαοῦ ἐνὸς σπουδαιότητος δικαίωματος, μιᾶς οὐσιώδους προνομίας, ἥτις ἀπετέλεσεν οὐσιώδη ἐκδήλωσιν τῆς λαϊκῆς θελήσεως. Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ θεσμὸς οὗτος ἀπέδωκε τοσοῦτω ἀγλαοὺς καρπούς εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν αἱ μοναρχικαὶ ἰδέαι ἐκυριαρχοῦν, ἀφ' οὗ τοὺς λαϊκοὺς δικαστὰς ἠνέχθησαν αἱ δεσποτεῖαι, θὰ ἦτο ἄσπετον νὰ γίνεταί λόγος περὶ μείωσεως τούτου εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν αἱ δημοκρατικαὶ ἀρχαὶ προσέλαβον τοιαύτην ἔκτασιν φυσικὴν δὲ τοῦναντίον θὰ ἦτο τὰ λαϊκὰ δικαστήρια νὰ ἐπεκταθῶσι πλειότερον. Εἶναι ἐντεῦθεν πρόδηλον τὸ κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον ὅπερ προκαλεῖ τὸ σπουδαῖον τοῦτο θέμα, ἀφ' οὗ καὶ μόνον θέλει ἐξετασθῇ ἐνταῦθα, (τῆς νομικῆς τούτου ἐξετάσεως καὶ ἀναλύσεως ἐπαφιεμένης εἰς ἄλλους), καὶ ἐκδηλῶς ἢ ἀνάγκῃ τῆς δημοσίας συζητήσεως ἐπ' αὐτοῦ, ἵνα διαφωτισθῇ ἡ κοινὴ γνώμη, ἀκουσθῶσι τὰ πλεονεκτήματα ἢ ἐλαττώματα τούτου καὶ μὴ ἀχθῶμεν εἰς ἀποφάσεις αἵτινες ἀντίκεινται καὶ εἰς τὸ δημόσιον αἴσθημα, προσκρούουσιν δὲ εἰς φιλελευθέρους ἀρχάς.

(Εἰς τὸ προσεχὲς τὸ δεῦτερον μέρος)

Κεα από το Νησί

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΛΑΙΟΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΕΝΑΥΤΗΣΕΝ Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΑΜ. ΠΡΩΝ. ΕΛΑΙΟΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΕΝ ΚΥΘΗΡΟΙΣ

ΚΥΘΗΡΑ.—Στο προηγούμενο φύλλο σὰς εἶχα γράψει ὅτι ἡ ἐφετεινὴ καταστροφή τῆς ἐλαιοπαραγωγῆς λόγῳ τοῦ δάκνου ὑπῆρξεν ἀρκετὰ σοβαρά, καὶ εἶχα ἐκφράσει τὴν ἐλπίδα πὺς οἱ ἐλαιοπαραγωγοὶ μας καὶ θάκαναν γιὰ νὰ προστατεύσουν τὸ μοναδικὸν προϊόν τοῦ Νησιοῦ. Πράγματι δὲ ἀπ' ἐνὸς μὲν λόγῳ τῆς μεγάλης ζημίας πού ὑπέστη ὁ τόπος, ἀπ' ἑτέρου δὲ ἐξ ἀφορμῆς καὶ τοῦ ἁγίου πού ὁ γυμνασιάρχης κ. Σ. Στάθης ἐδημοσίευσεν στὴν ἐφημερίδα «Κυθηραϊκή», ἄρχισε πάλι γενικὴ συζήτηση γιὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ «Ταμείου Προνοίας Ἐλαιοπαραγωγῆς». Τότε οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Γεωργικοῦ Ἐπιμελητηρίου κ. κ. Ἀντ. Καλλιέργης καὶ Κων. Στάθης, εἰς τοὺς ὁποίους ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀνακοινωθῇ ὑπὸ τοῦ Γεωργικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀτιζοβιωτίας ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας περὶ λειτουργίας τοῦ ἀνωτέρου ταμείου ἐν Κυθήροις, συνεκάλεσαν εἰς τὴν Χώραν, κατὰ τὴν 18ην παρελθόντος Δεκεμβρίου, συνέδριον τῶν ἐλαιοπαραγωγῶν τῆς Νήσου, ἵνα ἐξετασθῇ κατ' αὐτὸ ἡ ἴδρυσις ἢ ὄχι τοῦ «Ταμείου Ἐλαίας». Τὸ συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάστη Κοινότης ἀντεπρὼσωπεύθη ἀπὸ τρεῖς ἐλαιοπαραγωγούς, συνεκροτήθη εἰς Χώραν, τὴν 18ην Δεκεμβρίου, εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ Γυμνασίου. Κατ' αὐτὸ παρέστησαν ἀντιπρόσωποι δέκα τεσσάρων Κοινοτήτων, οἵτινες μετὰ σύντομον ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος ἐφ' οὗ ἐκλήθησαν ν' ἀποφασίσουν, γενομένην ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Γεωργικοῦ Ἐπιμελητηρίου κ. Ἀντ. Καλλιέργου καὶ λόγῳ δυστυχῶς καταλλήλου προπαγάνδας τῆς ὁποίας οἱ πλείστοι ἔπασαν θύματα, ἀπεφάσισαν παμψηφεί

τὴν μὴ λειτουργίαν «Ταμείου Προνοίας Ἐλαιοπαραγωγῆς» ἐν Κυθήροις καὶ συνέταξαν τὸ κατωθὶ ψήφισμα: «Πρακτικόν. Ἐν Κυθήροις σήμερον τὴν 18ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1932 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀντιπρόσωποι τῶν Κοινοτήτων τῶν Κυθέρων, συνελθόντες κατόπιν προσκλήσεως τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Γεωργικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀτιζοβιωτίας, ἵνα ἀποφασίσουν περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ «Ταμείου Προνοίας Ἐλαιοπαραγωγῆς Κυθέρων», ψηφίζουσι, Ὅπως μὴ λειτουργήσῃ τὸ εἰρημένον Ταμεῖον, καθόσον δὲν νομίζουσι τοῦτο συντελεστικὸν τῆς προαγωγῆς τῆς ἐλαιοπαραγωγῆς τῆς νήσου οἱ κλιματολογικοὶ ὅροι τῆς ὁποίας δὲν εἰννοῦσι τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ δάκνου καὶ παρακαλοῦσι τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Γεωργικοῦ Ἐπιμελητηρίου ὅπως ἐνεργήσωσι ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Κοινοτήτων, Κυθέρων: Ν. Σ. Βαρυπάτης, Ν. Καλλιέργης, Γ. Ι. Βενέτης, Λεβαδίου: Παν. Φατσέας, Σπ. Κασσιμάτης, Ι. Γιαννιώτης, Κοντολιανίων: Π. Κασσιμάτης, Γ. Κασσιμάτης, Ἐμμ. Δευτερέβος, Καρβουνάδων: Ἐμμ. Π. Στάθης, Π. Κυριακῆς, Φρατσίων: Χρ. Μ. Καλοκαιρινός, Παν. Χ. Κασσιμάτης, Κ. Ραΐσης, Βιαραδίων: Ι. Λαζαρέτος, Ἀνδρ. Κορώνης, Σπ. Μαλακός, Μητάτων: Ἀντ. Ποινέας, Ι. Ποινέας, Ἐμμ. Φυρὸς, Φουλιγιανίων: Γ. Κασσιμάτης, Μυρτιδίων: Β. Πανλάκης, Λογοθετιανίων: Π. Θ. Μουλός, Θ. Σοφίος, Π. Β. Μουλός, Π. Σ. Κομηνός, Ν. Μανρομμάτης, Ποταμοῦ: Μ. Μεγαλοκονόμος, Θ. Σ. Κομηνός, Ἐμμ. Πρωτοψάλλτης, Ἀρωναδίων: Παν. Μαγονέζος, Σ. Μανρομμάτης, Π. Ἀρώνης, Καραβᾶ: Ἀρ. Διακόπουλος, Π. Θ. Μπαβέας, Π. Θ. Τζωρτζόπουλος, Γεραζαρίου: Δ. Σουρῆς, Γεωρ. Μ. Σουρῆς, Ζαχαρ. Σουρῆς».

Κι' ἔτσι μιὰ ωραία ἰδέα κι' ἓνα σοβαρότατον μέτρον προστασίας τῆς ἐλαιοπαραγωγῆς μας ἐνανάγησεν οἰκτρότατα, καὶ τοῦτο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔνεκα ἐλατηρίων τὰ ὁποία δυστυχῶς δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηρισθῶν ἐγγενῆ. Εὐχόμεθα νὰ μὴ μετανοήσουν οἱ ἀγαπητοὶ συμπολίται μας.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ

Ὁ ἔρανος ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν, ὁ διενεργηθεὶς εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῆς νήσου διὰ περιφορᾶς δίσκων ἀπέδωσε τὰ κατωθί:

Πρώην Δήμος Κυθηρίων.

Χώρα: Ἐσταυρ. Χριστ. δρχ. 112

Κ. Τσιμόπουλος » 1000 1112.—

Λιβάνι: Παν. Κοντελετοῦ δρχ. 25

Σωτήρ » 42 67.—

Δρυμῶν: Ἀγ. Μαρίνα δρχ. 50.—

Κεραμωτό: Σωτήρ » 76.—

Καρβουνάδες: Ἀγ. Γεώργ. » 50.—

Σταθιάνικα: Ἀγ. Εὐσταθ. » 63.—

Μυλοπόταμος: Ἀγ. Χαράλαμ. » 135.—

Πισινιάνικα: Ἐσταυρωμέν. » 92.—

Φράτσια: Ἀγ. Χαράλαμπος » 42.—

Φατσάδικα: Ἀγ. Ἀνάργυρ. » 45.—

Στραπόδι: Ἀγ. Ἰωάννης » 50.—

Κάλαμος: Ἀγ. Νικήτας » 30.—

Καλοκαιρινές: Ἀγ. Σπυρίδων » 140.—

Καλησπεριάνικα: Ἀγ. Γεώργ. » 95.—

Βιαράδικα: Παναγ. Φανερωμ. » 100.—

Σύνολον ἐκ τέως Δήμου Κυθέρ. 2147.—

Πρώην Δήμος Ποταμίων.

Ποταμός: Πλαγιόπισσα δρχ. 189.50

Ντουριάνικα: Ἀγ. Ἰωάν. » 7.—

Πισινάδες: Ἀγ. Θεόδωρος » 21.—

Περλεγγιάνικα: Παν. Ὁδὴγ. δρχ. 27.—

Λογοθετιάνικα: Ἀγ. Μηνᾶς 58 —

Ἀγ. Δημητ. 19.50 77.50

Κατσουλιάνικα: Ἀγ. Τριάς δρχ. 22.—

Διανιάνικα: Εὐαγγελίστρια » 52.—

Χριστοφοριάνικα: Ἀγ. Βασ. » 30.—

Τριφυλλιάνικα: Ἀγ. Ἰωάν. » 83.—

Γερακάρι: Ἀγ. Ἰωάννης » 25.—

Μητάτα: Ἀγ. Τριάς » 1050.—

Καραβᾶς: Δέσποινα δρχ. 70

Ἀγ. Χαράλ. » 370 440.—

Σύνολ. ἐκ τέως Δήμου Ποταμίων 2024.—

ἤτοι σύνολον ἐράνου δρχ. 4171.— αἵτινες ἀπεστάλησαν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην ἵνα καταβληθῶσιν εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ἐράνων.

ΧΟΡΟΣΠΕΡΙΣ ΕΝ ΧΩΡΑ.

Εἰς τὴν ἐν Κυθήροις (Χώρα) αἰθουσαν τοῦ «Κυθηραϊκοῦ Συνδέσμου Κυθίων» ἐδόθη τὴν 6ην λήξαντος μηνὸς χοροσπερίς ὑπὸ τοῦ Κυθηραϊκοῦ Συνδέσμου, ἥτις ἐσημείωσεν ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν ἀπὸ ἀπόψεως συγγεντροφείας καὶ διοργανώσεως.

Ἐδθῆναι ἐπεκράτησε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς χοροσπερίδος μέτροι τῶν προΐνων ὥρων. Ἐχορεύθησαν Ἑλληνικοί, Κυθηραϊκοί καὶ Εὐρωπαϊκοί χοροί. Αἱ εἰσπρατικαὶ αἰτινὲς ἦσαν ἱκανοποιητικαί, διετεθήσαν διὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ οἰκίματος τοῦ Συνδέσμου.

ΥΠΕΣΤΗ ΚΑΘΙΖΗΣΙΝ Ο ΝΕΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΚΑΡΑΒΑ

Πληροφορούμεθα ἐκ Καραβά ὅτι, συνεπεία τῶν θαλασσοτάτων βροχῶν τοῦ παρελθόντος μηνὸς, ὑπέστη ἐλαφρὰν καθίζησιν, εἰς μικρὰν ἀκτῖνα, ὁ νεοκατασκευασθεὶς δρόμος Καραβά Ἀγίας Πελαγίας. Τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον ἐμερίμνησε διὰ τὴν ἐπισκευὴν του.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΚΑΨΑΛΙ

Σεμνοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ, ὥπως κατ' ἔτος, ἐγένετο καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος εἰς τὸ Καψάλι ἡ τελετὴ τῆς καταλύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων, καθ' ἣν παρεστή πληθὺς κόσμος.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΝ ΧΩΡΑ.

Ὁ βραβευθεὶς μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου κ. Νικόλ. Α. Φατσέας ἵδρυσεν Φροντιστήριον Μαθηματικῶν ἐν Χώρα, προτιμᾶν καὶ γενικῶς ὑποβοηθῶν τοὺς ἀδυνάτους εἰς τὸ μάθημα τῶν μαθηματικῶν μαθητῶν. Διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ φροντιστηρίου τούτου ὁ κ. Φατσέας ἔτρεξε τῆς υποστηρίξεως τῶν καθηγητῶν του.

ΠΝΙΓΜΟΣ ΚΟΡΑΣΙΔΟΣ

Τὸ μικρὸν καὶ ἡσυχον χωρίον Λουραντιάνικα, τὴν 13 παρελθόντος μηνὸς, συνεκλόνησε τραγικὸν δυστύχημα τοῦ ὁποίου θύμα ὑπῆρξεν ἡ δεκαετής θυγάτηρ τοῦ Δημ. Λουράντου, Κυριακοῦλα, ἥτις παρέρυθη ὑπὸ τῶν ὑδάτων ὑπερχειλίσαντος ἐκ τῆς βροχῆς ξηροποτάμου, ὑπὸ ἀκολουθῶντος συνθήκας, ὥς μεταδίδει ἡμῖν ταύτας ὁ ἐν Κυθήροις ἀνταποκριτὴς μας.

Τὰ τέκνα τοῦ Δημ. Λουράντου Κυριακοῦλα καὶ ὁ μικρότερος ἀδελφός της ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ Σχολείου τῶν κατελήφθησαν καθ' ὁδὸν ὑπὸ ραγδαί-

τάτης βροχῆς. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν, ἐπρόκειτο νὰ διέλθωσι τὴν πλησίον τοῦ χωρίου Λουραντιάνικα μικρὰν γέφυραν τὴν συνδέουσαν τὰς ὁχθὰς ἐνὸς λαγκαδίου, τὸ ρεῖμα τοῦτον ἐγένετο ὀγκώδες ἐνεκα τῶν ὀμβρίων ὑδάτων, καὶ ἐκάλυψεν τὴν μικρὰν γέφυραν, παρὰσῶσαν τὰ δι' αὐτῆς διερχόμενα παῖδια.

Ἐκ τούτων ὁ μὲν υἱὸς τοῦ Δημ. Λουράντου κατόρθωσε νὰ συγκρατηθῇ ἀπὸ τοῦ κομποῦ ἐνὸς δένδρου, ἡ ἀτυχὴς ὁμῶς κόρη παρέρυθη ὑπὸ τοῦ ρεῖματος καὶ ἐφῆρτο μετὰ μεγάλης ταχύτητος. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην διερχόμενος ἐξείδεν ὁ πατήρ τῶν τέκνων ἀντελήφθη τὴν τραγωδίαν ἐκτυλισσομένην ἐνώπιόν του καὶ ἔσπευσεν πρὸς σωτηρίαν τῶν τέκνων του, πρὸ παντὸς τῆς θυγατρὸς του ἡ ὁποία ἦδη εὐρίσκετο μικρὰν προσκεκολλημένη ἐπὶ τινος θάμνου. Μετὰ πολλοὺς κόπους κατόρθωσε νὰ πλησιάσῃ τὴν θυγατέρα του καὶ νὰ παραλάβῃ αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς του. Ἀτυχῶς ὁμῶς ἡ εἰμασμένη ἠθελῆσε νὰ πληγώσῃ ἔτι περισσότερον τὴν πατρικὴν καρδίαν, καὶ ἐνῶ ἠτχορίσκει οὕτως τὸν θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν τέκνων του νέον ρεῖμα, ὀγκώδες τερον τοῦτον, παρέρυσε πατέρα καὶ κόρην τοὺς ὁποίους ἔροισεν χαμαί.

Ἐκ τῆς ἀποτόμου πτώσεως τοῦ πατρὸς ἡ ἀτυχὴς μικρὰ ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς της καὶ παρέρυθη καὶ αὐτὴς ὑπὸ τῶν ὑδάτων, προσκρούουσα ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ. Τὰ κτερήματα τῆς ἀτυχῆς μικρᾶς ὑπῆρξαν θανατηφόρα δυστυχῶς, ὅταν δὲ ὁ πατήρ ἀντελήφθη ἐξ ἀποστάσεως μεγάλῃς τὴν θυγατέρα του ἐπὶ ἐνὸς θάμνου, ἔσπευσε καὶ αὐτὴν διὰ νὰ σώσῃ ταύτην, πλὴν τὴν φορὰν αὐτὴν ἀνέσυρε πτώμα τὸ ἀτυχὲς τέκνον του, τὸ ὁποῖον μετέφερε νεκρὸν εἰς τὴν οἰκίαν του.

ΕΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΣΑΝ ΤΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΩΣ ΕΚΛΟΓΩΝ

Μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς τὸ Ὑπουργεῖον Ἑσωτερικῶν ἐκαιοποίησε τὴν 24ην Ἰανουαρίου, τὰ διατάγματα περὶ προκηρύξεως ἐκλογῶν διὰ τὴν 2ην Μαρτίου καὶ συγκλήσεως τῆς νέας Βουλῆς διὰ τὴν 27ην Μαρτίου.

Ἐξ ἄλλου ὑπεγράφη καὶ ἀπεστάλλει πρὸς δημοσίευσιν τὸ διάταγμα τοῦ καθορίζον τὰς βουλευτικὰς ἑδρας κατὰ περιφέρειας. Κατὰ τὸ Διάταγμα τοῦτο ἡ νῆσός μας ἀριθμοῦσα 9092 κατοίκους θέλει ἐκλέξῃ ἓνα βουλευτήν.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 2ης Μαρτίου θὰ ἰσχύσῃ τὸ πλειοψηφικὸν σύστημα με στενὴν περιφέρειαν. Ὁ ἐκλογεὺς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ οἴρῃ εἰς τὴν κάλπην κομματικὸν ψηφοδέλτιον. Σταυρὸς προτιμῆσεως δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως διότι τὸ σύστημα εἶναι πλειοψηφικόν.

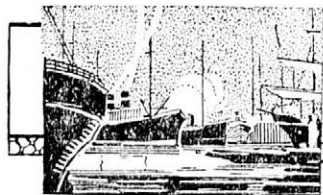
ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ

Εἶναι τὸ σύνθημα τοῦ ἀρθρογράφου τῆς «Φωνῆς τῶν Κυθίων» ὁ ὁποῖος ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Νήσου μας, μᾶς παρακινεῖ, εἰς πρόσφατον πολυστήλον ἀρθρον του, ὅλους τοὺς Κυθηρίους νὰ ἐγκαταλείψωμε τὰ σπίτια μας καὶ νὰ κτίσωμεν ἄλλα στήν παραλία. Ἐμπρὸς λοιπόν, Κυθηριοί συμπολίται, ἄς ἀκούσωμεν τὸν κ. ἀρθρογράφον. «Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει».

Τὰ χορήματα τοῦ χερσιάζονται γὰρ σπίτια θὰ μᾶς τὰ ξεικονομήσῃ ὁ ἴδιος ἀπ' οὗ τόσον ἐπιμένει νὰ τὰ κτίσωμε. Πρὸς θεοῦ δὲ μὴ στενοχωρηθῇτε ποὺ θὰ ἀρῇσετε πολλὰς ὄρες μαζοῦ σας, τὰ περιβόλια σας, τὶς ἐλιές σας, τὶς μυγαλιές σας, τὰ ἀμπέλια σας κλπ. Γιατὰ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἀρθρογράφου δὲν πρέπει νὰ ἀσχοληθῇτε διότι δὲν ἔχουν ἀξίαν. Ἀρκεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῇτε τοὺς σταλακτίτας σας, τὰ σπήλαια, τὰς γοαρικὰς τοποθεσίας, τὸ κενὴν, τὴν ἱστορίαν, τὴν μυθολογίαν, τὰ μνημεῖα καὶ ἔσπε βέβαιον ὅτι θὰ ἐκπολιτισθῇτε καὶ θὰ ἐξευγενισθῇτε καὶ ἐκ τῶν προΐόντων τῶν μνημείων, σταλακτιτῶν, σπηλαίων κλπ. θὰ γεμίσετε τὰ κασόνια σας καρπῶ, τὰ πιθάκια σας λάδι, τὰ βαρέλια σας κρασί, τὰ ντομάκια σας τριχὰ καὶ μυζήθρες, τὶς αὐλές σας ξύλα κλπ. θάχετε δὲ περισσεύματα νὰ τοζίζετε, νὰ κάνετε λιμάνια καὶ βαπόρια κτ' ἔτσι θὰ λυθῇ τὸ ζωτικώτατον τῆς Νήσου συγκοινωνικὸν ζήτημα.

Ἄν ἔχετε δὲ καὶ κανένα συστημιένον γράμμα ἀπὸ τὸ μετανάστη σας μὴ κοινογραφήτε νὰ τὸ πάρετε διότι τὸ ἐσώζεσθαι τσὲκ θάνατι σταγὼν ἐν τῷ ὠκεανῷ τοῦ πλούτου σας.

Ἀυτὰ μὲ λίγα λόγια θέλει νὰ μᾶς πῇ ὁ πολὺς ἀρθρογράφος τῆς Φωνῆς, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται μὲ τὴν μεγαλεπήβολον διάνοιαν, κατὰ τὴν γνώμην μου ὁμῶς εἶναι ἀξιοθαρήντος διὰ τὰς γνώμας του καὶ εἶναι ἐπὶ πλέον ὁ μόνος Κυθηριὸς ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται διὰ τὸ καλὸν καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν Κυθηρίων νὰ κτίσῃ σπίτι σὲ ἐρημικὴ παραλία τῆς Νήσου γιὰ νὰ παίρῃ τὸ μπάνιο του ἰδιαίτερος αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ θάλασσα εἶναι ψυχρὰ καὶ τὸ λουτρό του θάνατι σωτήριο δι' ἑαυτὸν πρὸς σωτηρίαν ἐξ ἄλλου καὶ τῶν μικρῶν αὐτοῦ εὐρισκομένων κατοίκων τῆς Νήσου.

ΟΙ ΚΥΘΗΡΙΟΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΘΗΡΑΪΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν 29 παρελθόντος μηνὸς Ἰανουαρίου, ἡμέραν Κυριακὴν, τὰ μέλη τῆς Κυθηραϊκῆς Ἀδελφότητος συνήλθον εἰς τακτικὴν Γεν. Συνέλευσιν εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου τοῦ ἐν Πειραιεὶ «Πειραιικοῦ Συνδέσμου». Θέματα ἡμερησίας διατάξεως ἦσαν 1) Λογοδοσία τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἐπὶ τῶν πεπραγμένων ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος 1932, 2) Ἐκλογὴ ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, 3) Πρότασις περὶ ἀγορᾶς οἰκίας τῆς Ἀδελφότητος καὶ 4) Ἀρχαιρεσίαι πρὸς ἀνάδειξιν νέου Διοικ. Συμβουλίου διὰ τὴν τριετίαν 1933—1935.

Τὴν 11 π. μ. παρόντων 34 μελῶν ὁ κ. Πρόεδρος κηρύσσει τὴν ἐναρξιν τῆς Συνεδριάσεως καὶ ὁ κ. Γραμματεὺς ἀναγινώσκει τὰ πρακτικά τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως τὰ ὁποῖα καὶ ἐπικυροῦνται.

Μετὰ τοῦτο ὁ κ. Πρόεδρος ἀναγινώσκει τὴν λογοδοσίαν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἔχουσας ὡς ἑξῆς :

Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Λήξαντος τοῦ τρίτου ἔτους ἀφ' ἧς μᾶς ἐτίμησατε διὰ τῆς ἐντολῆς σας ὅπως διοικήσωμεν τὴν Ἀδελφότητα, ἐμφανιζόμεθα ἐνώπιον ὑμῶν ἵνα λογοδοτήσωμεν ἐπὶ τῶν πεπραγμένων τοῦ λήξαντος, ἔτους ἀνασκοποῦντες ἅμα ἐν ὀλίγοις καὶ τὰ κατὰ τὴν τριετίαν τῆς διοικήσεώς μας τελεσθέντα. Πρὸ πάσης ἐπὶ τῆς λογοδοσίας συζητήσεως δὲν δυνάμεθα ν' ἀντιπαρέλθωμεν τὴν σπουδαίαν καὶ ἀνεπανόρθωτον ἀπώλειαν τοῦ Κυθηραϊκοῦ Στοιχείου ἐκ τοῦ θανάτου κατὰ τὸ λήξαν ἔτος τοῦ Μεγάλου πατριώτου καὶ μεγάλου Ἐδρυγέτου τῶν Κυθήρων Εὐσταθίου Δηλαβέρου. Εἶναι γνωστὴ, οὐ μόνον μεταξύ τῶν Κυθηρίων, ἀλλὰ ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον δόλοκληρον, ἡ μεγάλη φυσιογνωμία τοῦ ἐκλιπόντος ἀνδρός, αἱ σπάνιαι ἀρεταὶ του, τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα του, τὰ ἀλτρουϊστικά του αἰσθήματα, ὁ πατριωτισμὸς καὶ λοιπὰ χαρίσματα τὰ ὁποῖα ἀνέδειξαν τοῦτον μίαν ἀκένωτον πηγὴν ἀγαθοεργίας καὶ παντὸς εἶδους εὐποιίας. Ἡ γιγαντιαία ἐξέλιξις τῶν βιομηχανικῶν του ἐπιχειρήσεων ἐξ ὧν ἐτιμήθη τὸ κυθηραϊκὸν ὄνομα ἐν τῇ γῇ καὶ ἐξ ὧν ζῶσιν χιλιάδες ψυχῶν, τὰ πολλαπλά φιλανθρωπικά ἔργα τὰ ὁποῖα ὑπερφηφάνως προβάλλονται ἐν τῇ γενετῇ καὶ ἐνταῦθα, αἱ ἡγεμονικοὶ δωρεαὶ εἰς πάσης φύσεως ἔργα εὐποιίας καὶ ἡ εἰς πάντας γνωστὴ ὑποστήριξις παντὸς

Κυθηρίου παρέχουσι πλήρη τὴν εἰκόνα τοῦ πολυτίμου τοῦτον τέκνου τῶν Κυθήρων ὥστε νὰ εἶναι περιττὴ πᾶσα διὰ λόγων ἀπεικονίσις τοῦ Εὐσταθίου Δηλαβέρου.

Ἐὰν δὲ τοιοῦτος κατεδείχθη πρὸ παντός, διὰ τὴν ἡμετέραν Ἀδελφότητα ὅμως ὑπῆρξεν ὁ παῖς, διότι οὗτος μετ' ἄλλων ἀγαπητῶν πατριωτῶν μας, ἔσχε τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος 1899 τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς διὰ τὴν πληροτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν κυθηραϊκῶν ζητημάτων. Μεθ' ὅσον δὲ ζήλου καὶ αὐτοθυσίας ἴδρυσεν αὐτήν, μετὰ τοῦ ἰδίου ἐνθουσιασμοῦ αὐτὸς ὡς Πρόεδρος αὐτῆς ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν κατηύθυνε τὰς ἐργασίας καὶ δρᾶσιν τῆς ἐπὶ τὴν τελεσφορωτέραν πραγμάτωσιν τοῦ προορισμοῦ τῆς. Δὲν ἀπέλειπεν οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν μέχρι τοῦ θανάτου του νὰ παρακολουθῇ ἀγρύπνως τὸ ἔργον τῆς καὶ νὰ ἐνισχῇ ταύτην ἡθικῶς καὶ ὁλικῶς πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ὡς φιλόστοργος πατὴρ ἐποδηγέται καὶ κατηύθυνεν ἀείποτε ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ τῆς, μὴ ἐλαττώμενος ταύτης οὐδὲ καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἀλλὰ καταλιπὼν καὶ κληροδότημα εἰς αὐτήν. Τοιοῦτος ἐν μικρᾷ σκιαγραφίᾳ ὑπῆρξεν ὁ μέγας συμπολίτης μας Εὐστάθιος Δηλαβέρου τοῦ ὁποίου τὰ ζῶντα μνημεῖα θέλουσι διατηρῇ τὴν μνήμην ἀγῆρω καὶ ἀνεξάλειπτον εἰς τὰς ψυχὰς παντὸς Κυθηρίου. Τὸ Διοικ. Συμβούλιον μνημιον τῶν ἐξόχων ὑπηρεσιῶν του καὶ εἰς ἀναγνώρισιν τούτων, προτείνει πρὸς τὴν Συνέλευσιν ὅπως τὸ ἡμέτερον Σωματεῖον ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος τούτου εἰς τὴν ἰδιαίτην μας πατρίδα καὶ διὰ τὸ ἀγαπητόν του χωρίον Καραβᾶ, τὸ μὲν ἐκ τοῦ ταμείου αὐτῆς, τὸ δὲ ἐξ ἐράνων μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν μας διὰ τὰ ὅσα οἱ Κυθηριοὶ πρὸς αὐτὸν ὀφείλουσι, ὅστις νὰ συμβολίσῃ τὸν ἔσχατον πατριώτην μας καὶ τὰς ἐκτάκτους ἀρετάς του. Παρακαλεῖ δὲ ὅπως διακοπῇ ἡ συνεδρίασις ἐπὶ 10 λεπτὰ εἰς ἔνδειξιν πένθους.

(Σ. Κ. Κ.) Διακόπτεται ἡ Συνεδρίασις ἐπὶ 10 λεπτὰ εἰς ἔνδειξιν πένθους.

Ἐπαναλαμβάνομένης τῆς Συνεδριάσεως ὁ κ. Σταμ. Καψάνης (γραμματ.) συνεχίζει τὴν ἀνάγνωσιν τῆς λογοδοσίας :

Ἐν σχέσει μὲ τὴν δρᾶσιν τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου κατὰ τὸ λήξαν ἔτος αὕτη ἀπεικονίζεται εἰς τὸν ὑποβαλλόμενον ἰσολο-

γισμὸν καὶ τὴν ἀναλυτικὴν λογοδοσίαν τοῦτον. Αἱ ἑκτακτοὶ καὶ κρίσιμοι περιστάσεις τὰς ὁποίας διέρχεται ὁ τόπος μας, ἡ δεινὴ οἰκονομικὴ κρίσις ἣτις ἐπικρατεῖ βεβαίως περιορίζουσι τὴν δρᾶσιν καὶ ἐξέλιξιν τῶν πατριωτικῶν ὁργανώσεων, οὐκ ἦττον καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος τὸ Διοικ. Συμβούλιον οὐδὲν παρέλειπεν ἵνα φανῇ συνεπὴς ἡ Ἀδελφότης μας εἰς τὰς υποχρεώσεις αὐτῆς. Καὶ ἐπὶ τῶν γενικωτέρων κυθηραϊκῶν ζητημάτων πολλὰκις ἡσχολήθημεν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος. Εἰς οὐδέναν ἀπεποιήθημεν τὴν ἡθικὴν καὶ ὁλικὴν ἀρωγὴν τοῦ Σωματείου μας, ἀλλ' εἰς πάντας προσεπαθήσαμεν νὰ καταστήσωμεν αἰσθητὴν τὴν φιλάνθρωπον, ἐκπολιτιστικὴν καὶ πατριωτικὴν δρᾶσιν αὐτοῦ. Ἐν σχέσει μὲ τὴν συζητηθεῖσαν συγχώνευσιν τῶν κυθηραϊκῶν ὁργανώσεων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, αὕτη δὲν ἐπατεύχθη καθόσον ὡς γνωστὸν προσέκρουσε εἰς τὴν ἔδραν ἣν θὰ ἔχη τὸ ἐκ τῆς συγχωνεύσεως προκύψαν Σωματεῖον. Οἱ ἐν Ἀθήναις συμπολίται μας, οἱ πρωτοστατησαντες ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀξιοῦσι τὴν ἔδραν τοῦ νέου Σωματείου ἐν Ἀθήναις, ἡ δὲ ἡμετέρα Συνέλευσις ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 2 Αὐγούστου 1932 ἀπεφάνετο ὅπως ὡς ἔδρα τούτου καθορισθῇ ὁ Πειραιεύς. Εἰς τὴν τοιαύτην δ' ἀπόφασιν ἦχθη ἡ Συνέλευσις ἡμῶν οὐχὶ ἐξ ἐγωῦσμοῦ ἢ ἀντιθέσεως πρὸς τὰς ἐν Ἀθήναις συναδέλφους Ὀργανώσεις, μεθ' ὧν αἱ σχέσεις τῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν ὑπῆρξεν ἀείποτε ἐγκάρδιον καὶ ἡ συνεργασία εὐλακρινὴ καὶ ἀδιάκοπος, ἀλλ' ἐκ τῆς συναισθησεως τὸ μὲν ὅτι ἡ Κυθηραϊκὴ Ἀδελφότης ζήσασα βίον 34 ἐτῶν προόδου, εὐημερίας καὶ ἐπιτυχοῦς σταδιοδρομίας θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ μὴ ἐξαφανισθῇ ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς, ἣτις τὴν περιέβαλε μὲ τόσην ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ τοιαύτην ἐπέδειξε δρᾶσιν ὥστε νὰ θεωρεῖται ἐν τῶν πρώτων πατριωτικῶν Σωματείων, τὸ δὲ ὅτι ἡ ἀνυπαρξία μιᾶς Κυθηραϊκῆς Ὀργανώσεως ἐν Πειραιεὶ τὸ μὲν θὰ παρέλκε τὸν πατριωτικὸν σύνδεσμον τοῦ ἐνταῦθα συμπαγούς καὶ πολυπληθοῦς κυθηραϊκοῦ στοιχείου τὸ δὲ θὰ συνετέλει εἰς τὴν μὴ ἀρτίαν ἐξυπηρέτησιν τῶν κυθηρίων τοῦ Πειραιῶς. Ἡ τοιαύτη δὲ ἀποφῆς τῶν κυθηρίων τοῦ Πειραιῶς ὑπῆρξε τοσοῦτον ἀληθὴς ὥστε διὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς λόγον οἱ ἐν Ἀθήναις συμπολίται μας, πρὸ ἐπταετίας, ὑπολαμ-

βάνοντες ότι εκ της μη υπάρξεως ιδίας κυθηραϊκής οργανώσεως εν Ἀθήναις δὲν ἐξυπηρετοῦντο πλήρως τὰ πατριωτικά συμφέροντα καὶ σχέσεις αὐτῶν, προέβησαν εἰς τὴν ἰδρυσιν τοῦ Κυθηραϊκοῦ Συνδέσμου.

Υπέδειξαν μάλιστα εἰς τούτους οἱ τότε διοικοῦντες τὴν Κυθηραϊκὴν Ἀδελφότητα, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, ὅτι ἡ ἰδρυσις καὶ ἐτέρου κυθηραϊκοῦ Σωματείου καὶ συνεπῶς κατὰ τῆς τῶν κυθηραϊκῶν δυνάμεων ἡδύνατο νὰ βλάψῃ τὰ κυθηραϊκά συμφέροντα, πλὴν αἱ τοιαῦται ὑποδείξεις δὲν ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ὀρθαί, ἀλλ' ἰδρυθῆ ὁ Κυθηραϊκὸς Σύνδεσμος τὸν ὁποῖον ἐπηκολούθησεν καὶ ὁ Φιλεκαπαιδευτικὸς, τὸν σκοπὸν καὶ ἔργον τῶν ὁποίων παρηκολούθησamen μετὰ τῆς μεγαλητέρας ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης. Πλὴν ὅμως ἡ πάροδος τοῦ χρόνου, ὡς φαίνεται, κατέδειξε τὰς ὑποδείξεις μας ἐκείνας ἀληθεῖς, δι' ὅπερ καὶ οἱ ἔχοντες τότε ἀντίθετον γνώμην ἐπιμένονσι σήμερον εἰς τὴν συγχώρην τῶν κυθηραϊκῶν σωματείων. Εἰς ταύτην μᾶς εὐρίσκουσι συμφώνους, ἀλλὰ μὲ μίαν δικαίαν ἀξίωσιν τῶν Κυθηρίων τοῦ Πειραιῶς, ὅπως ὡς ἔδρα τοῦ ἐκ τῆς συγχωνεύσεως Σωματείου παραμείνῃ ὁ Πειραιεύς, δικαίαν δὲ διότι καὶ τὸ κυθηραϊκὸν στοιχεῖον τοῦ Πειραιῶς εἶναι συμπαγέστερον καὶ τὸ Σωματεῖον μας ἀριθμῶν ζῶντων πολλῶν ἐτῶν, ὅτι δὲ ἀφοῦ ὡς οὗτοι φρονοῦσιν δύνανται οἱ κυθηρίοι τοῦ Πειραιῶς νὰ ἐξυπηρετηθῶσι μὲ ἐν γράφειον, διατὶ δὲν δύναται νὰ λεχθῇ τοῦτο καὶ διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις συμπολίτας, εἰς τοὺς ὁποίους μάλιστα τοῦτο ἐπροτάθη καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1925 ὅτε συνέστη ὁ Κυθηραϊκὸς Σύνδεσμος καὶ ἐθεωρήθη ὡς μὴ ἐκπληροῦν τὰς ἀνάγκας τῶν. Ἐκ τῆς τοιαύτης ᾗθεν ἀνάγκης τῶν πραγμάτων δὲν συνετελέσθη ἡ ἔνωσις δι' ἣν οὐδεμίαν μεμφιμοίριαν ἢ ὑπαιτιότητα ἐπερρίψαμεν εἰς τὰς ὁργανώσεις τῶν Ἀθηνῶν οὐδὲ καὶ δεχόμεθα βαρύνουσαν ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ διακόψωμεν τὴν συνεργασίαν τῆς Ἀδελφότητος μετὰ τῶν ἀδελφῶν τούτων Ὁργανώσεων. Ἐπ' ἐσχάτων δὲ μάλιστα ὅτε ὁ Φιλεκαπαιδευτικὸς Σύλλογος ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς ἡμετέρας Ἀδελφότητος ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ ὅπως ἡ συνεργασία τῶν κυθηραϊκῶν Σωματείων ἀποβῇ στενωτέρα καὶ συντονίζηται ἡ κατεύθυνσις τούτων, ὑπέδειξεν ἀντὶ τῆς συγχωνεύσεως τῶν Σωματείων τῆς καταδειχθείσης ἐκ τῶν ἀνω ἐκτεθέντων δυσεπιτελικῶν, τὴν ἔνωσιν οὐ μόνον τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἀλλὰ τῶν ἀπανταχοῦ κυθηραϊκῶν ὁργανώσεων εἰς μίαν ὁμοσπονδιακὴν τοιαύτην. Ἀντιλαμβάνεσθε δέ, ἀξιότιμοι κύριοι, μὲ μίαν τοιαύτην τεραστίαν πατριωτικὴν ὁργάνωσιν τί δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ πόσα πράγματα νὰ ἐπιλυθῶσιν. Ἐχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ αἱ λοιπαὶ κυθηραϊκαὶ Ὁργανώσεις θὰ ἀποδεχθῶσι ταύτην, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι

ὡς σκοπὸν καὶ προορισμὸν τῶν ἀπασα ἐγένετο τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν πατριωτικῶν ζητημάτων καὶ συμφερόντων. Καταθέτοντες δὲ πρὸ ἡμῶν σήμερον τὴν ἐντολήν, εὐχόμεθα ὅπως ἡ διάδοχος Διοίκησις πραγματοποιήσῃ τὴν ὀραίαν ταύτην ἰδέαν ἐκ τῆς ὁποίας πολλὰ τὰ καλὰ θέλουσιν ἀπορροεῖσθαι.

Καὶ νῦν κύριοι ἄς εἰσέλθωμεν ἐπὶ τὴν λογιστικὴν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν ἐσόδων, ἵνα λάβητε γνώσιν τῆς διαχειρίσεως ἡμῶν καὶ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τῆς Ἀδελφότητος κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1932.

Τὰ ἔσοδα κατὰ τὸ καταστατικὸν μας διακρίνονται εἰς τακτικά, ἐκεῖνα τουτέστιν τὰ ὁποῖα παγίως ἔχει τὸ σωματεῖον ἡμῶν, οἷα εἶναι αἱ συνδρομαὶ τῶν μελῶν καὶ οἱ τόκοι τῶν χρεωγράφων μὲ τὰ ὁποῖα ἔχει ἐπενδυθῆ ὁλόκληρος ἡ περιουσία τῆς Ἀδελφότητος, καὶ εἰς ἔκτατα ἔσοδα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τουτέστιν δὲν ἀναγράφονται μὲν ἐν τῷ καταστατικῷ ὡς βέβαια, οὐχ ἦτοιν συνήθως ἐγγράφονται εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ ἰσολογισμοῦ ὡς πιθανὰ καὶ προσδοκώμενα οἷα εἶναι τὰ περισσεύματα τῆς ἐορτῆς καὶ τῆς χοροεσπερίδος καὶ αἱ δωρεαὶ πρὸς τὸ σωματεῖον μας.

ΕΣΟΔΑ

Τακτικά ἔσοδα :

1) Συνδρομαὶ μελῶν.

Πρῶτον τακτικὸν ἔσοδον τῆς Ἀδελφότητος εἶναι ὡς γνωστὸν αἱ συνδρομαὶ τῶν μελῶν αὐτῆς. Τὸ ποσὸν αὐτῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς χιλίας διακοσίας τριάκοντα τέσσαρας (1234).

2) Δεύτερον τακτικὸν ἔσοδον τῆς Ἀδελφότητος εἶναι οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν αὐτῆς αἰτινες κατὰ ποσὸν καὶ εἶδος ἔχουσιν ὡς ἀκολουθῶς. α) 375 ὁμολογίαι τῶν 75000000. β) 45 ὁμολογίαι τῶν 30000000, γ) 667 ὁμολογίαι τοῦ Α'. ἀναγκαστικῶν δανείων 1922 καὶ δ) 80 ὁμολογίαι τῶν Ἑλλήνων Ὑψηλῶν, οἱ τόκοι τῶν ὁποίων ὑπερέβαινον πάντοτε τὰς ἑννέα χιλιάδας δραχ. Ἀτυχῶς κύριοι, ἡ οικονομικὴ κρίσις ἡ μαστίζουσα τὸν κόσμον ὁλόκληρον καὶ ἥτις ἐπληξε καιρίως καὶ τὸ κράτος μας εἶχεν ἀντίκτυπον καὶ ἐπὶ τοῦ τακτικοῦ τούτου ἐσόδου τῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν. Διότι ὡς εἶναι γνωστὸν τὸ κράτος μετὰ τὸν τελευταῖον οικονομικὸν κλονισμόν του, ἐκ τῆς ἀξίας τῶν τοκομεριδίων ἀφῆρεσε ποσοστὸν 25 % οὗτω δὲ δι' ἑκατὸν τοκομεριδίων ὁ τόκος ἐμειώθη κατὰ τὸ 1/4. Σκληρὸν ἀσφαλῶς τὸ μέτρον τοῦτο διὰ τὰ Σωματεῖα ἐφ' ὅσον μάλιστα διὰ νόμου ἐπιβάλλεται ἡ ὑποχρέωσις εἰς τὰ Σωματεῖα ὅπως τὰ ἀποθέματα τούτων ἐπενδύονται εἰς χρεώγραφα τοῦ κράτους. Ἄς εὐχηθῶμεν δὲ ἵνα ἐπανεέλθῃ τὸ κράτος εἰς οικονομικὴν εὐρωστίαν ἢ ὁποῖα θὰ βελτιώσῃ καὶ τὴν οικονομικὴν κατάστασιν τοῦ Σωματείου ἡμῶν. Συνεπῶς ᾗθεν τῆς τοιαύτης περικοπῆς οἱ τόκοι ἐκ χρεωγράφων τῆς Ἀδελφότητος

ἡμῶν ἀνῆλθον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς δραχμὰς 7676.60.

Ἐκτακτὰ ἔσοδα :

Ὡς ἐρρήθη ἀνωτέρω ἑκτακτὰ ἔσοδα ἔχει ἡ Ἀδελφότης ἡμῶν τὰ περισσεύματα τῆς χοροεσπερίδος καὶ τῆς ἐορτῆς τῆς Μυρτιδιωτίσεως.

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἡ χοροεσπερὶς τῆς Ἀδελφότητος λόγω τῶν δυσμενῶν οικονομικῶν συνθηκῶν ἐξ ὧν ὁ κόσμος δὲν ἐξετίθετο εἰς ἐκτάκτους δαπάνας καὶ ἀπασαι αἱ χοροεσπερίδες συνεκέντρωσαν ὀλίγον κόσμον, καὶ ἡ ἰδική μας χοροεσπερὶς δὲν συνεκέντρωσεν ἀρκετὸν ἀριθμὸν ὥστε νὰ καλυφθῶσι τὰ ἔσοδα, δι' ὅπερ καὶ ἀφῆκε ἔλλειμα. Ἐάν δὲ τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἤχθῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ διοργανώσῃ ταύτην τὸ ἔπραξεν ἵνα μὴ στερωθῶσιν οἱ συμπολίται μας τοῦ μέσου τοῦτο τῆς ψυχαραγωγίας καὶ ἐπικοινωνίας.

Ἐκ τῆς ἐορτῆς τῆς Μυρτιδιωτίσεως ἀπέμεινε περισσεύμα ἐκ δραχμῶν 1597 χιλίων πεντακοσίων ἐννενήκοντα ἐπτὰ, ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς Ἀδελφότητος καθόσον αἱ μὲν εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς δραχμὰς 10.785 τὰ δὲ ἔσοδα εἰς δραχμὰς 9188.

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀδελφότητος ἐγένετο εἰς τὸν ἐν Πειραιεῖ ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἔνθα ὑπάρχει ἡ δαπάναις τῶν Κυθηρίων εἰκὼν τῆς προστάτιδος τῆς νήσου μας. Τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐορτῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἀπεφάσισε τὸ Διοικητ. Συμβούλιον ἀντὶ τοῦ ἐν Νέφ Φαλήρῳ ναοῦ Παναγίας Μυρτιδιωτίσεως, ὑπῆκον εἰς τὰς συστάσεις καὶ τὴν ἐπιθυμίαν πολλῶν συμπολιτῶν μας, ἐπιθυμούντων ἵνα μὴ ἐγκαταλειφθῇ τελείως ἡ ἐν Ἀγίᾳ Τριάδι εἰκὼν τῆς Προστάτιδος τῆς νήσου μας, ἥτις ἀποτελεῖ ἀφιέρωμα τῶν κυθηρίων καὶ τὴν ὁποίαν συνεχῶς ἐώρταζον οἱ κυθηρίοι ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεώς των ἐνταῦθα. Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο δὲν ἀφορᾷ καὶ τὸ μέλλον διότι δύναται ἐκ περιτροπῆς νὰ διεάγῃται ἡ ἐορτὴ καὶ εἰς τοὺς δύο ναοὺς Ἀγίας Τριάδος καὶ Μυρτιδιωτίσεως. Ἐνομίσαμεν ἀξιότιμοι κύριοι, ὅτι ἔδει νὰ φέρωμεν καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸν λόγον ἵνα μὴ νοηθῇ ὅτι ἡ τοιαύτη ἐνέργειά μας εἶχεν ἄλλον τινὰ σκοπὸν πλὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ κυθηραϊκοῦ στοιχείου ὀγκώδους καὶ ἐπιβλητικοῦ ἐορτάζοντος τὴν ἐορτὴν ταύτην μέσῳ τῆς κοινωνίας τοῦ Πειραιῶς ἥτις ἰδιαίτερος τιμὰ τὴν ἐορτὴν μας ταύτην. Οὐχ' ἦτοιν καὶ ὁ ὁμώνυμος τῆς Μυρτιδιωτίσεως ναὸς ὅστις ὠκοδομήθη κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ συνεισφορᾶς τῶν κυθηρίων δέον νὰ τυγχάνῃ διαρκοῦς καὶ ἀόκνου ὑποστηρίξεως τῶν κυθηρίων.

Ἐτερον ἑκτακτὸν ἔσοδον κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἡ Ἀδελφότης ἡμῶν ἔσχε τὰς δωρεὰς ἐκ δραχ. 1500 τῆς οικογενείας Γεωργίου Σίμου τοῦ ὁποίου τὴν ἀπώλειαν ἐθρηνήσαμεν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα καὶ τοῦ ὁποίου ὡς γνωστὸν ἡ ἀδιάπτωτος μερίμνα καὶ συνδρομὴ ὑπὲρ παντὸς πατριωτικοῦ ἔργου καὶ ἡ στοργὴ καὶ

ἀφοσιώσις του πρὸς τὴν οἰκογένειάν του καὶ τοὺς συμπολίτας μας εἶχον καταστήσει τοῦτον ἄνθρωπον χρησιμώτατον διὰ τὴν κοινωνίαν, καὶ δραχμαὶ 300 τοῦ κ. Μηνᾶ Τζωρτζοπούλου εἰς μνήμην τοῦ ἀποβιώσαντος Γεωργίου Σίμου. Αἱ τοιαῦται δωρεαὶ τῶν ὁποίων τόσον ἐπαφελὴς ἐγένετο χοῆσις διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν ἐνδεῶν συμπολιτῶν μας, ἀποτελοῦν διακαίαν ἀναγνώρισιν τῆς φιλανθρωπικῆς καὶ κοινωνικοῦ δράσεως τῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν ἐνισχύουσα τὸ ἔργον τῆς εὐχόμεθα δὲ ὅπως αἱ τοιαῦται δωρεαὶ ἀποτελέσωσι παράδειγμα ἄξιον μιμήσεως.

Καὶ ἤδη εἰσερχόμεθα εἰς τὰ ἔσοδα, τὰ ὁποῖα ὡς καὶ τὰ ἔσοδα διαιροῦνται εἰς τακτικά καὶ ἔκτακτα οὕτω δέ.

ΕΞΟΔΑ

Τακτικά ἔσοδα :

1) Ἐκ τῶν τακτικῶν δαπανῶν τῆς Ἀδελφότητος ἡ μεγαλύτερα εἶναι τὰ πρὸς τοὺς ἀπόρους συμπολίτας μας διδόμενα βοηθήματα, αἵνα κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἀνῆλθον εἰς δραχμὰς 3080. Ἡ χορήγησις βοηθημάτων εἰς ἀπόρους ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως τὴν σπουδαιότεραν ἐκδήλωσιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ τοῦ Σωματείου μας, ἡ ὁποία ὅμως, ὡς ἐκ τῶν πενιχρῶν πόρων τοῦ Σωματείου μας δὲν δύναται νὰ πληρῇ τὰς ἀνάγκας τούτων εὐκαίτων δὲ θὰ ἦτο τὸ Καταστατικόν μας νὰ ἐχορήγη μεγαλύτεραν δικαιοδοσίαν εἰς τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἵνα δύναται τοῦτο εἰς περιστάσεις τινος νὰ προσέρχηται περισσότερο ἀργῶν εἰς τοὺς πάρχοντας.

2) Δεύτερον τακτικὸν ἔσοδον εἶναι τὰ ἔσοδα Διοικήσεως. Εἰς ταῦτα περιλαμβάνονται αἱ δημοσιεύσεις, ταχυδρομικά, γραφικὴ ὕλη, στέφανα καὶ δωρεαὶ ἀντὶ στεφάνων εἰς μνήμην ἀποβιωσάντων συμπολιτῶν τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνῆλθον εἰς δραχμὰς 2.852.50.

3) Τρίτον τακτικὸν ἔσοδον εἶναι τὰ ποσοστὰ τοῦ εἰσπράκτορος τὰ ὁποῖα ὑπολογιζόμενα πρὸς 20% ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ πραγματοποιηθεισῶν εἰσπράξεων συνδρομῶν μελῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἀνῆλθον εἰς δραχμὰς 246.80.

Ἐκτακτα ἔσοδα :

1) Ἐκτακτον ἔσοδον κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ὑπῆρξεν τὸ ἔλλειμα ἐκ τῆς χοροεσπερίδος τῆς δοθείσης εἰς τὸ «Ἀκταῖον» τὴν 12ην Μαρτίου 1932 καὶ ὅπερ ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 2.077.50.

Αὕτη δι' ὀλίγων ὑπῆρξεν ἡ διαχείρισις τῶν ἐσόδων τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τὸ σύνολον τῶν ὁποίων ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 10.230.10, τὸ δὲ σύνολον τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων δαπανῶν τῆς Ἀδελφότητος ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 6.179.30.

Ἀφαιροῦντες δὲ τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὰ ἔσοδα ἔχομεν καθαρὸν περισσεύμα ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῆς Ἀδελφότητος ἐκ δραχμῶν 4.050.80.

Τὸ ὑπόλοιπον τοῦτο τῶν λογαριασμῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων δὲν εἶναι ἴσως ἀρκετὰ

ἱκανοποιητικὸν λαμβανομένων ὅμως ὑπ' ὄψει τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν δέον νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι ὅτι καίτοι τόσα διεθέσαμεν ὑπὲρ τῶν συμπολιτῶν μας, καίτοι πολλὰ ἔκδηλωσεν τῆς δράσεως τῆς Ἀδελφότητος αὕτη ἔσχε καὶ περὶ σενμα. Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ἡ ὁποία ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπότομον αὔξησιν τῶν τιμῶν τῶν διαφόρων εἰδῶν ἐπολλαπλασίασε δὲ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐνδεῶν συμπολιτῶν μας καὶ συνεπῶς τῶν δαπανῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἐμείωσεν ἔξ ἀντιθέτου τὰ ἔσοδα τοῦ Σωματείου μας.

Οὕτω δὲ τὸ σύνολον τῆς περιουσίας τῆς Ἀδελφότητος λήξαντος τοῦ ἔτους 1932 ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 160.744.75 ἥτοι εἰς χρεώγραφα ἀξίας 140.612.50 δραχμῶν καὶ μετρητὰς δραχμὰς 20.132.25 ἐναντι τῆς κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1931 περιουσίας τῆς Ἀδελφότητος ἐκ δραχμῶν 156.693.95 αὐξηθεῖσα δηλαδὴ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος κατὰ δρχ. 4.050.80

Καθ' ὅλον δὲ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς τριετοῦς διοικήσεώς μας παρὰ τὰς μεγάλας δαπάνας καὶ ἀντιθέτους περιστάσεις, ἡ περιουσία τοῦ Σωματείου μας ἠὐξήθη κατὰ δραχμὰς 22.534 καθότι ἡ περιουσία τὴν ὁποίαν παρέλαβε τὸ Διοικ. Συμβούλιον κατὰ τὸ ἔτος 1930 συμφώνως πρὸς τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ 1929 ἀνῆρχετο εἰς δραχμὰς 138.210.75, παραδίδει ταύτην ἀνεχομένην ἤδη εἰς δραχμὰς 160.744.75

Τὰ χρεώγραφα τῆς Ἀδελφότητος ὑπελογίσθησαν ὡς ἀναφέρονται εἰς τὰ βιβλία τοῦ ταμείου μὲν τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς αὐτῶν καὶ ὅχι τὴν τιμὴν τοῦ ἀρτίου.

Καὶ ἤδη κύριοι, καταθέτοντες τὴν ἐντολήν ἡμῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τριετοῦς διοικήσεώς μας, αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σὰς ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὴν τιμὴν καὶ ἐμπιστοσύνην μεθ' ὧν μᾶς περιεβάλατε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο καὶ ὅπερ ἀπέτελεσαν πολὺ τιμὸν ἔρρεσμα διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς μας.

Δὲν ἔχομεν δὲ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι καὶ ἡ διάδοχος ἡμῶν διοίκησις θέλει κατενθύνει τὸ ἀγαπητὸν μας Σωματεῖον εἰς πρόοδον καὶ εὐμεροίαν καὶ θέλει χαράξῃ καὶ τοῦτο καὶ νέους δορίζοντας δράσεως ὡς ἐμποῖται εἰς πατριωτικὴν ὁργάνωσιν ὡς ἡ ἡμετέρα. Νὰ εἶναι δὲ βεβαία καὶ ἡ νέα Διοίκησις ὅτι θὰ τύχῃ τῆς εὐλογοῦντος ὑποστηρίξεως πάντων ἡμῶν.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς λογοδοσίας ὁ κ. Νικολ. Καστρίσιος κάμει τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις ἥτοι : ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ διὰ ποῖον λόγον ἐγένετο κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1932 ἡ ἐορτὴ τῆς Μυρτιδιωτίσσης εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος ἀντὶ τοῦ ναοῦ Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης καὶ ἐξημώθη ἡ Ἀδελφότης δρχ. 2000 περίπου τὰς ὁποίας θὰ ἐκέρδιζεν ἀσφαλῶς ἐὰν διεξήγετο ἡ ἐορτὴ εἰς τὸν ναὸν Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης, ὅπου τὰ ἔσοδα εἶναι ὀλιγώτερα, καὶ τέλος διατὶ ἐν τῷ ἰσολογισμῷ ἀναγράφεται ἡ ἀξία τῶν χρεωγράφων εἰς τὴν τιμὴν τῆς κτήσεως

καὶ οὐχὶ τὴν τρέχουσαν, ἐμφανιζομένης οὕτω φανταστικῆς τῆς περιουσίας τῆς Ἀδελφότητος.

Προκαλεῖται συζήτησις ἐπὶ τῶν ἐπερωτήσεων τούτων τοῦ κ. Νικολ. Καστρίσιου κατὰ τὴν ὁποίαν λαμβάνουν μέρος οἱ κ. κ. Λιον. Πειρογίλλος (Πρόεδρος), Σωτ. Τσαμπηρᾶς καὶ Κυρ. Ἀνδρεαδάκης. Καὶ ὁ μὲν κ. Πρόεδρος παραπέμπει τὸν κ. Νικ. Καστρίσιον εἰς τὴν πρὸ ὀλίγου ἀναγνωσθεῖσαν λογοδοσίαν ἐν τῇ ὁποίᾳ διευκρινίζονται ἀρκετὰ τὰ σημεῖα τῶν ἐρωτήσεων τούτων, ὁ δὲ κ. Σωτ. Τσαμπηρᾶς λέγει ὅτι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς λογοδοσίας τοῦ Διοικ. Συμβουλίου διεπίστωσε «νοικωκυρμένην διαχείρισιν» δι' ἣν καὶ συγχάριε εὐλογοῦν τὸ Διοικ. Συμβούλιον. Ἀπαντῶν εἰς τὸν κ. Καστρίσιον τονίζει ὅτι καλῶς τὸ Διοικ. Συμβούλιον ὑπολογίζει τὰ χρεώγραφα εἰς τὴν τιμὴν τῆς κτήσεως διότι οὕτως νόμος ὑποχρεώνει τὰ Σωματεῖα νὰ παρακολουθοῦν τὸ χρηματιστήριον, πλὴν ἐὰν πρόκειται νὰ ἐκποιηθῶσι τὰ χρεώγραφα τοῦ Σωματείου. Ἐνῶ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς Κυθηραϊκῆς Ἀδελφότητος οὕσης φιλανθρωπικοῦ Σωματείου, τείνοντος πρὸς δοσιμένον σκοπὸν, οὐδεμίαν ἀνάγκη οὐδὲ ὑποχρέωσις ὑπάρχει νὰ ὑπολογίζεται ἡ τιμὴ τῶν χρεωγράφων εἰς τὴν χρηματιστηριακὴν τὴν ἀξίαν. Ἐὰν δὲ ἐμειώθη ἡ ἀξία τῶν χρεωγράφων καὶ συνεπῶς ἡ περιουσία τῆς Ἀδελφότητος δὲν παύει τὸ Διοικ. Συμβούλιον, ὅπερ ἐξελέγχετο νόμιμον ὑποχρέωσιν τοῦ διὰ τῆς ἐπενδύσεως τῆς περιουσίας τοῦ Σωματείου εἰς χρεώγραφα, ἀλλὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ κράτος τὸ ὁποῖον ἐμείωσε τὴν ἀξίαν τῶν χρεωγράφων καὶ συνεπῶς ἐξημώσε καὶ περιουσίας κατατεθειμένας εἰς Τραπεζὰς ἢ κλεισμένους εἰς χρηματοκιβώτια.

Ὁ κ. πρὸς τὴν ἐορτὴν τῆς Μυρτιδιωτίσσης λέγει ἐπίσης ὅτι καλῶς τὸ Διοικ. Συμβούλιον διεξήγαγε ταύτην εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὅπου ὡς γνωστὸν προσέρχεται πληθὺς κόσμου καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως συγκαίρουσαι τὸ Διοικ. Συμβούλιον. Τονίζει δὲ ὅτι ἡ ἐορτὴ τῆς Κυθηραϊκῆς Ἀδελφότητος δὲν γίνεται διὰ νὰ παρουσιάζει περισσεύματα ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ἀλλὰ διὰ νὰ ἐμφανίσῃ τὸ Κυθηραϊκὸν Στοιχεῖον συμπαγὲς καὶ ὁμονοῦν εἰς τὴν κοινωνίαν. Πρέπει δὲ πάντοτε νὰ δίδεται αὕτη, ἀνεξαρτήτως ἀντὶ ἀποτελέσματά της φέρουσιν ἐνεργητικὸν ἢ παθητικὸν (ὅπως συνέβαινε κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ὅμως ἐγένετο) καθόσον ἡ ἐορτὴ τῆς Μυρτιδιωτίσσης δὲν ἔχει χαρακτῆρα μόνον θρησκευτικὸν ἀλλὰ καὶ πατριωτικὸν καὶ κοινωνικὸν σκοπὸν.

Ὁ κ. Κυρ. Ἀνδρεαδάκης λέγει ὅτι καὶ περὶ τῆς μειώσεως τῶν χρεωγράφων προέβλεψε τὸ Συμβούλιον δι' ἐιδικοῦ θέματος ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει τῆς σημερῆς Συνεδριάσεως διὰ τοῦ ὁποίου προτείνει τὴν ἀγορὰν οἰκίας.

Τέλος ἡ Γεν. Συνέλευσις ἐγκρίνει τὰς πράξεις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου.

Ὡς πρὸς τὴν πρότασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου περὶ ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου Εὐσταθίου Δηλαβέ-
ρη, ὁ Πρόεδρος κ. Διον. Πετρόχειλος ἐ-
ρωτᾷ τὴν Συνέλευσιν ἐὰν ἐγκρίνῃ τὴν
πρότασιν καὶ ποῖον ποσὸν νομίζει ὅτι
πρέπει πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων νὰ δια-
θέσῃ ἡ Κυθηραϊκὴ Ἀδελφότης. Ὁμιλοῦν
ἐπὶ τῆς προτάσεως οἱ κ. κ. Σωτήριος
Τσαμπηρᾶς καὶ Ὁθων Χριστοφίλλης,
οἵτινες θεωροῦν ἐπιβεβλημένην καὶ ἀπα-
ραίτητον τὴν κατασκευὴν τῆς προτομῆς
ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ Μεγάλου πατριώ-
του, συγκαίρουν τὸ Διοικητ. Συμβούλιον
διὰ τὴν πρωτοβουλίαν του καὶ συνιστοῦν
εἰς τὴν Συνέλευσιν ὅπως, κατὰ τὸν καθο-
ρισμὸν τοῦ διατεθησομένου ὑπὸ τῆς Ἀ-
δελφότητος ποσοῦ, μὴ φεισθῇ χρημάτων
προκειμένου νὰ γίνῃ ἔργον τὸ ὁποῖον θὰ
τιμᾷ αὐτὴν καὶ θ' ἀποβῇ παράδειγμα.

Μετὰ διαλογικὴν συζήτησιν μεταξὺ τῶν
μελῶν ἡ Γεν. Συνέλευσις ἀναθέτει εἰς τὸ
νέον Διοικ. Συμβούλιον τὴν ἐντολὴν ἵνα
ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν ἀνεγέρσεως
ἀνδριάντος καὶ διαθέσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν
τούτων ἔξ ὀνόματος τῆς Κυθηραϊκῆς Ἀ-
δελφότητος δραχμὰς 5.000 — 10.000, ὡς
πρώτην προσφοράν.

Μετὰ τοῦτο ἡ Γεν. Συνέλευσις ἐπιλαμ-
βάνεται τοῦ δευτέρου θέματος «ἐκλογὴ
Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς» καὶ ὁρίζει τα-
κτικὰ μέλη αὐτῆς τοὺς κ. κ. Ἀθαν. Μα-
ζαράκη, Κυρ. Ἀνδρεαδάκη καὶ Παναγ.
Μεγαλοοικονόμον, ἀναπληρωματικὰ δὲ
τοὺς κ. κ. Ὁθωνα Χριστοφίλλην καὶ Γ.
Κασιμάτην.

Ἐπὶ τῆς προτάσεως περὶ ἀγορᾶς οἰκίας
τῆς Ἀδελφότητος, ὁ κ. Πρόεδρος παρα-
καλεῖ τὴν Γεν. Συνέλευσιν ἵνα, ἐφ' ὅσον
ἡ τιμὴ τῶν χρεωγράφων αὐτομειοῦται
καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι σταθερὰ ἡ πε-
ριοισίμῃ τῆς Ἀδελφότητος, δώσῃ τὸ δι-
καιοσύμῃ εἰς τὸ Διοικ. Συμβούλιον καὶ ἐκ-
ποιήσῃ τὰ χρεώγραφα ὅταν εὕρῃ ἱκανο-
ποιητικὴν τιμὴν καὶ μετὰ τὴν καταβολὴν
τοῦ κληροδοτήματος Εὐσταθίου Δηλαβέ-
ρη προβῇ εἰς τὴν ἀγορὰν οἰκίας.

Ὁμιλοῦν οἱ κ. κ. Θεόδ. Τζέτζος, Ὁ-
θων Χριστοφίλλης, Νικόλ. Καστρίσιος,
Κυρ. Ἀνδρεαδάκης, Ἀντ. Τσαμπηρᾶς,
Ἀλκ. Μανέας καὶ Γρηγ. Κασιμάτης, οἵ-
τινες κρίνουν εὐμενῶς τὴν πρότασιν τοῦ
Συμβουλίου συμφωνοῦντες διὰ τὴν ἀγο-
ρὰν οἰκίας ὁ δὲ κ. Ἀλκ. Μανέας συνιστᾷ
ἵνα τεθῇ περιορισμὸς εἰς τὸ Διοικ. Συμ-
βούλιον ἵνα αἱ ἀποφάσεις του, ἐκποιήσεως
χρεωγράφων καὶ ἀγορᾶς οἰκίας, ληφθῶσι
κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν.

Τέλος ἡ Γεν. Συνέλευσις ἀποφασίζει
τὴν πώλησιν τῶν χρεωγράφων καὶ τὴν
ἀγορὰν οἰκίας, γενομένης δεκτικῆς τῆς γνώ-
μης τοῦ κ. Γρηγορίου Κασιμάτη, ὅπως
δοθῇ ἐν λευκῇ ἡ ἐντολὴ εἰς τὸ Συμβού-
λιον μὲ τὴν εὐχὴν ἡ σχετικὴ ἀπόφασίς του
νὰ ληφθῇ καθ' ὁμοφωνίαν.

Ἐξαντηθέντων τῶν λοιπῶν θεμάτων
τῆς ἡμερησίας διατάξεως ἡ Συνέλευσις

προβαίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν νέου Διοικητ.
Συμβουλίου, διὰ μυστικῆς διὰ ψηφοδελ-
τίων ψηφοφορίας.

Τὴν ἔδραν τοῦ Προέδρου καταλαμβάνει
ὁ ἐπίτιμος Πρόεδρος τῆς Ἀδελφότη-
τος κ. Σωτ. Τσαμπηρᾶς μὲ ψηφολέκτας
τοὺς κ. κ. Παναγ. Μεγαλοοικονόμον καὶ
Γεώργ. Π. Παστόν.

Μετὰ τὴν διαλογὴν τῶν ψηφοδελτίων
ἀνγγέλλθησαν τ' ἀποτελέσματα τῶν ἀρ-
χαιρεσιῶν κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ κάτωθι συμ-
πολῖται, ἔλαβον τὸν ἐναντι ἐκάστου ἀνα-
γραφόμενον ἀριθμὸν ψήφων.

Διὰ τὴν θέσιν :

Τοῦ Προέδρου

Διονύσιος Πετρόχειλος	Ψήφους	31
Σταμάτιος Καψάνης	»	1
Σωτ. Τσαμπηρᾶς	»	2

Τοῦ Ἀντιπροέδρου

Θεόδωρος Τζέτζος	Ψήφους	31
Ἐμμανουὴλ Καρατζᾶς	»	2
Διονύσιος Πετρόχειλος	»	1

Τοῦ Γραμματέως

Σταμάτιος Καψάνης	Ψήφους	33
Ἀλκ. Μανέας	»	1

Τοῦ Ταμίου

Παναγιώτης Καστρίσιος	Ψήφους	31
Ν. Ε. Ἀράνης	»	1
Διονύσιος Πετρόχειλος	»	1
Θεόδωρος Τζέτζος	»	1

Τοῦ Συμβούλου

Ἀλκιβ. Μανέας	Ψήφους	25
Παναγ. Μεγαλοοικονόμος	»	32
Κυρ. Ἀνδρεαδάκης	»	12
Ὁθων Χριστοφίλλης	»	19
Μηνᾶς Τζωρτζόπουλος	»	26
Ἐμμαν. Καρατζᾶς	»	26
Ἰωάννης Σίμος	»	19
Νικ. Κορωναῖος	»	14
Γεώργ. Κασιμάτης	»	20
Νικ. Καλλίγερος	»	14
Εὐάγγελος Πετρόχειλος	»	1
Γεώργ. Π. Παστὸς	»	21
Ἀθαν. Μαζαράκης	»	1
Νικ. Καστρίσιος	»	13
Παν. Μαλᾶνος	»	1
Ἰωάννης Κορωναῖος	»	1
Θεόδ. Τζέτζος	»	1
Βρετ. Βενάρδος	»	8
Ἰωάννης Μαλᾶνος	»	5
Παν. Καστρίσιος	»	1
Θεόδ. Κατράκης	»	2
Παν. Καψάνης	»	2
Ἐμμαν. Σκλάβος	»	1
Παν. Φάρος	»	1

Τὸ δὲ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κυ-
θηραϊκῆς Ἀδελφότητος Πειραιῶς—Ἀθη-
νῶν διὰ τὴν τριετίαν 1933—1935 ἀπετε-
λέσθη ἐκ τῶν κάτωθι συμπολιτῶν τῶν
ἀναγραφόμενων εἰς τὸ Πρακτικὸν Δια-
λογῆς.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΔΙΑΛΟΓΗΣ

Ἀρχαιρεσιῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου
τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῆς 29 Ἰα-
νουαρίου 1933.

Ἐπὶ ψηφοφορησάντων 34 μελῶν τῆς
Ἀδελφότητος, ἔλαβον οἱ ἀκόλουθοι καὶ διὰ
τὰ κάτωθι ἀξιώματα τὰς ἐξῆς ψήφους :

Πρόεδρος

Διονύσιος Πετρόχειλος	ψήφους	31
Ἀντιπρόεδρος		
Θεόδωρος Τζέτζος	ψήφους	31

Γραμματεὺς

Σταμάτιος Καψάνης	ψήφους	33
Ταμίας		
Παναγιώτης Καστρίσιος	ψήφους	31

Σύμβουλοι Τακτικοὶ

1) Παναγ. Μεγαλοοικονόμος	ψήφους	32
2) Μηνᾶς Τζωρτζόπουλος	»	26
3) Ἐμμανουὴλ Καρατζᾶς	»	26
4) Ἀλκιβ. Μανέας	»	25
5) Γεώργιος Π. Παστὸς	»	21
6) Γεώργιος Π. Κασιμάτης	»	20
7) Ὁθων Ι. Χριστοφίλλης	»	19
8) Ἰωάννης Π. Σίμος	»	19

Ἀναπληρωματικοὶ

1) Νικόλαος Κορωναῖος	ψήφους	14
2) Νικόλαος Καλλίγερος	»	14
3) Νικόλαος Καστρίσιος	»	13
4) Κυρ. Ἀνδρεαδάκης	»	12
5) Βρετ. Βενάρδος	»	8
6) Ἰωάννης Μαλᾶνος	»	5

Ἐφ' ᾧ συνετάχθησαν τὰ παρόντα πρα-
κτικὰ διαλογῆς ὑπὸ τῶν ἐκλεγέντων παρὰ
τῆς Γεν. Συνελεύσεως, Πρόεδρου ταύτης
κ. Σωτηρ. Τσαμπηρᾶ καὶ ψηφολεκτῶν
Παν. Μ. Μεγαλοοικονόμου καὶ Γεωργίου
Π. Παστοῦ.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 29 Ἰανουαρίου 1933

Ὁ Πρόεδρος

ΣΩΤ. ΤΣΑΜΠΗΡΑΣ

Οἱ Ψηφολέκται

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΠΑΣΤΟΣ

ΠΑΝ. ΜΕΓΑΛΟΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

Βαπτίσαις

Τὴν Κυριακὴν 22 λήξαντος μηνὸς ἡ κ. Μα-
ρούλη συζ. Βρεττοῦ Βενάρδου ἀνεδέξατο ἐκ
τῆς κολυμβήθρας, τὸ ἀγοράκι τοῦ κ. Γεωργίου
Σουρῆ, ὀνομάσας αὐτὸ Κοσμᾶν.
Εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τὴν ἀνάδοχον εὐχόμεθα
νὰ τοὺς ζήσῃ.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπίσης τὴν Κυριακὴν 29 λήξαντος μηνός, ἐγένετο ἐν Ἀθήναις ἡ ἐτησίᾳ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Κυθηραϊκοῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν.

Τὴν 11ην π. μ. παρόντων 35 μελῶν αὐτοῦ ἀρχεῖται ἡ Συνεδρίασις.

Ὁ γραμματεὺς κ. Κων. Μυλωνόπουλος ἀναγινώσκει τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης Συνεδριάσεως τὰ ὁποῖα καὶ ἐπικυροῦνται.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν ὁ κ. Γεωργ. Κατσούλης, παρατηρεῖ τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου διότι δὲν ἐχορήγησεν ἀμέσως βοήθημα ἐκ δραχμῶν 100 εἰς ἀναξιοπαθοῦντα συμπολίτην ἀλλὰ κατόπιν πολλῶν συζητήσεων καὶ διαδικασιῶν. Τονίζει δὲ ὅτι κακῶς τὸ Διοικ. Συμβούλιον δὲν ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν πάσχοντα συμπολίτην μας, ἐνῶ σκοπὸς τοῦ Συνδέσμου εἶναι φιλανθρωπικὸς καὶ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ τοῦτον ἀσφαλῶς περιλαμβάνεται καὶ ἡ ὑποχρέωσις διὰ τὴν χορήγησιν βοηθημάτων εἰς ἀπόρους.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου κ. Ἀντώνιος Λεβούνης ἀπαντῶν λέγει ὅτι σκοπὸς τοῦ Σωματείου δὲν εἶναι μόνον φιλανθρωπικός, ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπέχει ὑπαιτιότητα τὸ Διοικ. Συμβούλιον διὰ τὴν βραδύτητα ὡς πρὸς τὴν χορήγησιν βοηθήματος ἀλλὰ ὁ ζητήσας βοήθημα ὁ ὁποῖος δὲν ἀπετάνθη πρὸς τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἀλλὰ πρὸς ἓν μόνον μέλος αὐτοῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ βοήθημα ἐδόθη.

Τέλος ἡ Συνέλευσις ἀποφασίζει, πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων εἰς τὸ μέλλον, ὅπως τὰ βοηθήματα παρέχονται μόνον κατόπιν αἰτήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς τὸ Διοικ. Συμβούλιον.

Ὁ κ. Κων. Μυλωνόπουλος (γραμματεὺς) ἀναγινώσκει τὴν ἔκθεσιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, τὴν ἔκθεσιν τῶν ἐλεγκτῶν καὶ τὸν ἰσολογισμόν τῆς χρήσεως 1932.

Κύριοι,

Συνφθὰ τῷ ἀρθρῷ 11 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἡμετέρου Συνδέσμου, ἐκαλέσαμεν ὑμᾶς πρὸς συγκρότησιν τῆς ἐτησίᾳς Γενικῆς Συνελεύσεως ἵνα λογοδοτήσωμεν ἐπὶ τῶν πεπραγμένων ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1932 καὶ ὑποβάλλομεν ὑπὸ τὴν ὑμετέραν ἔγκρισιν τὸν ἰσολογισμόν τῆς αὐτῆς χρονικῆς περιόδου, καθὼς καὶ τὸν προϋπολογισμόν τῆς νέας χρήσεως.

Ὁ ὑποβαλλόμενος ἰσολογισμὸς παρέχει ὑμῖν τ' ἀπαιτούμενα στοιχεῖα τὰ ἀφορῶντα τὴν οἰκονομικὴν διαχειρίσιν μας κατὰ τὸ λήξαν ἔτος.

Αἱ προβλέψεις ἡμῶν διὰ τὴν ἀρξαμένην χρῆσιν τοῦ 1933 ἀναβιβάζουσι τὰς εἰσπράξεις εἰς δραχ. 10.000 ἐναντὶ ἐξόδων 5.000.

Εὐχαριστοῦντες ὑμᾶς Κύριοι διὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἐμπιστοσύνην ὑμῶν παρακαλοῦμεν, ὅπως ἀφοῦ ἀκούσητε καὶ τὴν ἔκθεσιν τῶν ἑλεγκτῶν ἀπαλλάξετε ἡμᾶς καὶ αὐτοὺς πάσης εὐθύνης ἀποζημιώσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰανουαρίου 1933

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον

Π ρ ὂ ς

τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Κυθηραϊκοῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν
Κύριοι,

Συμμορφούμενοι πρὸς τὴν ἀνατεθεῖσαν ἡμῖν ἐντολὴν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συ-

νελεύσεως τῶν Μελῶν τοῦ Κυθηραϊκοῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 7ης Φεβρουαρίου 1932 προέβημεν εἰς τὴν ἐξέλεξιν τῶν βιβλίων καὶ λογαριασμῶν αὐτοῦ διὰ τὴν διαχειριστικὴν περιόδον ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1932 διεπιστώσαμεν δὲ ὅτι ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν ἰσολογισμὸς ἀντιπροσωπεύει τὴν πραγματικὴν περικοσίαν τοῦ Συνδέσμου καὶ ὅτι τὸ ὑπολοιπὸν τοῦ Ταμείου κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1932 ἀνῆρχετο εἰς δραχμὰς 17.456.40, καὶ τὰ ἐν τῷ ἰσολογισμῷ ἀναφερόμενα χρεώγραφα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἰανουαρίου 1933

Οἱ Ἐλεγκταὶ

Εὐτύχιος Μπαδίας
Γεωργ. Καδινάκης
Ἀναργ. Στρατηγός

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Τῆς Χρήσεως ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1932

ΕΣΟΔΑ

ΕΞΟΔΑ

	ΔΡΧ.	Λ.		ΔΡΧ.	Λ.
Εἰσπράξεις συνδρομῶν	3.335	—	Γενικά ἐξοδα ἤτοι γραφικὴ ὕλη, ταχυδρομικά, δημοσιεύσεις εἰς ἐφημερίδας καὶ ἐντυπα προσηκούντων κλπ.	1.294	—
Τόκος καταθέσεως καὶ τοκομερίδια ὁμολογιῶν	4.325	80	Ἀγαθοεργοὶ σκοποὶ καὶ συνεισφοραὶ	5.800	—
Περίσσευμα χοροεσπερίδος	1.271	—	Ἀντίτιμον ἐνὸς στεφάνου	900	—
			Δικαιώματα εἰσπράκτορος	520	—
			Καθαρὸν περίσσευμα	417	80
	8.931	80		8.931	80

Περιουσία τοῦ Συνδέσμου κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1932

Μετοχὰ ἐν τῷ Ταμείῳ	Δραχ.	2.385.95
Ἑντοκος καταθέσεις παρὰ τῇ Τράπεζῃ Ἀθηνῶν	»	15.070.45
	Δραχ.	17.456.40

26 Ὁμολ. Δανείου τῶν	300.000.000	1920
450 » » »	1.600.000.000	1922
250 » » »	1.250.000.000	1926
Ἐν Λάβαρον		

Μετὰ ταῦτα ἡ Γεν. Συνέλευσις προβαίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐλεγκτῶν διὰ τὴν ἐπομένην χρῆσιν ὀρίζουσα μέλη αὐτῆς τοὺς κ. κ. Μ. Καρύδην, Παν. Ποτήρην καὶ Νικ. Νικηφοράκη.

Ἐπὶ τοῦ ἰσολογισμοῦ ὁ κ. Γεώργιος Κατσούλης παρατηρεῖ ὅτι κακῶς τὰ μετρητὰ τοῦ Συλλόγου εἶναι κατατεθειμένα

εἰς τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν ἐνῶ ὁ νόμος καθορίζει ὅτι πρέπει νὰ κατατίθενται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν.

Κατόπιν τούτων ἀκολουθεῖ ἐκλογὴ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου μεταξὺ τῶν ἰσοψηφισάντων κ. κ. Γεωργ. Κατσούλη καὶ Χαρ. Ζαντιώτη ἐκλεγέντος ὡς τακτικοῦ μέλους τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ κ. Χαρ. Ζαντιώτη.

ΜΑΤΑΙΟΥΤΑΙ ΟΡΙΣΤΙΚΩΣ Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Σύλλογον Κυθηρίων ἐν Ἀθήναις, εἰς ἐκτέλεσιν προηγουμένης ἀποφάσεως τῆς Συνελεύσεως τοῦ Σύλλογου, ἀπέστειλε τὸ κατωτέρω ἔγγραφον πρὸς τὴν Κυθηραϊκὴν Ἀδελφότητα Πειραιῶς καὶ τὸν Κυθηραϊκὸν Σύνδεσμον Ἀθηνῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰανουαρίου 1933

Πρὸς τὴν Κυθηραϊκὴν Ἀδελφότητα Πειραιῶς—Ἀθηνῶν καὶ τὸν Κυθηραϊκὸν Σύνδεσμον Ἀθηνῶν.

Ἀξιότιμε κύριε Προέδρε,

Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ἡμετέρου Σύλλογου ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ὅπως, λήξῃ ἅπαξ διὰ παντός ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἑνώσεως τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Κυθηραϊκῶν Σωματείων ὑφισταμένη ἐκκοπή, τὸ μὲν χάριν αὐτῶν τούτων τῶν Σωματείων, τὸ δὲ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἐνδιαφερομένης κοινῆς Κυθηραϊκῆς γνώμης, ἔλαβεν τὴν ἀπόφασιν ὅπως χωρὶς πρὸς ὁριστικὰς λύσεις.

Βεβαίως δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὰ Σωματεῖα ταῦτα ἀπεφάνθησαν ἤδη ἐπὶ τοῦ θέματος, αἱ δὲ ἀπόψεις των κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον διῴστανται καὶ θὰ ὀφείλουν συνεπῶς τὸ ζήτημα νὰ θεωρηθῇ σιωπηρῶς τοῦλάχιστον λελυμένον δεδομένον μάλιστα ὅτι μακρὸς ἐμμεσολάβησε χρόνος ἀπὸ τῆς τελευταίας σχετικῆς ἐνεργείας καὶ ἐντεῦθεν.

Πλὴν ὅμως τὸ ἐν προκειμένῳ ζήτημα δὲν ἀφεῶρα ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὰ Σωματεῖα, ἅτινα ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔχουν τὴν τελευταίαν ἐπ' αὐτοῦ λέξιν, ἀλλὰ ἅπαξάπαντας τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Κυθηρίους, οἵτινες μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος παρηκολούθησαν τὰς σχετικὰς συζητήσεις καὶ ἐνεργείας καὶ οἵτινες ἐξακολουθοῦν νὰ ἀναμένωσι μίαν λύσιν.

Δι' οὗ καὶ φρονοῦμεν ἀδιστακτικῶς ὅτι πρέπει τὸ Κυθηραϊκὸν κοινὸν νὰ ἐρωτηθῇ ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ ὑποβोधήσωμεν διὰ καταλλήλου διαφωτίσεως νὰ μορφώσῃ ἰδίαν ἐπὶ τοῦ θέματος γνώμην.

Πρὸς τοῦτο, ὡς λυσιτελέστερον τρόπον θεωροῦμεν τὴν σύγκλησιν ἐνδὸς Συνεδρίου τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Κυθηρίων, καθ' ὃ τὸ πρῶτον συλλαβῶν τὴν ἰδέαν τῆς Ἑνώσεως συμπολίτης Καθηγητῆς κ. Γεώργιος Φωτεινός, οἱ εκπρόσωποι τῶν Σωματείων, ὡς καὶ πᾶς Κυθηριός, ὅστις ἠδὲν ἔχει μορφώσει ἰδίαν ἐν προκειμένῳ γνώμην, νὰ ἐκθέσωσι τὰς ἀπόψεις των, ὥστε ἐκ τῆς γενομένης συζητήσεως νὰ καταλήξωμεν εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν λύσιν, ἐκκαθαριζομένου τοῦ ζητήματος θετικῶς ἢ ὁρμητικῶς, διὰ προκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ Συνεδρίου, ἣτις ἀποτελοῦσα ἔκτοτε δεδικασμένον διὰ τὴν κοινὴν γνώμην,

θέλει ἐπιδράσει θεόντως ἐπὶ τῶν ὁριστικῶν ἀποφάσεων τῶν καθ' ἑκαστα συνελεύσεων τῶν Σωματείων μας.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν ὑμᾶς ὅπως εὐαρεστηθῆτε καὶ συμπράξῃτε μεθ' ἡμῶν διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ σύγκλησιν τοῦ Συνεδρίου ἵνα λάβῃ τοῦτο ὅσον ὁλόν τε γενικώτερον χαρακτῆρα διὰ τῆς συμμετοχῆς εἰς αὐτὸ ἀπάντων τῶν Κυθηρίων, ὧν ἡ ἀπόφασιν νὰ ἀποβῇ σεβαστὴ παρὰ πάνων.

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Πρόεδρος

Ε. ΖΑΝΤΙΩΤΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Α. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

Ὡς ἦτο ἐπόμενονον τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἀπασχόλησε τὰ Διοικ. Συμβούλια τῶν δύο Σωματείων μας τὰ ὅποια, εἰς ἔκτακτον συνεδριάσιν του ἑκαστον, συνεζήτησαν περὶ τῆς ἐνδεικνυομένης στάσεως τῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἑνώσεως καὶ τῆς ὀφειλομένης ἀπαντήσεως πρὸς τὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Σύνλογον Κυθηρίων. Καὶ ὁ μὲν Κυθηραϊκὸς Σύνδεσμος Ἀθηνῶν κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως γνωρίσῃ εἰς τὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Σύνλογον ὅτι ἐνῶ δὲν ἀναλαμβάνει τὴν πρωτοβουλίαν συγκλήσεως Συνεδρίου, εἶναι πρόθυμος νὰ μετάσχῃ τούτου ἐφ' ὅσον τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Σύλλογου συγκληθῇ. Τὴν ἀπόφασιν του ταύτην ὁ Κυθηραϊκὸς Σύνδεσμος Ἀθηνῶν ἐγνώρισε πρὸς τὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Σύνλογον διὰ τοῦ ἐξῆς ἐγγράφου του.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰανουαρίου 1933

Πρὸς τὸν

Φιλεκπαιδευτικὸν Σύνλογον Κυθηρίων

Ἐν τὰ ὕδα

Κύριε Πρόεδρε,

Ἐγενόμεθα κάτοχοι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 119 καὶ ἀπὸ 12 τρέχοντος μηνὸς ὑμετέρου ἔγγραφου ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὁποίου ἔχομεν ν' ἀπαντήσωμεν τὰ ἐξῆς :

Ὁ ἡμέτερος Σύνδεσμος, ὅστις μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐνεστερνίσθη τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Φωτεινοῦ ριφθεῖσαν ἰδέαν τῆς Ἑνώσεως τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Κυθηραϊκῶν Σωματείων καὶ ἐργάσθη μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεώς της, φρονεῖ ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐν τῷ ἔγγραφῳ σας διατυπωμένην γνώμην, ὅτι τὸ ζήτημα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ σιωπηρῶς λυθὲν κατὰ τῆς Ἑνώσεως λόγῳ τῆς ἐκδηλωθείσης διαφορᾶς ἀντιλήψεων τῶν περὶ ὧν πρόκειται Σωματείων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ ἰδέα τῆς Ἑνώσεως δὲν ἔτυχεν εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ὑπὸ τῆς Κυθηραϊκῆς Ἀδελφότητος Πειραιῶς ὡς καὶ δι' παρήλθεν

ὄντως ὁρμητὸς χρόνος ἀπὸ τῶν τελευταίων σχετικῶν ἐνεργειῶν ἐν σιωπῇ.

Ἀλλ' ἡ μὲν σιάσις τῆς Ἀδελφότητος Πειραιῶς δὲν ἐξέλειπεν ἡ ἐλπίς, ὅτι δύναται νὰ μεταβληθῇ ὑπὸ ὀρισμένους ὁρους, ἢ ἐν ἀδρανεῖα δὲ πάροδος τόσου χρόνου δὲν ἐγένετο, ἐκ μέρους τοῦ ἡμετέρου Συνδέσμου τοῦλάχιστον, οὔτε ἐκ τῆς πεποιθήσεως περὶ τοῦ ματαίου πάσης περαιτέρω ἐνεργείας, ἀλλ' ἐξ ἀγαθῆς προθέσεως, — διότι, — ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐξητάσαμεν διὰ μακρῶν τὸ ζήτημα, κατελήξαμεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀναστολῆς τῶν ἐνεργειῶν μας, ἵνα μετριασθῇ ἡ ὀξύτης τῶν ἐκδηλωθεισῶν ἀντιθέσεων καὶ κατόπιν ἐπανέλθωμεν. Συνεπῆς πρὸς τὰς ἀνωτέρω σκέψεις μας δὲν ἀνελάβομεν μέχρι σήμερον τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ ζητήματος ἴσως δὲν ἐπέστη ἀκόμη ὁ πρὸς τοῦτο κατάλληλος χρόνος.

Ἐν τούτοις δὲν ἀποχοροῦμεν τὴν ὑφ' ὧν προτεινομένην σύγκλησιν Συνεδρίου τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ, ὅχι τόσον διὰ τὰ ἐκτεθῶσιν αἱ ἀπόψεις των, διότι αὗται ἐξετέθησαν ἤδη καὶ εἶναι γνωσταὶ ὅσον διὰ τὰ δοθῇ ἀφορμὴ καὶ πεισθῶσιν οἱ διατάζοντες εἰσέτι. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον προθύμως θέλομεν συστήσῃ εἰς τὰ μέλη τοῦ ἡμετέρου Συνδέσμου ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὸ περὶ οὗ πρόκειται Συνέδριον, περὶ τοῦ χρόνου καὶ τόπου τῆς συγκλήσεως τοῦ ὁποίου θ' ἀναμενόμεν τὰς σχετικὰς ἀνακοινώσεις σας.

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Πρόεδρος

Α. ΛΕΒΟΥΝΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Κ. ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ δὲ Κυθηραϊκὴ Ἀδελφότης Πειραιῶς ἀποκλείουσα ἀπολύτως τὴν σύγκλησιν Συνεδρίου, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει προηγουμένη ἀπόφασιν τῆς Συνελεύσεως αὐτῆς περὶ τῆς Ἑνώσεως κάμει πρότασιν περὶ ὁμοσπονδίας ὅλων τῶν Κυθηραϊκῶν Σωματείων, διὰ τοῦ ἐξῆς ἔγγραφου της ἀποσταλλέντος πρὸς τε τὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Σύνλογον Κυθηρίων καὶ τὸν Κυθηραϊκὸν Σύνδεσμον Ἀθηνῶν.

Πρὸς τὸν

Φιλεκπαιδευτικὸν Σύνλογον Κυθηρίων

ΑΘΗΝΑΣ

Ἀξιότιμε κ. Πρόεδρε

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 119 καὶ ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1933 ὑμετέρου ἔγγραφου, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι τὸ ἡμέτερον Διοικ. Συμβούλιον λαβὼν ὑπ' ὄψιν τοῦτο ἀπεφώνητο ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἄλλοιαν γνώμην τῆς ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ ἡμετέρου Σωματείου ἐξελεχθείσης κατὰ τὴν συνε-

δρίαν αὐτῆς τῆς 2ας Αὐγούστου 1932 καὶ ἡμῖς εἶναι γνωστὴ εἰς ὑμᾶς.

Ἀντὶ δὲ τῆς ὑπ' ὑμῶν προτεινομένης συγχωρεσίσεως τῶν Σωματείων ἡμῖς, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀναγνωρίζετε ἐν τῷ ἐγγράφῳ Σας, κατεδείχθη δύσκολος λόγος τῆς συγχωρεσίσεως τῶν ἀτόμων τῶν ὁργανώσεών μας καὶ τῶν κατὰ τόπους συμπολιτῶν μας, τὸ ἡμέτερον Διοικ. Συμβούλιον θὰ εἴχῃ τὴν γνώμην τῆς ἐπιδιώξεως τῆς ἐνώσεως τῶν Κυθηραϊκῶν ὁργανώσεων καθ' ὅν τρόπον ὁρίζει ὁ Νόμος περὶ Σωματείων, εἰς ὁμοσπονδιακὴν ἔνωσιν, ἥτις εἰς οὐδὲν ἀπολύτως προσκόπεται καὶ εἰς τὴν ὁποίαν οὐκ οἱ ἄλλοις δύνανται νὰ συμπράξωσιν καὶ αἱ διάφοροι Κυθηραϊκαὶ ὁργανώσεις οὐ μόνον τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς ἀλλὰ καὶ αἱ ἐν τῇ γενετῇ καὶ τῇ ξέρῃ τοιαῦται. Ἀντιλαμβάνεσθε καὶ Προέδρε ποῖαν ἔξτασιν καὶ ποῖαν σημασίαν καὶ δύναμιν δύναται νὰ λήβῃ μία τοιαύτη τεραστία συγκέντρωσις τῶν ἀπανταχοῦ Κυθηρῶν εἰς μίαν τοιαύτην ἔνωσιν καὶ πόσον δύναται νὰ προωγήῃ τὰ παντὸς ἰδίους Κυθηραϊκὰ συμφέροντα, ἔχει δὲ καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ προσκορῇ εἰς τὸν εἰδικώτερον σκοπὸν τῶν διαφόρων ὁργανώσεων, νὰ συμβάλῃ δὲ τὸν ἴδιον σκοπὸν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ ἐπίλυσιν τῶν διαφορῶν Κυθηραϊκῶν ζητημάτων.

Δὲν ἔχουεν καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ σκέψις καὶ γνώμη αὕτη τοῦ ἡμετέρου Σωματείου θέλει τύχῃ καὶ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ὑπ' ὑμῶν ἀγαπητοῦ Συλλόγου, τοῦ ἐνδιαφερομένου διὰ τὴν ἔνωσιν καὶ συγκέντρωσιν τῶν ἀπανταχοῦ Κυθηρῶν πρὸς πληρετέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν Κυθηραϊκῶν ζητημάτων, θὰ ἠδύνατο δὲ αὕτη νὰ προλαίῃ τὸ ἴδιον καὶ αὐτῆς τῆς συγχωρεσίσεως τῶν ὁργανώσεών μας.

Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη ἔνωσις τῶν Σωματείων ἀπόκειται, ὡς ὁ Νόμος ὁρίζει, μόνον εἰς τὴν ᾗ ἡ ἑνωσις τῶν Συντελεστικῶν τοῦτων, δὲν θὰ ἀπαιτηθῇ διὰ ταύτην ἡ ἢ σύγκλησις Κυθηραϊκοῦ Συνεδρίου, ἀλλ' ἐγκύριος καὶ λυσιτελῶς θὰ ἠδύνατο νὰ συζητήσῃται αὕτη ἐν τῷ Διοικ. Συμβούλιῳ τῶν ὁργανώσεών μας. Τοῦναντίον δὲ ἡ σύγκλησις Κυθηραϊκοῦ Συνεδρίου κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ μετὰ τὴν συγχώρεσιν τῶν Σωματείων ἐφ' ἧς κατεδείχθησαν τόσον ἀντίθετοι ἀπόψεις ἀπὸ τὰς καθ' ἑκάστην ὁργανώσεις ἐπὶ τῶν γνωστῶν βάσεων, ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι δύναται νὰ διαταράξῃ τὰς ἀγαθωτάτας σχέσεις τῶν συμπολιτῶν μας ὑπὲρ ὧν τὸ ἡμέτερον Σωματεῖον κατέλαβε προσπάθειας καὶ κόπους κατὰ τὴν μακρὰν σταδιοδρομίαν του. Ἐὰν οὖν συμφωνήτε εἰς τὴν τοιαύτην ἔνωσιν καὶ ἐπιθυμήτε τὴν σύγκλησιν τῶν Δ. Συμβουλίων τῶν Κυθηραϊκῶν ὁργανώσεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, θὰ μᾶς εὖροτε προθύμους χωρὶς καὶ νὰ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπηρεάσωμεν τὰς σκέψεις ὑμῶν ἐν σχέσει

μετὰ τὴν σύγκλησιν συνεδρίου, ἐφ' ὃν τὸ ἡμέτερον Διοικ. Συμβούλιον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ πρωτοβουλίαν.

Μετὰ πατριωτικῆς ἀγάτης καὶ ὑπολήψεως

Ὁ Προέδρος

ΔΙΟΝ. ΠΕΤΡΟΧΕΙΛΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

ΣΤΑΜ. Π. ΚΑΡΑΝΗΣ

Κατόπιν τῶν ἀπαντήσεων τούτων τῶν δύο Σωματείων μας, δύναται νὰ θεωρηθῇ βέβαιον ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν Σωματείων ματαιοῦται πλέον ὁριστικῶς. Δὲν γνωρίζομεν τοῖον συμπέρασμα θὰ ἔχουν αἱ συζητήσεις, ἐὰν ἐννοεῖται γίνουιν, περὶ Ὁμοσπονδίας.

Η ΟΔΟΣ ΔΙΑΚΟΦΤΙΟΥ

Ὁ «Κυθηραϊκὸς Κήρυξ», ὁ ἀπὸ περιοδικῆς κρίσεως πάντοτε τὰ Κυθηραϊκὰ ζητήματα, δὲν παύει ν' ἀσχοληθῇ εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα του καὶ μετὰ τὴν Ἐπιτροπὴν Ἐσθίων διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὁδοῦ Διακοφτίου καὶ νὰ συζητῇ τόσον τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης διὰ τὰς φροντίδας τῶν ὅσων καὶ τοὺς ἐξανοδοῦται συμπολίτας διὰ τὴν ὕλην ἐνίσχυσιν τοῦ ὅλου ἔργου.

Ἐκτὸς τῶν σχολίων τοῦ «Κυθηραϊκοῦ Κήρυκος» καὶ τοιοούτων, ἐπίσης εὐμενῶν διὰ τὴν Ἐπιτροπὴν καὶ τοὺς ἐξανοδοῦται, τῆς ἐτέρας ἐγκρίσειν Κυθηραϊκῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τῶν Κυθέρων», παρηλθὼν σχεδὸν ἀπαράκλητος ἡ δημοσίευσίς τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ ὅσων τοῦτον ἔργον διὰ τὸ ὅποιον οἱ Κυθηριοὶ πρέπει νὰ ἐπισηφανεύονται, διότι εἰς τοὺς κόλπους τῶν ὑπάρχον καὶ ἀνθρώπων μετὰ πατριωτικὴν πρωτοβουλίαν, ὅπως εἶναι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ἐσθίων διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὁδοῦ Διακοφτίου.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἐλάχιστοι Κυθηριοὶ οἱ ἀντιδράσαντες κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κοινοφελούς τούτου ἔργου, θὰ ἔχουσι βεβαρωμένην τὴν συνειδήσιν των διότι ταπεινὰ ἐλατήρια τοὺς προέτρεπον εἰς τὴν καταπολέμησιν ἔργου, ὡς ἡ ὁδὸς Διακοφτίου, διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ὁποίου πᾶς δύναται νὰ φαντασθῇ εἰς ποίας θυσίας ὑπεβλήθησαν οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην ἔγκριτοι συμπολίται μας, παρὰ τὴν συστηματικὴν συκοφάντησιν τοῦ ἔργου ὑπὸ τῶν ἀντιδρώντων, οἵτινες ἐφθασάν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀπειλοῦν τοὺς λευκοὺς τούτους συμπολίτας μας, διὰ τοῦ τύπου, ὅτι θὰ ὑποβάλουν μηνύσεις ἐπὶ κατασχέσει ξένης περιουσίας καὶ παντοιοτρόπως προσεπάθουν νὰ διασφύρουν τὴν ὑπόληψιν των ἵνα ἐξαναγκασθοῦν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν εὐγενῆ των προσπάθειαν.

Ὡς Κυθηριὸς καὶ ἐγὼ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὰ Κυθηραϊκὰ ζητήματα ἔσπευσα ἅμα τῇ δημοσίευσί τοῦ ἀπολογισμοῦ νὰ ἐξετάσω τοῦτον μετὰ προσοχῆς καὶ νὰ ἀνεύρω

τὰς τυχόν ὑπαρχούσας ἀνωμαλίας τὰς ὑπὸ τῶν ἀντιδρώντων καταγγελομένας, ἀλλὰ ὄχι μόνον εἰς τὸν ἀπολογισμὸν τοῦτον ἀνωμαλίας δὲν διέκρινα ἀλλὰ ἐξ ἀντιθέτου διεπίστωσα ὅτι τὸν ἀπολογισμὸν τοῦτον διακρίνει ἀπόλυτος τάξις καὶ νομοκυρωσὴν πρὸς περιτομὴν τὴν εἰς δόξαν τὴν ἐπιτροπὴν.

Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ὄχι μόνον χορήματα τῶν ἐξανοδοῦντων δὲν ἐσπατάλησαν ἢ κατεχράσθησαν ἀλλὰ ἐξ ἀντιθέτου ἐνίσχυσαν τὸ ταμεῖον τῆς Ἐπιτροπῆς δι' ἰδίων χορημάτων διὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου τὸ ὅποιον μετὰ τὴν ἔσιν ἀνέλαβον. Δὲν ἤξεσαν δηλαδὴ μόνον οἱ κόποι των ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν χορημάτων ἐνίσχυσαν τὸ Ταμεῖον ὡς καλῶς ἀναγράφονται καὶ εἰς τὸν ἀπολογισμὸν, πράγμα ὅπερ ἀποδεικνύει τὴν μεγάλην τοὺς πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν Πατρίδα ἀγάπην.

Γενικῶς ὅλα τὰ κοινὰ τῶν ἐσθίων τὰ ἀναγραφόμενα λεπτομερῶς εἰς τὸν ἀπολογισμὸν πείθουν πάντας ὅτι τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς διεχειρίσθησαν τὰ συλλεγόμενα χορήματα μετὰ μεγάλην φειδὸν πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ καθ' ἡν στιγμὴν ὁ Προέδρος αὐτῆς καὶ Παναγ. Τσιτοῦλιας βιοπαλαιστῆς οἰκογενειάρχης ἐγκαταλείψας ἐπ' ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα τὴν οἰκογενεὶάν του καὶ τὰς ἐργασίας του καὶ μεταβαίνων ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν Ἀμερικὴν—Ἀδριατιανὴν καὶ Αἴγυπτον διὰ νὰ συλλέξῃ ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας χορήματα διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ συλλεγόμενου δὲν ἠέλωσεν, καίτοι θὰ ἐδικαιοῦτο, οὔτε ΠΕΝΤΑΡΑ δι' ἐξόδα συντηρήσεώς του καὶ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του τὸ ὅποιον, σημειωθῆτω, δὲν ἦτο καὶ βραχὺ. Τὸ σημείον τοῦτο τοῦ ἀπολογισμοῦ πρέπει νὰ μείνῃ ὡς ὑπόδειγμα διὰ τοὺς μέλλοντας ν' ἀναλαμβάνον καὶ διαχειρισθῶν χορήματα προσεχόμενα ἐξ ἐσθίων διὰ κοινοφελῆ ἔργα.

Ἐγὼ λοιπὸν τὴν γνώμην καὶ ἐλπίζω νὰ συμφωνοῦν καὶ οἱ συμπατριῶται μας ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Ἐπιτροπὴ ἐσθίων διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὁδοῦ Διακοφτίου, ἡ ἀποτελούμενη ἀπὸ ἐγκρίτους συμπατριώτας, διεχειρίσθησαν τόσον εὐσυνειδήτως τὴν μεγάλην αὐτὴν περιουσίαν πρὸς συνέλεξιν ἐκ πατριωτικῆς πρωτοβουλίας δομώμενοι περατώσαντες ἐν κολοσιμῶν ἔργον ἐξυπηρετοῦν τὴν νῆσον μας δόξα κληρὸν καὶ ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ δημοσιευθέντος ἀπολογισμοῦ οὐδὲ ἴχνος ἀμφιβολίας ὑπάρχει περὶ τῆς καλῆς καὶ λευκῆς διαχειρίσεως ὅπως ἅπαντα τὰ Κυθηραϊκὰ Σωματεῖα τὰ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἐδρεύοντα σπεύσουν δι' ἐγγράφων των ἢ καὶ διὰ τοῦ τύπου νὰ συγκαθοῦν τὴν Ἐπιτροπὴν, ἐπικροτοῦντες οὕτω τὸ συντελεσθὲν μέγα ἔργον διὰ τὴν ἰδιαιτέραν μας Πατρίδα.

Πειραιεὺς 25 Ἰανουαρίου 1933

ΕΜΜ. Μ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ών μας τὸν ἀνωτέρω Νόμον «τῆς προΐ-
ούσης ἐπιλογῆς μεταξύ τῶν εὐνοϊκοτέρ-
ων συγκοινωνιακῶν σημείων» εἰσάγο-
μεν ἀμέσως τὸ κατάλληλον σημεῖον καὶ
δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ὁ ὁρμος τοῦ Διακο-
φτίου, λιμὴν φυσικὸς ὁ ὁποῖος ἐξυπηρε-
τεῖ πάντας τοὺς ἐνδιαφερομένους παρό-
γοντας δικαίως καὶ ἐξ ἴσου ἦτοι τὸ Ἐμπό-
ριον, τὴν Ναυτιλίαν, τὴν Ἀκτοπλοΐαν
καὶ τοὺς Ταξειδεύοντας.

Πράγματι ὁ ἀνωτέρω Νόμος ἐπ' οὐ-
δενὶ λόγῳ πρέπει νὰ παραμερίζεται εἰς
περιπτώσεις συγκοινωνιακῆς ἐξελέξεως
ἐνὸς τόπου πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δυστυχῶς
συνέβη μὲ τοὺς μετασχόντας τῶν ἐκά-
στοτε μεριζῶν συμβουλίων.

Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ὁ φυσικὸς
ὁρμος τοῦ Διακοφτίου θὰ ἐξελεχθῇ εἰς
πάγιον λιμένα τῆς νήσου καὶ θὰ ἀποτε-
λέσῃ τὸν μοναδικὸν αὐτῆς σύνδεσμον
μετὰ τῆς Κεντρικῆς Ἀκτοπλοϊκῆς γραμ-
μῆς Πειραιῶς—Γυθείου ἀποκλειομένων
πασῶν τῶν ἄλλων γνωστῶν προσεγγί-
σεων διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

1) Διότι δὲν ἀπαιτεῖ εἰμὴ ἐλαχίστας
δαπάνας διὰ τὴν ἐξωροαίεσίν του, ἦτοι κα-
τασκευὴν ἀποβάθρας καὶ ἐν συνεχείᾳ
λιμενοβοραχιόνων.

2) Διότι ἐξυπηρετεῖ ὁλόκληρον τὴν
νήσον καὶ δι' ἐξ ἴσου ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα
αὐτῆς.

3) Διότι ἀδύναται τὴν διάρκειαν τοῦ
ταξειδίου μόνον κατὰ μίαν ὥραν περὶ-
που πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἐπιζή-
μιον διὰ τὴν Ἀκτοπλοΐαν ἐφόσον κατα-
γεῖται τελειωτικῶς ἡ ἄγονος γραμμὴ
Ἀγίας Πελαγίας—Καψαλίου καὶ καθί-
σταται βεβαία ἡ πρὶν ἀμφίβολος προ-
σέγγισις.

4) Διότι ἐξαλείφει τὸν γνωστὸν κίνδυ-
νον τῆς μὴ προσεγγίσεως τοῦ πλοίου
λόγῳ κακοκαιρίας ὥς καὶ τὰ ἀπρόβλε-
πτα πολλάκις μέχρι Γυθείου παρατεινό-
μενα ταξίδια.

5) Διότι τονώνει τὸ Ἐμπόριον τῆς νή-
σου τὸ ὁποῖον οὕτω θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνα-
πτυχθῇ εἰς τὸν μέγιστον αὐτοῦ δυνατόν
βαθμὸν ἐκλείποντος παντὸς κινδύνου καὶ
καθισταμένης βεβαίας τῆς φορτώσεως
καὶ ἐκφορτώσεως εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης
ἢ εἰδῶν εὐκόλως σηπομένων.

Ἡ προσπάθεια οὗθεν τῶν ἰθυνόντων,
ἐξ ὧσιν ἀνωτέρω ἐλέχθησαν, δεόν νὰ
τείνῃ εἰς τοῦτο καὶ μόνον:

α') Εἰς τὴν κατάργησιν τὸσον τῆς
ἀγόνου καὶ ἀντιοικονομικῆς γραμμῆς
Ἀγίας Πελαγίας—Καψαλίου, ἥτις κατ'

οὐδένα λόγον συμφέρει εἰς τὸ Κράτος
ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν πάσης ἄλ-
λης προσεγγίσεως, διότι ἄλλως παραλύ-
εται ἡ δυναμικότης τοῦ λιμένος τοῦ Δια-
κοφτίου.

β') Εἰς τὴν παγίωσιν τοῦ ὁρμου τοῦ
Διακοφτίου ὡς τακτικῶν λιμένος τῆς νή-
σου κατόπιν φυσικὰ καὶ σὺν τῷ χρόνῳ
τῆς κατασκευῆς τῶν σχετικῶν λιμενικῶν
ἔργων.

γ') Εἰς τὴν κατασκευὴν, ἐφ' ὅσον δὲν
ὑφίστανται τοιαῦτα, ἢ μικρὰς ἀμαξιτῆς
ὁδοῦ Φριλιγκιανίκων—Λοκάνων (Α) ἵνα
ἐπιτυγχάνεται συντομωτέρα ἔνωσις με-
ταξὺ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Διακό-
φτιον καὶ τῆς Κεντρικῆς ὁδοῦ Καραβᾶ—
Χώρας προκειμένου περὶ μεταβάσεως εἰς
Χώραν (οὕτω ἐξυπηρετεῖται ἄριστα καὶ
ὁ Μυλοπόταμος) ἢ ἀντ' αὐτῆς τῆς ἀμα-
ξιτῆς ὁδοῦ Διακοφτίου—Μυτάτων—
Φρατσίων (Β).

Ἔχω τὴν γνώμην ὅμως ὅτι ἡ πρώτη
(Α) εἶναι οἰκονομικωτέρα καὶ πλέον ἐξυ-
πηρετικὴ τῶν πέριξ χωρίων.

δ') Εἰς τὴν τακτικὴν καὶ εὐθηνωτέ-
ραν μεταφορὰν διὰ καταλλήλου ρυθμί-
σεως τῶν τιμῶν τῶν εἰσιτηρίων τόσον
τῶν λέμβων ὅσον καὶ τῶν αὐτοκινήτων
ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως, ἰδίᾳ προκει-
μένου περὶ μεταφορᾶς προϊόντων, ἵνα
ἐπιτευχθῇ οὕτω ἐξαγωγή εἰδῶν τινῶν τὰ
ὁποῖα μέχρι τῆς στιγμῆς λόγῳ τῆς κακῆς
συγκοινωνίας οὐδόλως ἢ περιορισμένως
ἐξήγοντο.

Τὰ ἀνωτέρω ἐθεώρησα ἀναγκαῖον καὶ
σκόπιμον νὰ γράψω ἵνα τεθῇ εἰς τὸ πε-
ρισπούδαστον τοῦτο ζήτημα τελεία καὶ
παῦλα διὰ πᾶσαν παραιτέρω συζήτησιν
καὶ εἰς τὸ σπουδαιότατον τοῦτο ἄλυτον
πρόβλημα μία λύσις λογικὴ καὶ δικαία,
ἐλπίζων πάντοτε ὅτι οἱ ἰθύνοντες θὰ
καταλήξωσι ταχέως εἰς διευθέτησιν τού-
του πρὸς τὸ καλὸν τῆς πολυπαθοῦς νήσου.

Πειραιεὺς 15 Ἰανουαρίου 1933.

Κ. Ε. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πτυχιούχος

Ἀνωτ. Σχολῆς Οἰκ. καὶ Ἐμπ. Ἐπιστημῶν

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΣΙΜΟΣ

ΣΥΜΒΟΛΑΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΔΟΣ ΤΣΑΜΑΔΟΥ ΑΡΘ. 27

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΡΑΝΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΥΗΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ-ΑΓΙΑΣ ΠΕΛΑΓΙΑΣ

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 109457 τῆς 19
Δεκεμβρίου 1932 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουρ-
γείου Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως συνε-
στήθη Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Μιχ. Ι.
Μεγαλοοικονόμου, ὡς Προέδρου, Μιχαήλ
Π. Μεγαλοοικονόμου ὡς Ταμίου καὶ
Χρ. Παναγιωτοπούλου ὡς γραμματέως
πρὸς συλλογὴν ἐράνων διὰ τὴν ἐπισκευὴν
καὶ συντήρησιν τῆς ὁδοῦ Ποταμοῦ—
Ἀγίας Πελαγίας.

ΠΤΩΣΙΣ ΓΕΦΥΡΙΟΥ

Αἱ βροχαὶ εἰς τὴν νήσον μας ἐξακο-
λουθοῦν πάντοτε ὁαгдаίαι, ἐπιφέρουσαι
πλείστας καταστροφάς. Συνεπείᾳ τούτων
κατέπεσε τὸν παρελθόντα μῆνα τὸ πλη-
σίον τοῦ Λεβαδίου γεφύρι. Ἡ Συγκοι-
νωσία δι' αὐτοκινήτων διεκόπη.

Κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ Κοινοτικοῦ
Συμβουλίου ἀπεστάλη συνεργεῖον πρὸς
κατασκευὴν νέας γεφύρας.

ΚΑΙ ΟΛΙΓΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΜΑΣ

Ἔνεκα τῆς ἐπικρατούσης θαλασσοτα-
ραχῆς ἀπὸ δύο περίπου μηνῶν καθίστα-
ται ἀδύνατος ἡ προσέγγισις εἰς τὴν νή-
σον μας τῶν πετρελαιοκινήτων πλοίων
τῶν συμπολιτῶν μας κ. κ. Νικ. Μαζα-
ράκη καὶ Σπ. Μεγαλοοικονόμου.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΒΡ. Γ. ΤΡΙΑΡΧΗ

ΚΑΛΛΕΡΓΗ 114 ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Καταρτίζονται ἀρτίως ἐν πᾶσι τοῖς
μαθήμασι παρ' εἰδικῶν Καθηγητῶν
μαθηταὶ Γυμνασίου καὶ ὑποψήφιοι
Πανεπιστημίου. Δίδακτρα λογικά.
Ἰδιαιτέρως δίδονται μαθήματα καὶ
ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν μαθητῶν τῶν
διαμενόντων οὐ μόνον ἐν Πειραιεὶ
ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀθήναις.

Πληροφορίαι ἢ ἐν τῷ Φροντιστη-
ρίῳ ἢ ἐν τῷ Ἑλληνογαλλικῷ Γυ-
μνασίῳ Α. Οἰκονομοπούλου Τσαμα-
δοῦ 54 Πειραιεὺς.

ΤΣΙΡΙΓΩΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ ΚΑΙ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Η ΠΥΤΙΑ

γρo ΣΙΦΟΥΝΑ

"Υστερα πώς μπορώ να μὴν ἀγαπῶ τοὶ Τσιριγώτες μου, καὶ νὰ μὴ τοὶ βάνω στὴν ἀθανασία; Εἶναι χαριτωμένοι οἱ κερατόπιστοι. "Εἶτσι ἤθελα νὰ χανε ὅλοι ἓνα κεφάλι, νὰ τοὶ φιλήσω ὅλους μαζί. Πῶς θυμώνουνε βέβαια καμπόσοι μαζί μου εἶντα βγαίνει; Αὐτοὶ μοῦ εἶναι πλέο συμπαθεῖς" συνηθίζω γλέπετε νὰ λυποῦμε τοσοῖ φτωχοὺς, ἄσχετο ἂν εἶναι φτωχοὶ στὴ τσέπη ἢ στὸ μυαλό, σὰν ἐκείνους ποὺ θυμώνουνε μαζί μου. Ἀκοῦτε ὅμως.

Ὁ διαολάθρωπος ποὺ λέτε, ὁ Ρωμανὸς ἀφοῦ ὑπόγραψεν ὅσα συμβόλαια τοῦ περὶ ὁροξή του, στὰ μαγαζάκια τοῦ Καψαλιοῦ, ἔρριξε τὸ τράιστό του στὸν ὦμο του καὶ μὲ ὕφος ποὺ λέει πῶς κάτι πάντα ἔχει στὸ νοῦ του νὰ σκαρώσῃ, τράβηξε σκυφτὸς μὲ τὸ ἀνασκακουλιαστὸ βῆμα του κατὰ τὸ χωριό του.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ποὺ περίμενε νὰ τότε βρῇ μονάχο, τότε πῆρε ξακλούθι καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Γιώργη, κύρ Γιώργη, . . .

Μὰ ὁ κύρ Γιώργης ἔκανε τάχα μου πῶς δὲν ἀκούει καὶ σφυξε τὸ βῆμα.

Ὁ κύρ Ἀντώνης τὸν ἔβαλε στὰ πόδια φωνάζοντας ὅλο ἓνα ὥστα ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ σταματήσῃ.

— Μωρὲ καὺμένε Γιώργη μ' ἔκανεθ καὶ λάφρακθα.

— Εἶντα τρέχει κύρ Ἀντώνη;

— Κθέρει δα ὅτι ἔχω δυὸ τρεῖθ μαρτίνεθ. Μ' ἔφαιε λοιπὸ ἡ γυναῖκα

νὰ τυροκομᾷ, λέει γιὰ νὰ κάμῃ κανένα καβουλάκι. Κάμε μου λοιπὸ τὴ χάρη καὺμένε, νὰ μοῦ φέρῃ μία πυτία καὶ δὲ θὰ θιτὸ κθεχάθω. Νὰ μοῦ θυμπαθήθῃ ποὺ δὲν ἔχω κανένα πθαράκι νὰ θὲ φιλέπθω μὰ κθέρω μὰ τὸ Θεὸ ἓνα ὀρφουλάκι καὶ θὰ θιτὸ χρωθιτῶ ὠριθμένω.

— Κακοντόπαθα κύρ Ἀντώνη. Αὐριο κιάλα θὰ φέρω ἓνα ριφάκι στὸν Κατσούλη καὶ θὰ σοῦ φυλάξω τὴ πυτία.

— Ὡ καλή θου ὦρα νὰ 'ναι μωρὲ καὺμένε κύρ Γιώργη γιατί ἔχω γλέπει τὴ γυναῖκα καὶ γρινιάδει.

Τὴν ἄλλῃ μέρα πράγματι ὁ Ρωμανὸς πῆγε τὸ ριφάκι στὸν Κατσούλη. Συνεννοεῖται ὅμως μαζί του, καὶ ἀντὶ νὰ δώσουνε στὸν κύρ Ἀντώνη τὴ πυτία, τοῦ δώσανε τὸ μηλικὸ

τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου γιὰ κάτι ἄλλο κάνει ὄχι ὅμως νὰ πῆξῃ γάλα.

Τὸ βράδυ ἡ γυναῖκα τοῦ κύρ Ἀντώνη ἔβαλε ὅλη τῆς τῆ τέχνης νὰ κάμῃ τυρί, μὰ δὲ βαριέστε; . . . Ἡ πυτία ποὺ ριξε δὲν ἔπιανε. Ξαναρίχνει λοιπὸ, ξαναζεσταίνει τὸ γάλα, βάνει τὸ καζάνι στὴ σιδεροστιὰ, μὰ τίποτα.

— Καὺμένε Ἀντώνη ἡ ἐγὼ ξέχασα νὰ τυροκομῶ ἢ ἡ πυτία δὲν εἶναι καλή. Ἐκαψα τόσα ξύλα καὶ γιάδε νταλῶς γίνει τὸ γάλα. Σὰ μαῦρος χόντρος.

— Κθέρω καὶ γὼ καὺμένη; . . .

— Γιὰ φέξε μου νὰ δοῦμε τὴ πυτία καλά.

Ἀδειάζουνε λοιπὸ τὸ μηλικὸ καὶ εἶδανε τί εἶχε μέσα.

— Μωρὲ κακομοῖρη στήνε κατὰφερε ὁ Ρωμανὸς καὶ σοῦ δωσε τὸ μηλικὸ.

— Ὡ ποὺ νὰ μπῇ ὁ διάλοθ μέθα του. Δὲ θὰ πατήθῃ τὸ πόδι του θιτὸ Καπθάλι; θὰ τοῦ τῆνε θιπάθω τοῦ ἄτιμου τὴ κεφάλῃ.

Πολλὲς μέρες περίμενε ὁ κύρ Ἀντώνης τὸ Ρωμανό. Ἀλιοκάλυβο ἔκανε νὰ τὸν ἀναδιάσῃ πότα.

Ἐπὶ τέλους νὰ σουτνε μιὰ μέρα ποὺ ἀνασκακουλιαζότανε καὶ κατέβαινε.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ξεκούτρουλος, ξυπόλιτος καὶ ἀνασπουγκωμένος καὶ ἀνακάτεψε στὴ βάρκα. Πετιέται λοιπὸ ὅξω καὶ ἄρχισε νὰ φορτώνῃ τὰ χέρια του μὲ βόλια μουρμουρίζοντας.

Σὰν ἐσήμωσεν ὁ Ρωμανός, ἄρχισε ὁ κύρ Ἀντώνης ὀλοκόκκινος νὰ τότε πετροβολᾷ καὶ νὰ φωνάζῃ.

— Θὰ θιτὴν ἀνοίκθω τὴ γκαθράμπα ἄτιμε Ρωμανέ, ποὺ νὰ μπῇ ὁ διάλοθ μέθα θου.

— Μωρὲ γιὰ τὸ Θεὸ κύρ Ἀντώνη, εἶντα σοῦ καμα;

— Εἶντα μοῦ καμα λέει; Ὁληνύχτα μωρὲ παιδεύοτανε ἡ κακομοῖρα ἡ γυναῖκα μου νὰ πῆκθῃ τὸ γάλα. Ἐκαπθε ὅλα τὰ κθύλα. Ἐκαπθε τὸ καδάνι, χάλανθε τόθο γάλα, κθαγρυνήθαμε καὶ οἱ δύο καὶ ῥωτάθ εἶντα μοῦ καμεθ; Εἶντα μωρὲ τοῦ χρωθιτου; Ὁ διάλοθ θὲ βαλε μαθὲ;

— Κύρ Ἀντώνη μου ὁ διαολοΚατσούλης θὰ στὴν ἐκατάφερε, τοῦ λέει ὁ Ρωμανός, κρατώντας μὲ μεγάλον κόπο τὰ γέλοια.

— Ὁρθε μωρὲ καὶ θένα καὶ τοῦ Κατθούλη. — Εἶπε ἀπλώνοντας τὰ δάχτυλά του καὶ ἔφυγε μουρμουρίζοντας, ἐνῶ ὁ Ρωμανὸς τινασότανε ἀπὸ τὰ γέλοια. Καὶ στὸν ὕπνο του λέει γελᾷ.

"Υστερα σοῦ λένε πῶς φταίει ὁ ΣΙΦΟΥΝΑΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΙΦΟΥΝΑ

Κύθηρα 20 Ἰανουαρίου 1933

Κύριε Διευθυντά,

Εἶντα λογαθαί μαθὲς, πράματα καὶ καμώματα ποὺ γινήκανε ἐπὶ Χώρα ἡμῶν διαβάστηκε τὸ περασμένο μου σκίτσο. Ἀλλο νὰ δᾶς λέω. Διαβοῦλζια καὶ θυμωῦλζια γιὰ νὰ με ἀνακαλύψουνε λέει καὶ νὰ με δειάζουνε μένα. . . .

Θυμοὶ, ποὺ λέτε, κατάρες, χολιάσματα, κλάματα, πράματα. . . .

— Δὲν εἶναι τρόπος αὐτὸς πλέα.

— Βρὲ ἀδελφὲ ἂν ἔχω ἓνα ἐλάττωμα πρέπει νὰ μοῦ τὸ δημοσιεύσῃ ὁ ἄλλος;

— Πρέπει μὲν νὰ τονε βγάλωμε πὸ τὴ μέση.

Αὐτὰ καὶ διάφορα ἄλλα λεγόντ'α. Μία δὲ χαριτωμένη δεσποινὶς τῆς ὁποίας τὸ παιδευτικὸ ὄνομα ἔχει ὀκῆμα. . . . ἀεροστάτον, εἶπε πῶς θὰ μπατόσῃ ἐπὶ τὴν Πλατεία τοῦ Συντάγματος ἐπὶ τὴν Ἀθήνα, κάποιον ἀθῶο τὸν κακομοῖρη, ποὺ ὑποπτεύεται.

"Αἰ, καλὲ πῶς γαργαλίζονται; . . . Ἐπὶ μοῦ ῥεχεται νὰ πάω, κρινθὰ δέματα πὸ τὴν κερά Σιφούνισσα, νὰ τῆς φανερωθῶ ἀντιπῆς τῆς δεσποινίδος γιὰ νὰ φάω ἐγὼ τὸν μπατόσο.

Καὶ πολλὰ τέλους πάντων ἄλλα γινήκανε ποὺ ἐννοεῖζονται ἐπὶ λέξι «ἐπανάσταθ». Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ με κάνει νὰ δᾶς γράψω καὶ νὰ δᾶς παρακαλέσω νὰ δημοσιεύσῃτε τὸ γράμμα μου, μαζὶ μὲ τὸ δημοτικὸ σκίτσο μου, εἶναι τὸ ἐξῆς: ἔχουνε μερικοὶ συμπολίτες μου τὴν ἀντίληψη, ὅτι μὲ ὅσα γράφω προσβάλλω τὴ Χώρα· ὅτι θιγεται λέει ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς, ὅτι δὲν κάνει νὰ τὰ δάνω μὲ νοικοκυραιοὺς ἀνθρώπους.

Πόσο δέματα μ' ἐθλίψε αὐτὸ εἶναι περὶ τὸ νὰ γράψω. Ἐγὼ ὁ κακομοῖρης ποὺ ἀντιγράφω κομμάτια ζωντανὰ τῆς Τσιριγώτικης ζωῆς χωρὶς ποτέ μου νὰ γῶ κακὴ πρόθεση, καὶ ποὺ θάρρουν πῶς θὰ μ' ἐγγνωμονοῦσαν οἱ συμπατριώτες μου, νὰ τρώω τόσες κατάρες καὶ νὰ ζητοῦνε νὰ με δειλύνουνε λέει ἐπὶ ὀκαμνὶ!!! Εἶναι μὰ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ κρεπάρω. Ὅρθε; . . .

Εἶντα ἄλλο νὰ τοῖς πᾶρὰ ὅτι τοῖς «οἰκτίρω». Καὶ μάλιστα αὐτοῖς τοῖς νοικοκυραιοῖς ποὺ ἔχουνε τόσο προοδευμένους ἀντιλήψεις.

Εἶναι περὶ τὸ νὰ δᾶς γράψω κύριε Διευθυντά πῶς θὰ κανα μεγάλο καὶ ἂνε καθόμιονα πράγματι ἐπὶ ὀκαμνὶ καὶ πῶς δὲ θὰ πάψω νὰ σκιδάρω τοὺς ἀγαπημένους μου τοὺς Τσιριγώτες.

Μὲ πολλὰ φιλία

ΣΙΦΟΥΝΑΣ

† ΝΙΚ. ΣΤΑΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΑΦΕΡΩΝΤΑ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΚΥΘΗΡΑ

ΜΕΤΑΦΡ. ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΥΠΟ ΓΙΑΝΝΗ ΠΡΙΝΕΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

7) Ἐπὶ τοῦ προκειμένου προτάσσω ἐδῶ εἰς τὴν παρούσαν ἱστορικὴν πραγματείαν, τὴν ὁποίαν θὰ κάμω κατωτέρω σχετικῶς πρὸς τὰ πορφυρὰ κογχύλια, ἔκθεσιν ἀφορώσαν αὐτὰ ταῦτα.

8) Οἱ Φοῖνικες ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι—κατὰ τὴν παράδοσιν ὄλων τῶν συγγραφέων—οἵτινες ἀνεκάλυψαν τὴν χρωστικὴν ὕλην, ἥτις λαμβάνεται ἀπὸ τὰ πορφυρὰ κογχύλια διότι εἶδον ἐν τῇ νήσῳ ἔνθα ἐκτίσθη ἡ νέα πόλις **Τήρος**, πρωτεύουσά των, τὸν λαμὸν ἐνὸς κυνός, βεβαμμένον δι' ἐρυθροῦ χρώματος. Ὁ κύων πεινασμένος εἶχεν θλάσει διὰ τῶν ὀδόντων του ἐν κογχύλιον τοῦ εἶδους ἐκείνου ὑπάρχοντος ἐν τῇ παραλίᾳ καὶ εἶχε ἐν αὐτῷ ἐισχωρήσῃ τὸ στόμα του διὰ νὰ τὸ φάγῃ. Τοιαύτη ἀνακάλυψις εἶχε διεγείρῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὸ βιομηχανικὸν πνεῦμα τῶν Φοινίκων ὥπως μεταχειρισθῶσι τὴν ὕλην ταύτην διὰ τὴν βαφικὴν καὶ τὸ ἐμπόριον—ὡς πράγματι συνέβη—διὰ τὰ διὰ πορφυροῦ χρώματος βαφόμενα ἐριούχα.

9) Τὰ καλλίτερα πορφυρὰ κογχύλια εὐρίσκονται παρὰ τὴν ἀνωτέρω νῆσον ὅπου ἐκτίσθη ἡ νέα πόλις **Τήρος** (1) καὶ ἡλιεύοντο εἰς διάφορα μέρη τῆς Μεσογείου. Αἱ ἀκταὶ τῆς Ἀφρικῆς ἦσαν ὀνομασται διὰ τὴν πορφύραν τῆς Γετοουλίας (2). Καὶ αἱ ἀκταὶ τῆς Εὐρώπης παρείχον τὴν πορφύραν τῆς Λακωνίας, ἥτοι τῆς θαλάσσης ἐιδικῶς ποῦ κείται τὰ Κύθηρα, καὶ ἡ ὁποία εἶχε τὴν μεγαλητέραν ἀξίαν εἰς τὸ ἐμπόριον (3). Ὅλαι αἱ πορφύραι αὗται εἶχον ἰδιαιτέραν ζήτησιν, διότι, ὅπως ἀναφέρουν οἱ συγγραφεῖς, εὐρίσκετο εἰς τὸν φάουγγα τοῦ γνωστοῦ ὀστρακοειδοῦς ἰχθύος, μία φλέψ λευκὴ ἥτις περιεῖχεν ὑγρὸν βαθέως ροδόχρουν (4). Τοῦτο δὲ ἦτο ἡ βάσις τῆς βαφῆς τῆς πορφύρας, ἀνωφελοῦς ὄντος τοῦ ὑπολοίπου μέρους τοῦ κογχυλίου. Τὸ οὐσιώδες σημεῖον ἦτο νὰ συλλάβουν ζῶντα τὰ κογχύλια ταῦτα, διότι νεκρούμενα, ἔχταν τὸ πολῦτιμον τοῦτο ὑγρὸν (5), τὸ χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν λαμπρὰν βαφὴν τῶν ἐριούχων πορφυρῶν καὶ τὸ ὁποῖον συνηγωνίζετο κατὰ τὴν τιμὴν καὶ αὐτὸν τὸν χρυσόν. Καὶ δὲν πρέπει ν' ἀπορήσῃ κανεὶς διὰ τοῦτο, ἀφοῦ ἡ φλέψ ἐκείνη τοῦ κογχυλίου, ὁπόθεν ἐξήγετο ἡ χρῆσιμος αὕτη οὐσία, ἐδίδε μόνον ἐλαχίστην ποσότητα καὶ ἔπρεπε νὰ

συναχθῇ πρὸ τῆς νεκρώσεως τοῦ κογχυλίου, χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὰς ἄλλας παρασκευαστικὰς ἐργασίας αἵτινες ἀπῆλθον ἀρχετὸν χρόνον καὶ πολλὰς προφυλάξεις καὶ χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν καὶ τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διέτρεχον οἱ ἀλιεῦντες τὰ κογχύλια ταῦτα εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, οἵτινες ἦσαν ἴσως διάσημοι κολυμβηταὶ τῆς νήσου Ἀθήλου.

10) Οἱ ἀρχαῖοι ἐξετίμων τὸσον πολὺ τὴν χρωστικὴν οὐσίαν τῆς πορφύρας ὥστε ἀφιέρωναν αὐτὴν πρὸς τιμὴν τῆς Θεότητος. Ὁ Μωῦσῃς εἶχε μεταχειρισθῇ πολὺ ἐριούχα τοῦ χρώματος τούτου διὰ τὰ σκεύη τοῦ σκηνώματος καὶ διὰ τὰς ἀμφιέσεις τοῦ μεγάλου τοῦ Ἀρχιερέως (6). Οἱ Βαβυλώνιοι ἐνέδνον τὰ εἶδωλά των με πορφυρὰ ἐνδύματα. Τὸ αὐτὸ ἔκαμνε τὸ μεγαλῆτερον μέρος τῶν ἀρχαίων λαῶν. Οἱ Ἑθνικισταὶ ἦσαν περισσότερον πεπεισμένοι ὅτι ἡ βαφὴ διὰ πορφύρας εἶχε κάποιες ἰδιαιτέρες δυνάμεις διὰ τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ μαλᾷ τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν (7).

11) Ἡ πορφύρα ἦτο ἐπίσης τὸ διακριτικὸν σημεῖον τῶν μεγάλων ἀξιωματῶν, καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο εἶχεν εἰσαχθῇ ἀπὸ τῶν πλέον μακρυνῶν χρόνων.

12) Περιαίνων τὴν προσηρηθεῖσαν ἔκθεσίν μου, θεωρῶ πρόσφορον νὰ κάμω νύξιν ἄλλων θεμάτων ἀφορώντων τὴν νῆσον Κύθηρα.

13) Ὁ Συγγραφεὺς Πausanias ὅστις ἤκαζε εἰς τὸν δεῦτερον αἰῶνα μ. Χ. (περὶ τὸ 174) καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀντωνίου, ἀναφέρει εἰς τὸ 1^{ον}. Βιβλίον, τὸ τιτλοφορούμενον **Λακωνικά** τοῦ ἔργου του «Περιγραφή τῆς Ἑλλάδος», ὅτι ἡ νῆσος Κύθηρα, ἀνέναντι τῶν Βοιωτῶν (ἥτις τανῦν ὀνομάζεται: Βάτικα) εἶναι τόπος τῆς πλησιοχώρου Πελοποννήσου εἰς ἀπόστασιν 40 σταδίων, τουτέστι πέντε ρωμαϊκῶν μιλίων. Ὅτι ὑπῆρχε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης «**Σκάνδεια**» ἀκρόπολις (8), καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν Σκάνδειαν δύναται ν' ἀνέλθῃ τις μέχρι τῶν τειχῶν τῆς πόλεως Κυθήρων διασχίζων ὁδὸν 10 σταδίων, τουτέστιν ἐνὸς μιλίου καὶ ἐνὸς τετάρτου ὕπῃρχεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὁ ἀρχαιότερος καὶ πάνσεπτος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὅτι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης ταύτης ἦτο ὀπλισμένον. Τὸ τοιοῦτον πιστεύομεν ἀφοῦ οἱ Σπαρτιάται εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ παρουσιάζουν τὰ ἄγαλματά των πάντοτε ὀπλισμένα.

14) Ὁ αὐτὸς Pausanias, ἀφηγεῖται εἰς τὸ Α'. Βιβλίον τὸ λεγόμενον **Ἀττικά**,

ὅτι οἱ Ἀσσύριοι πρῶτοι ἐλάτρευον τὴν Ἀφροδίτην, δεῦτεροι οἱ Πάρσιοι τῆς Κύπρου, τρίτοι οἱ Φοῖνικες καὶ ὅτι τέλος ἀπὸ τοὺς Φοίνικας παρέλαβον τὴν λατρείαν αὐτῆς οἱ Κυθηριοί.

15) Ὁ Ἡρόδοτος εἰς τὸ 1ον βιβλίον τῆς ἱστορίας του, τὸ καλούμενον «**Κλειῶν**» ἀναφέρει ὅτι οἱ Φοῖνικες ὁμώμενοι ἀπὸ τὴν Συρίαν, εἶχον κτίσει εἰς τὴν νῆσον Κύθηρα ναὸν ἀφιερωμένον εἰς τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην.

16) Ὑπὸ τὸ ὄνομα **Οὐρανία** ἐλατρεύετο ἡ Ἀφροδίτη, ὡς θεὰ τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀθῶου ἔρωτος τῆς ψυχῆς. Ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τὰς ὁποίας κάμνει ὁ ἴδιος ὁ Pausanias εἰς τὸ ἔννατον βιβλίον του, τὸ καλούμενον «**Βοιωτικά**» «τὴν μὲν οὐρανίαν, ἐπὶ ἔρωτι καθαρῷ καὶ ἀπηλλαγμένου πόθου σωμάτων». Καὶ ἐκαλεῖτο κατ' ἀντίθεσιν Venus Popularis ὅταν ἦτο τὸ ἀντικείμενον αἰσχροῦ καὶ χυδαίας ἀπολαύσεως τὸ ὁποῖον δὲν ὑπετίθετο νὰ ἐκτείνεται πέραν τῆς αἰσθήσεως τῶν ζώων «πάνδημον ἐπὶ ταῖς μίξεσι».

17) Ὁ Ὀμήρος εἰς τὴν Κ ὁραφιδίαν τοῦ ποιήματός του «**Ίλιάς**» διηγείται ὅτι Μηριώνης τις εἶχε δωρήσει εἰς τὸν Ὀδυσσεᾶ νεῦρον τόξον διὰ νὰ ἐκσφενδονίξῃ τὰ βέλη, μίαν φαρέτραν, καὶ ἓνα εἶφος, καὶ ὅτι εἶχε δέσει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κράνος ἀπὸ ἰσχυρὸν δέρμα ἐπιτεξίως συνειρμωσμένον καὶ ἐξωτερικῶς ἔχοντος ὀδόντας ἀγριοχοῖρον, τὸ ὁποῖον κράνος εἶχε ἄλλοτε κάποιος Αὐτόλυκος, κλαπὲν ἀπὸ τὸν Ἀμάντορα, υἱὸν τοῦ Ὀρμήνου, μετὰ τὸ νὰ ἔχη τρυπήσει τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας του κειμένης ἐν τῇ πόλει **Ἐλαιῶν** τῆς Βοιωτίας, καὶ κατόπιν εἶχε δωρήσει εἰς τὸν Κυθήριον Ἀμφιδάμαντα ἐν τῇ πόλει Σκάνδειαν. Ὡς ἔκ περισσοῦ μᾶς κάμνει γνωστὸν ὅτι ὁ Ἀμφιδάμας ἐκεῖνος τὸ ἐδώρησεν εἰς τινὰ Μῆλον φιλοξενούμενόν του καὶ οὗτος τὸ ἐδώρησεν εἰς τὸν υἱόν του ὅστις ἦτο ὁ ἄνω ὀνηθεὶς Μηριώνης.

Ἰδοὺ καὶ οἱ στίχοι τοῦ Ὀμήρου.

«Μηριώνης δ' Ὀδυσσῆϊ δίδου βίον ἠδὲ
» φαρέτρην καὶ εἶφος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυ-
» νήν κεφαλῆφιν ἔθηκεν, ὀνοῦ ποιη-
» τήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν ἐντέ-
» ταιτο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόν-
» τες ἀργιόδοντος ὕδς θαμέες ἔχον
» ἔνθα καὶ ἔνθα εὐ καὶ ἐπισταμένως·
» μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει. Τὴν δ' αὖ
» ποτ' ἔξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμε-
» νίδας ἐξέλετ' Αὐτόλυκος πυκινὸν δό-

(1) Πλίνιος Β. 9 Sect. 60.

(2) ὁ ἴδιος I. 5 Sect. 1, cL., 9 Sect. 60.

(3) Ὁ ἴδιος Sect. 60—Paus. I. 3 C. 21—4. 10. c. 37.

(4) Ὁρίτιος Carm. I. 2 ode 18. V. 8.

(5) Ἀριστοτέλης Histor. Univer. I. 5. C. 15.—Πλίνιος 4. 9. Sect. 60.

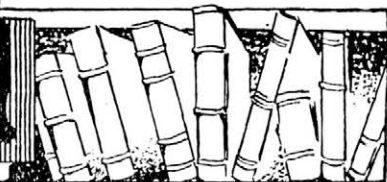
(6) Ἀριστοτέλης—Πλίνιος loc. cit.—Vitruv. 4. 7. C. 13.

(6) Ἐξόδος c. 25 V. 4.

(7) Gerem. C. 10 V. 9.

(8) Pausanias I. 111.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΚΑΣΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΟΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Τὴν 26 Αὐγούστου 1932 ὁμάς ἐκδρομῶν ἀποτελούμενη ἐκ τῶν κ.κ. Σπύρου Στάθη γυμνασιάζον, Βρεττοῦ Τριτάκη καὶ Ἐμμ. Τζάννε καθηγητῶν, Ἰωάννου Κασσιμάτη καὶ Γεωργ. Κασσιμάτη δημοδιδασκάλων καὶ Παναγ. Κασσιμάτη καὶ Βρεττοῦ Κασσιμάτη ἐξεδράμειον εἰς τοὺς ἀρχαιολογικοὺς τόπους τοῦ Παλαιοκάστρου καὶ τῆς Παλαιοπόλεως. Ἡ ἐκδρομὴ μᾶς αὐτῇ δὲν ἦταν ἐπιστημονικὴ, ἀλλ' ἠθέλωμεν ἐκ τῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα ἔχομεν ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων καὶ τῆς παραδόσεως νὰ κατατοπισθῶμεν καὶ νὰ γνωρίσωμεν ἀκριβέστερον τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα τῆς γενετῆρας μᾶς. Τὴν ἐκδρομὴν μᾶς αὐτὴν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 12 φύλλον π.έ. τοῦ «Κυθηραϊκοῦ Κήρυκος» ὁ καθηγητὴς κ. Βρετ. Τριτάκης μετὰ τὴν ἐπιστημονικὴν τῆς ἀποστολῆς. Ἐγὼ θὰ περιορισθῶ νὰ περιγράψω ἀπλῶς τὰ μνημεῖα αὐτά, ἵνα ἡ περιγραφὴ τῶν χρησιμεύσῃ ἴσως εἰς τὸν ἐπιθυμούντα νὰ τὰ ἐπισκεφθῇ.

1. Τὸ Παλαιοκαστρίον. Τὸ Παλαιοκαστρίον εὐρισκόμενον εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς νήσου Κυθήρων, εἶναι βουνὸν ὕψους 450 μ. περίπου ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ὑψηλοτέρου αὐτοῦ μέρους καίμενον

» μὲν ἀντιφωρήσας. Στάνδειαν δ' ἄρα
» δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι Ἀμφιδάμας δὲ Μόλω δῶκε ξεινήϊον εἶ-
» ναι, αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ὃ παιδί
» φορῆναι. διὲν τὸ Ὀδυσσεὺς πύκασεν
» κῆρυ ἀμφιτεθεῖσα».

18) Ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἀναλάβῃ κατὰ τὸν, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον ἐξεστράτευσαν ἀπὸ ἑρῶς καὶ θαλάσσης (διὰ δισχιλίων πεζῶν Ἀθηναίων καὶ ἑξ ἄλλων δύο χιλιάδων Μηλισίων συμμάχων αὐτῶν συνοδευομένων ἑξ ἐξήκοντα νηῶν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατηγοῦ Νικίου καὶ δύο ἄλλων στρατηγῶν κατὰ τῆς νήσου Κυθήρων). Ὁ Θουκυδίδης, λέγων—δηγεῖται εἰς τὸ 4ον βιβλίον τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου ὅτι ἡ νήσος Κύθηρα κατεῖχτο ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτας καὶ ὅτι οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν ἦσαν Λακεδαιμόνιοι τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τοὺς κατοικοῦντας τὰ περὶχωρὰ τῆς πόλεως Σπάρτης.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Β.Α. ἐκτάσεως περίπου 120 στρεμμάτων καὶ τοῦ κατὰ ἑκατὸν μέτρα χαμηλοτέρου ἐκτεινομένου Ν.Α. ἐκτάσεως ἑτέρων 122 περίπου στρεμμάτων. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτέρου βουνοῦ εὐρίσκεται σήμερον ὁ ναὸς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου ἔργον νεωτέρων χρόνων καὶ τὸ μόνον ἀξιοσημείωτον, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει εἶναι τεμάχιον ἀρχαίου μαρμαρίνου κίονος ὕψους 0,50 μ. εἰς ὃν στηρίζεται ἡ πλάξ τῆς Ἀγίας Τραπέζης. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ βουνοῦ βλέπει τις σφοδρὸς λίθον καὶ πυκνοὺς τοίχους ἐκ ξηρολίθων, ἐκ τῶν ὁποίων συμπεραίνει ὅτι ὑπῆρξαν ἐκεῖ ποτε οἰκοδομαί.

Κορυφαὶ ὀγκολίθων ἀναφαίνονται εἰς τὴν ἐκτασιν αὐτοῦ, ἡ ὁποία σήμερον παρουσιάζεται κυρτὴ καὶ ἀνώμαλος. Ὁ χρόνος βεβαίως παρέρχεται τὸ ὅμαλόν τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ ὑπάρχον ποτε ἐκεῖ ᾧμα. Ὑπολείμματα ὁμοῦ βραχίων (τεμαχίων ὁστὸν πλίνθινον) ἢ σφορίων, ὅπως εἰς τὰ ἄλλα σημεία, δὲν βλέπει τις ἐδῶ. Εἰς τὸ βόρειον μέρος αὐτοῦ καὶ τὸ ἀνατολικὸν φαίνονται λείψανα κυκλωπεύου τείχους, ὅπερ ἄλλοτε περιέβαλλε τὸ βουνὸν τοῦτο. Τὰ λείψανα ταῦτα διασκοπτόμενα συνεχίζονται καταφανέστερα εἰς τὸ νότιον μέρος τοῦ βουνοῦ τοῦτον καὶ εἶναι μῆκους ὃ ἕως 6 μέτρων καὶ ὕψους 4 περίπου. Τὸ ἀνωτέρω περιγραφόμενον μέρος τοῦ βουνοῦ ἀπετέλει τὴν ἱερὰν ἴσως ἀκρόπολιν τῆς παλαιᾶς πόλεως τῶν Κυθήρων. Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω τείχους ὑπῆρχε φαίνεται καὶ ἄλλη σειρά τείχους χαμηλότερα ὥς τὰς κρημνώδεις κλιτῆς τοῦ βουνοῦ τοῦτον καὶ περιέβαλλε τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὴν πόλιν, ἀπλουμένην ἐπὶ τῶν νοτίων μέσων δυτικῶν κλιτιῶν τοῦ ἀνωτέρω ἀναφροθέντος χαμηλοτέρου βουνοῦ, αἵτινες καὶ ἀποτελοῦν σήμερον γαίης καλλιτρογιμένας, ἐν ᾧ αἱ ἀνατολικαὶ κλιτῆς αὐτοῦ εἶναι κρημνώδεις καὶ ἀπότομοι. Εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ χαμηλοτέρου τοῦτον βουνοῦ εὐρίσκεται σήμερον ὁ ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Λαμανοῦ. Ὁ ναὸς οὗτος ἔργον βυζαντινῆς ἐποχῆς ἔχει σχῆμα οὐκ καθαρῶς τοικίτου βασιλικῆς μετὰ νάρθηκος. Ὁ νάρθηξ εἶναι μεταγενεστέρων χρόνων. Ὁ κυρίως ναὸς ἔχει μῆκος ἑξέμετρων περίπου καὶ πλάτος πέντε. Ἐχει τέσσαρας κίονας πορύνους μετὰ κιονοκράνων ὕψους 2,50 μ. περίπου, ἐφ' ὧν

στηρίζεται ὁ θόλος τοῦ ναοῦ. Τὸ ἅγιον βῆμα ἔχει δύο κόγχας μεγάλας καὶ δύο μικράς, εἰς ἃς αἱ ἅγαι τραπέζαι καὶ αἱ προσθήσεις, στηριζόμεναι ἐπὶ τεσσάρων τεμαχίων πορύνων κίονων ὕψους ἑνὸς μέτρου. Εἰς τὸν νάρθηκα εὐρίσκονται ἐκατέρωθεν δύο τετρά τῶσα. Ὑπάρχουν τοιχογραφία ἀλλ' ἐφθαρμένα. Τὸ πτέριον τοῦ ναοῦ εἶναι ἐκτισμένον κατὰ τὸ πλείστον ἐκ πορύνων ὀγκολίθων. Ἡ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο παρυσία τοῦ ναοῦ παρέχει εὐλόγους ὑπονοίας ὅτι καλὸν ἐνταῦθα ἦτο ἐκτισμένος λαμπρὸς ναὸς διότι καὶ οἱ κίονες καὶ οἱ πόρινοι ὀγκολίθοι εἶναι λείψανα τοῦτον καὶ ἡ μεταφορά τῶν ἐκ μακρινῆς ἀποστάσεως θὰ ἦτο δύσκολος λόγῳ τοῦ ἀνωφεροῦς τῆς θέσεως. Τὸ πιθανώτερον ὅτι ἦτο ἐδῶ ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

Χαμηλότερα τοῦ ναοῦ τοῦτον νοτιοδυτικῶς ἐπεσκέφθημεν τὴν θέσιν Κασσέλης. Ἐκεῖ παρестηρήσαμεν τὰς λεγόμενας κασσέλας ἡτοὶ 13 μεγάλους ὀγκολίθους σχήματος παραλληλεπίπεδον μῆκους 1,50 μ. καὶ ὕψους 0,50 περίπου τοποθετημένους εἰς τὴν σειρὰν καὶ μὴ μετακινηθέντας ὥς φαίνεται ἐκ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν θέσεως, διότι κατωθὶ αὐτῶν ὑπάρχει καταρροασμένη πετρώδης βάσις, εἰς ἣν στηρίζονται. Οἱ ὀγκολίθοι οὗτοι προεκτείνονται μετὰ πνέον διακοπῶν εἰς ἀπόστασιν 18 μ. περίπου. Φαίνεται ὅτι ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια λαμπροῦ πτερίου. Εἰς τὸν συνοδὸν μᾶς εἶπεν ὅτι ἐδῶ λέγον μῆκος ἦτο ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης διότι ἡ παράδοσις τὸν φέρει ἐστραμμένον πρὸς τὴν Κορήν. Ἀξιοσημείωτος εἶναι εἰς ἀγροτικὸς οἰκίσκος καίμενος ὀλίγον νοτιώτερον, λόγῳ πνέον ὀγκολίθων μεγαλύτερων ἐπὶ διαστάσεων, δι' ὧν εἶναι ἐκτισμένος. Ὡσαύτως ἐπεσκέφθημεν τὴν θέσιν Κολῶνες. Αὕτη εὐρίσκεται εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Παλαιοκάστρου συνεχισμένη μετ' αὐτοῦ καὶ καλλιτρογιμένη. Οἱ ἐνταῦθα ἀγροτικοὶ οἰκίσκοι καὶ οἱ σταῦλοι εἶναι ἐκτισμένοι κατὰ τὸ πλείστον ἐκ πορύνων λίθων διαφόρων διαστάσεων. Εἰς τινὰ ἀγροτικὸν τοῖχον ὑπάρχει ἐντετοιχισμένος πόρινος κίων μῆκους δύο μέτρων. Διὰ τὴν νὰ ὀνομάζεται ὁ χώρος αὐτὸς Κολῶνες;

Ἠκούσαμεν μίαν παράδοσιν ὅτι εἰς τὸ Παλαιοκαστρίον τὸν παλαιὸν καιρὸν εἶχε μὴ βασιλοπούλα ἓνα παλάτι ἐκτισ-

μένον εις πέντε κολῶνες καὶ κάτω αὐτῶν ἦτο μιὰ λίμνη με φάγια. Ὡδηγήθημεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως εἰς τὸ πηγάδι τοῦ Μπαλῆ. Εἶναι ἀρχαῖον πηγάδι «ἐλληνικὸν» βρυσικόν, τοῦ ὁποῖου τὸ στόμιον εἶναι πῶρινον, μονοκόμματον, κυλινδρικόν, βάθους ἐνὸς μέτρου, στηριζόμενον ἐπὶ τεσσάρων πωρίνων ὀγκολίθων τετραγωνικῶς διατεταγμένων. Οἱ ἐσπαρμένοι ἀνὰ τὴν ἑκτασιν τοῦ Παλαιοκάστρου πῶρινοι λίθοι καὶ τὰ τρήματα αὐτῶν, καθὼς καὶ τὰ ἐσπαρμένα ἐξίσου βήσαλα, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι μέτροι τῶν χρόνων ἡμῶν ἐξακολουθοῦν νὰ λεηλατοῦν τὸ Παλαιοκάστρον οἱ ἐπιθυμοῦντες εὐκόλῳ εὐρεῖν ὑλικῶν, ἥτοι πωρίων διὰ τὰς οἰκοδομὰς τῶν καὶ βησάλων διὰ τοὺς φούρνους τῶν, μαρτυροῦν πόσον μεγάλῃ χρησὶν ἔκαμνον τότε τῶν δύο τούτων εἰδῶν τῆς οἰκοδομῆς καὶ πόσῃ ἀνάγκῃ εἶχον τοῦ πωρίνου λίθου, ὥστε νὰ μεταφέρουν τοῦτον ἐξ ἀποστάσεως μιᾶς καὶ ἡμισείας περίπου ὥρας ἐκ τῶν ἀρχαίων λατομείων τῶν καὶ σήμερον σωζομένων τῶν παρὰ τὸν Αὐλέμονα.

2. Ἡ Παλαιόπολις. Κατόπιν κατέβημεν εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Παλαιοπόλεως καὶ μετέβημεν εἰς τὴν θέσιν Περιστερεῶνας ἢ Κουροπούλα. Μιὰ παράδοσις λέγει ὅτι μέχρις ἐδῶ ἄλλοτε ἐπροχωροῦσε ὁ λιμὴν τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Κυθίων καὶ ὅτι φαίνονται ἀκόμη οἱ κρίκοι εἰς τοὺς ὁποίους ἔδεναν τότε τὰ πλοῖα. Παρατηρήσαμεν καλῶς, ἀλλὰ δὲν εἶδομεν τοιοῦτους κρίκους ἢ θελίες. Τὸ δὲ ἀκατέργαστον τῶν πέριξ βράχων δὲν πείθει ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ προκυμαία. Μετὰ ταῦτα διετρεῖσαμεν τὴν κοιλάδα τῆς Παλαιοπόλεως. Ἡθέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν μέχρι ποίου σημείου ἐπροχώρει κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἡ θάλασσα ἐντὸς τῆς κοιλάδος καὶ ἐσημαίεζε τὸν λιμένα τῆς Σκανδεῖας, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ παράδοσις παραδέχεται καὶ ἀρχαῖος τις συγγραφεὺς μνημονεύει ἀναφερόμενος «ἐνλίμενον πόλιν» τῶν Κυθίων.

Ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἐδάφους καὶ ἐκ τῶν πωρίνων ὀγκολίθων τοὺς ὁποίους σήμερον ἔχουν ἐκχῶσει χωρικοὶ ἢ συναντήσῃ εἰς τὸ ἀνοιγμα φρεάτων τῶν, λείψανα προφανῶς τῆς ἀρχαίας προκυμαίας, συμπεραίνει τις ὅτι τὸ μῆκος τοῦ λιμένος ἀποτελοῦντος αὐλακα ἐξετείνετο εἰς μῆκος 500 μ. καὶ πλάτος 200 περίπου. Λόγῳ δὲ τῆς ἐρημώσεως τῶν δύο πόλεων καὶ τῶν εἰς αὐτὸν χυνομένων χειμάρων περιλαμβανόντων ἑκτασιν μεγάλην μετὰ τῶν βουνῶν Μεσηγηάρι καὶ Ἀγ. Μόνης καὶ ἔδαφος καθαρὸν μετὰ τῶν χωρίων Ἀγ. Ἡλίας καὶ Φοιλιγκιανίκων κατεχώσθη οὗτος μετὰ τοὺς αἰῶνας. Σήμερον μόνον μικρὸν λείψανον τούτου εὐρίσκειται παρὰ τὴν θάλασσαν ὀνομαζόμενον «Λίμνη».

3. Ἡ Σκάνδεια. Εἰς τὸ δεξιὸν τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος τούτου ὑπῆρχε ἡ πόλις ἢ τὸ πόλισμα κατὰ τὸν Θουκυδί-

δην Σκάνδεια καὶ εἰς τὴν θέσιν, ἣτις σήμερον λέγεται Καστρί. Ἡ θέσις αὕτη εἶναι μικρὸν ἀκρωτήριο ἐκτάσεως 30 στρεμμάτων περίπου.

Περιεβάλλετο ὑπὸ τείχους, οὗτινος τὰ θεμέλια σώζονται ἀκόμη εἰς τινα σημεία καὶ διὰ κατὰ τὸ νοτιώτερον ἄκρον. Εἰς τι μέρος φαίνεται τείχος μήκους 3 μ. καὶ ὕψους 2 περίπου. Ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος σώζονται τὰ ἐρείπια ἀρχαίου κτιρίου. Ἐντὸς τοῦ φρουρίου φαίνονται ἐρείπια ἀρχαίων οἰκοδομῶν. Πάντα τὰ κτίρια εἶναι ἐκτισμένα ἐκ λίθων μετὰ βησάλων καὶ με συνδετικήν οὐσίαν τὸ ἀμμοκονίαμα. Περιέρχοντες μᾶς ἐφάνησαν αἱ λελαξευμέναι ἐπὶ βράχου εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τοῦ φρουρίου κυλινδρικοὶ ὅπαι βάθους, 0,50 μ. καὶ πλάτους 0,30 ἢ μεγαλύτεροι ἢ καὶ μικρότεροι.

4. Μυκηναϊκοὶ τάφοι. Κατόπιν ἐπεσκέφθημεν εἰς τὴν ἐκεῖ πλησίον θέσιν Βόθυνας τοὺς ἀρχαίους τάφους μυκηναϊκῆς πιθανὸν ἐποχῆς. Ἐπεσκέφθημεν τέσσαρας τοιοῦτους πλησίον ἀλλήλων λελαξευμένους ἐπὶ πετρώματος ψαμμίτου (πασπάρου). Ἐκ τούτων οἱ δύο ἀποτελοῦνται ἐξ ἐνὸς θαλάμου. Οἱ ἄλλοι δύο ἔχουν καὶ ἑτέρους θαλαμίσκους. Ὁ μὲν εἰς τρεῖς, ὁ δὲ ἕτερος τέσσαρας. Τελειότερος εἶναι ὁ τελευταῖος. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν εἰσόδον ἢ δρόμον, τὸν κυρίως θολωτὸν θάλαμον διαμέτρου 5 μ. καὶ ὕψους 3 περίπου καὶ ἐκ τεσσάρων παραπλεύρων θαλαμίσκων σχήματος τετραπλεύρου μήκους 3 μ. πλάτους 2 καὶ ὕψους 2 περίπου.

Τοιοῦτοι τάφοι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἀκόμη καὶ πρὸς βορρᾶν καὶ νότον τῆς θέσεως ταύτης τοὺς ὁποίους δὲν ἐπεσκέφθημεν. Προχωροῦντες πρὸς τὸν Αὐλέμονα συνηγήσαμεν τὰ ἀρχαῖα λατομεῖα πωρίνων λίθων. Εἶναι καταφανὴς ἡ θέσις τῶν ἀποκοπέντων τότε καὶ μεταφερθέντων εἰς τὴν Σκάνδειαν καὶ ἀρχαῖα Κύθηρα ὀγκολίθων. Πλησίον ἐκεῖ ὑπάρχουν τοιαῦτα λατομεῖα κεκαλυμμένα ἤδη ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

Λιβάδι—Κυθίων

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΔΗΜ. ΤΣΟΥΡΟΥΝΑΚΗ & ΣΙΑ

ΓΩΝΙΑ ΛΕΩΦ. ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ & ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ἐκδόσεις: Ἐπιστημονικῶν, Διδακτικῶν καὶ Μαθητικῶν Βιβλίων, Περιοδικῶν καὶ Ἐφημερίδων. Καλλιτεχνικῆ ἐκτύπωσης Ἱσολογισμῶν, Καταστατικῶν, Συμβολαίων, Ἐπιστολοκεφαλίδων, Φακέλων καὶ ὅλων ἐν γένει ἡ ἐπεξεργασία τοῦ χάρτου. Πληρὲς Βιβλιοδετεῖον.

ΔΟΣ ΜΟΥ ΛΟΙΠΟΝ!

Ἀνὲ ποθῆς εἰς τὴ ζωὴ νὰ μοῦ χαρίσῃς κάτι
γιατὶ θαρρεῖς ὅτι ζητῶ νὰ γίνω δοξαμένη
— ἡ δόξα ποὺ σὶν ἄνθρωπο εἶνε γλυκεῖα σκληριά —
Ἀνὲ ποθῆς εἰς τὴ ζωὴ νὰ μοῦ χαρίσῃς κάτι,
κάτι ποὺ μένα νὰ κρατῇ καὶ σὲ νὰ μαρτυρῇ,
Δώσε μου 'πὸ τὴ χάρη σου καὶ ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν σου,
'πὸ τὴν καλὴ καρδιά σου,
δώσε μου 'πὸ τὴ σκέψη σου καὶ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ
[τοῦ σου...]

Κι' ἀνὲ ποθῆς εἰς τὴ ζωὴ νὰ μοῦ χαρίσῃς καὶ ἄλλο
κι' αὐτὸ νὰ βγαίῃ ἀπ' τὴ ψυχῇ, ἄνθρωπε χαριστή.
Δὲς μου λοιπὸν τὸν πόνο σου, ὅσοι τὴ χαρὰ σου,
στὸν πόνο σου δάκρυ λαμπρὸ καὶ σὴν χαρὰ μὲ χάρη
γέλοιον ν' ἀφήσω σὶν αὐτὸ π' ἀφήνουνε τὰ ῥόδα
κάθε πρωτὶ ποὺ χαίρειτο τῆς ἀνοιξὸς τὸν ἥλιο,
κι' ὁ ἥλιος, λέγεις, σταματᾷ καὶ βλέπει τὸ καμάρ
πρὶν σβύσουν κεῖνα καὶ χαθοῦν καὶ πέσουνε τὰ
[φύλλα...]

Κύθηρα Σεπτέμβριος 1931.

ΜΥΡΣΙΝΗ ΛΟΓΓΟΥ

Ἡ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ ΚΙ' Ἡ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Μιὰ κόρη κλαίει πεντάμορφη, μιὰ κόρη μαυρο-
[φόρα
σφιχτοκλεισμένη σὴν ψυχῇ ἐνὸς γέρον τὴν ἀγκάλῃ
βογγαεῖ ἀναταράσσεται ζητάει ὅλη τὴν ὥρα
νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ νὰ βοῇ τὴ λευτεριά της πάλι
Ὁ γέρος ὅμως τὴν κρατεῖ γερὰ σφιχτοκλεισμένη
καὶ ἡ κόρη κλαίει μαραίνεται, ἡ κόρη ἡ παινεμένη.

Κυλάει ὁ χρόνος. Ἔρχεται καὶ ἡ μέρα ποὺ πεθαίνει
ὁ γέρος ἀπ' τὴν κράα τὸν τὴν ἀγκάλῃ ἡ κορούλα
ξεφεύγει ὀλόχαρη πετᾷ τώρα ελευτερωμένη
Μπαίνει σ' ἕναν παράδεισο· στέκει σὲ μιὰ βουνοῦλα
Λούζει τὸ κεφαλάκι της τὰ ὀλόχρωνα μαλιά της
στὴς βροχὲς τὰ χροσιάλινα τ' ἀθάνατα νερά της.

Τὰ ῥόδα ποῦχαν μαρμαρῇ σὶν πρόσωπό της πάλι
Ξαναγεννιῶνται ἡ πρώτη της ξαναρχεται φρεσκάδα.
Με καρδιοχτύπι καρτερεῖ τώρα νὰ ξεπροβάλλῃ
ὁ ἀγαπημένος της ὁ νηὸς μέσα σὴν προσινάδα.
Ξάφρον βήματ' ἀκούγονται καὶ... νὰ τὸ παλιόρι!
Λεβέντης βεργολύγερους τῶν κοριτσιῶν καμάρ.

Σιμώνει. Ἡ κόρη ὀλόχαρη πέφτει σὴν ἀγκάλῃ του
ομίοντας τὰ φιλάκια της μετὰ τὰ γλυκὰ φιλά του.

Κύθηρα—Ἰανουάριος 1933.

Γ. Σ. ΛΕΟΝΤΑΡΑΚΗΣ

ΑΝΘΙΣΜΕΝΕΣ ΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

ΥΠΟ Κ. ΧΑΡ. Ε. ΚΡΙΘΑΡΗ

Ἐφτασε παλ' ἡ πρωΐμη ἀνοιξη, γιὰ νὰ σκορπίσῃ στ' ὁμορφο χωριὸ τὶς ἀπειροχάρτες ὁμορφιές της. Τὶς μέρες αὐτὲς ἀρχίζει ὅπως κάθε χρόνο στὸν προνομιοῦχο Καραβᾶ, ἓνα τραλλὸ πανηγυρὶ.

Ὅποιος δὲν τῶνοισε βαθειά, ὅποιος δὲν τῶζεσε, ὅποιος δὲν τ' ἀπόλαυσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ λέγεται Κυθῆριος.

Ἡ Φύσις τ' ἀνοίγει τὴν καρδιά της, τοῦ σκορπᾷ ἀφειδῶς τὰ πλούτη της, κι' ἀφήνει σ' ἀπόλυτη ἐλευθερία αὐτὸν κι' ὅλα τὰ πλάσματά της, νὰ χαροῦν τὶς λίγες μέρες τοῦ πανηγυριοῦ της.

Φροντίζει ὅλα νὰ τάξη συντονισμένα, γιὰ νὰ βασιλεύῃ ἁρμονία θεϊκὴ μὲς στὴν ἀπέραντη ἀγκαλιά της.

—Ἐλᾶτε τώρα, φωνάζει στὰ τελειότερα πλάσματά της, ζήστε χαρῆτε τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς φιλοστοργίας μου!

—Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὴν ὑπακούσῃ στὴν εὐγενικὴ τῆς πρόσκληση; Ποιὸς δ' ἀφήσῃ κλεισμένη τὴν ψυχὴ του μεσ' στὰ σκοτάδια τῆς τεχνικῆς ζωῆς, καὶ ποιὸς θάνατι κείνος ποὺ δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃ ἐλεύθερη νὰ στροβιλιστῇ μεσ' στὴ μυρωμένη ἀτμόσφαιρα, μεσ' στὸ φυσικὸ της στοιχείο, σφιχταγκυλισμένη μετὰ τὴν ἀληθινὴ τῆς μητέρα στὸν ἀπολαυστικότερο χορὸ τῆς ὑποβολῆς καὶ τῆς φαντασίας; . . .

Φυσᾷ τ' ἀγεράκι μ' ἀνάλαφρη φόρα καὶ τὶς τριανταφυλλίες ἀργὴ σαλεύει στὴν ψυχὴ καὶ στὴν πλάση βασιλεύει ῥόδινο σούρουπο ὥρα μυροφόρα.

Μ' ἀνάλαφρη φόρα σαλεύει τὶς τριανταφυλλίες, λέγει στοὺς στίχους του ὁ μακαρίτης ποιητὴς Λορέντζος Μαβίλλης, ποὺ κλείνει σ' αὐτοὺς ὁλόκληρους κόσμους εὐγενικῶν συναισθημάτων.

Ἄν ζοῦσε ὁ ποιητὴς καὶ βρισκόταν στὸν Καραβᾶ, Φεβρουάριον μῆνα, θάταν ἐνθουσιασμένος γιατί θὰ μπορούσε ν' ἀλλάξῃ τὴ λέξη «τριανταφυλλίες», μετὰ τὴ λέξη «ἀμυγδαλιές», ἐνῶ τὸ τετραστιχό του θ' ἀπέδιδε ὅλο τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐννοίας του, σὰν νάταν ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴ φύση τοῦ Καραβᾶ.

Εἶναι μιὰ μέρα ὑπέροχη. Κάτω ἀπὸ τὸν κατακάθαρο οὐρανὸ, ποὺ λαμποκοπᾷ σὰν ἀπέραντο γαλάζιο κρύσταλλο ἀπλώνεται σὲ ποιητικὸς κυματισμοὺς ἡ καταστόλιστη περιοχὴ τοῦ χωριοῦ μ' ἀσημένιες νεροσυρμές, ποὺ στὶς ὄχθες τους ὑψώνουν τὰ κλαριά τους πανύψηλα πλατάνια,

λευκές καὶ καρυδιές, σὰν νὰ συναγωνίζονται μετὰ τοὺς γύρω λοφίσκους ποῖος θὰ πρωτοεγγίσῃ τὸν οὐρανὸ Ἀσπροντυμένες καὶ ῥοδόχοιμες ὑψώνουν τὶς κορμοστασιές τους σ' ὅλη ἐκείνη τὴν ἔκταση ἀμυγδαλιές, ἀέρινες καὶ μυρωμένες, σιώνται μετὰ τ' ἀγεράκι ποὺ περνώντας ἀνάμεσα τοὺς παιγνιδιάρικα κι' αἰφνιδιαστικὰ τοὺς παίρνει τ' ἄρωμά τους καὶ λιγ' ἀπὸ τ' ἄνθη τους καὶ τὰ σκορπᾷ τριγύρω σὰν μικρὲς πεταλούδιτσες, ποὺ παιγνιδιάρικα πετοῦν ἀλλάζοντας χιλίες δυὸ κατευθύνσεις.

Τὰ πουλάκια ξεγελασμένα τρέχουν νὰ τὶς πιᾶσουν καὶ κάνουν στὸν ἀέρα τοὺς τραλλότερους ἀκκισμούς, γιὰ ν' ἀποτραβηχτοῦν σὲ λίγο πεισιμωμένα μέσα στὶς φυλλωσιές καὶ στὰ χαμόδενδρα.

Στὴν καταπράσινη γλῶση, στὶς ἀγριομαντιλίδες, καὶ στὰ γεννήματα, κορυμμένες χιλιάδες ἀμέτρητες καρδερίνες, φιδῶροι καὶ Σισίνια, ἀρχίζουν ἓνα τραγοῦδι τραλλὸ μετὰ τὶς ἀμέτρητες φωνίτσες τους, γλινδολαοὶ καὶ χλιζοχρωματισμένοι, ποὺ τὸ σταματοῦν ἀπότομα καμιά φορὰ ὅταν νομίσουν πῶς τὰ πλησιάζει κάποιος κίνδυνος, γιὰ νὰ τὸ ξαναρχίσουν ζωηρότερο σὲ λίγο σὰν βεβαιωθοῦν πῶς δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἀπλὴ παρεξήγησις.

Καὶ μαζί μετὰ τὸ ῥοδόχοιμο φῶς ποὺ λαμποκοπᾷ ἀπὸ τὰ διαμάντια καὶ τὰ μαργαριτάρια τῆς πρωΐνης δροσοῦλας, μαζί μετὰ τ' ἄρωμα ποὺ σκορποῦν οἱ ὀλάνθιστες ἀμυγδαλιές, σμίγει στὸν ἀέρα κι' ἡ γλυκεῖα ἁρμονία τῆς συναντίας τῶν πουλιῶν σ' ἓνα ὑπέροχο ὑπερχόσιμο αἰσθητικὸ σύμπλεγμα, ποὺ φθάνει σὰν βελουδένια θωπεῖα καὶ στὶς ἀπροσιτότερες ψυχές.

Πλάι στὸ φοράκι κάτω ἀπὸ μεγάλες πέτρες σφηνωμένες στὶς ῥίζες μιανῆς καλαμιᾶς, ἀναβλύζει καθάριο τὸ νερὸ τῆς πηγῆς ποὺ κυλᾷ ἀνάμεσα στὰ ξεπλυμένα χαλίκια καὶ στὸ γερόμενο γρασιδὴ μουρομυρίζοντας τὸ δικό του σκοπὸ. Στὴ θέα τῆς βροσοῦλας αὐτῆς ἔρχονται οἱ στίχοι τοῦ Κρυστάλη στὴ θύμησή του:

Ἡ βροῦ' ἡ χορταρόστροφη δροσίζει τὰ λουλούδια
Καὶ μ' ἀλαφρὸ μουρμουρητὸ γλυκὰ τὰ νανουρίζει.

Ἐνας κοκκινολαίμης πετᾷ βιαστικὸς καὶ λιχνίζεται στὰ λιανοκλάδια μιᾶς λιγαριᾶς, ἐνῶ μεσ' ἀπὸ τὴ διπλὴν βατομου-

ριά, τὸν καλοσκορίζει ξεφωνίζοντας ἓνα μικρὸ τρυποκάρυδο.

Μυριοπλουμισμένες ἡμέρες πάπιες, ὀλμημερὶς τσαλαβοῦτονε στὰ νερά τοῦ λαγκαδιοῦ, λάμνουν μεσ' στὸ ποτάμι μετὰ τὰ κτεινόμαυρα πόδια τους καὶ τινάζονται στὶς ὄχθες τοῦ πλαταγίζοντας τὰ φτερά τους, ἢ ξαπλώνονται γιὰ νὰ λιαστοῦν στὸ καταπράσινο γρασιδί, σὰν στολισμένες ὀδalisques στοὺς ὀντάδες τους.

Σὲ κάθε βῆμα παρουσιάζονται ὅλο καὶ νέες σκηρικὲς ἐκπλήξεις.

Ἐνῶ βρισκεται κανεὶς σκεπασμένος ἀπὸ τὰ μεταξένια πέπλα τῆς ὀλάνθιστης ἀμυγδαλιᾶς, σὰν ἀνεβῇ λίγο ψηλότερα,—τὶ ἀπότομη ἀλλαγὴ σκηνογραφίας!—βλέπει τὴ σταχτογάλαξή βουνοσειρὰ τοῦ Πάρωνος, καὶ τὸ Μαλέα τυλιγμένον μετὰ κατὰ χνίες.

Στὸ βάθος ὁ Ταύγετος διαγράφεται πανύψηλος μ' ἀξιώσεις Ὀλύμπου! Ἡ χιονισμένη κορυφή του παραβγαίνει σὲ ἀσπράδα μετὰ τὶς λευκοντυμένες ἀμυγδαλιές, καὶ τὰ σπητιάκια τοῦ χωριοῦ κοπαδιαστὰ σκορπισμένα στὶς πλαγιές καὶ στὶς κοιλάδες του, διακρίνονται εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ κόκκινα κεραμίδια τους, παρὰ ἀπὸ τὸ ἄσπρο τους χρῶμα ποὺ συγγέεται μετὰ τὴν τριγύρω λευκοφορεμένη φύση.

Παντοῦ, ἀνθισμένες μυγδαλιές.

Ἡ χαρὰ ἔχει ἀπλώσει τὸ εὐνοούμενο χρῶμα τῆς παντοῦ, κι' ὁ Ἔρωτας ἔχει πλημμυρίσει τὰ πάντα. Οἱ χωρικοὶ τρέχουν στοὺς δρόμους καὶ στὰ χωράφια τους εὐθυμοὶ καὶ χαρωποί, καὶ παντοῦ ἀντηχοῦν γέλοια κρουστάλινα ἀπὸ τὶς χαρούμενες συντροφίες ποὺ μοιάζουν σὰν ἕννοιαι στὴ φύση, κι' ἡ νεότης κι' ἡ χαρὰ δίνουν τὰ χέρια, καὶ μετὰ πονηρὰ χαμόγελα προσκαλοῦν τὸν Ἔρωτα νάρθη νὰ σύρῃ τὸ χορὸ.

Κι' οἱ μυγδαλιές μ' τ' ἄνθη τους τοὺς ραίνουν ὁλοένα.

Στοὺς δρόμους παίζουν τὰ παιδιὰ χαρούμενα καὶ γελαστά.
Πῶς φαίνονται πῶς εἰν' εὐτυχισμένα!!

ΧΑΡ. Ε. ΚΡΙΘΑΡΗΣ

ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΙ ΘΡΥΛΛΟΙ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΡΙΝΕΑ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΠΑΛΕΤΤΟ

ΘΡΥΛΛΙΚΗ ΣΥΜΦΟΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μηνᾶς. — Ναί, βέβαια... πρώτα πρέπει νά καταλάβῃ πῶς τὴν ἀγαπᾷ...

Στέλιος. — Ἐγὼ καταλαβαίνω λοιπὸν πῶς τὴν ἀγαπῶ... τὴν ἔχω δεῖ πολλές φορές στὸν ὕπνο μου... Τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς τυρινῆς ἀποκοχῆς, εἰς τὸ χορὸ, τὴν κῦτταξα στὰ μάτια... ὁ διπλανός μου σκύβει καὶ μοῦ λέει σιγὰ: τὴν Ρέλια ἔβαλες στὸ μάτι; Ἐγὼ, τοῦ λέω:... στὴ σοῦστα ποῦ χορεύσαμε οἱ δύο μας σ' ἓνα γύρω μὲ κῦτταξε κι' αὐτή... τὴν ξανακῦτταξα μὲς τὰ μάτια μὲ θάρος... ἔγεινε κατακόκκινη σὰν παπαροῦνα... Ἐλεῖται ποῦ ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς νῆς τραγουδίσῃ εἶπε μὴ μαντινάδα ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ: «ἀπόψε μὲ κῦττάσανε δυὸ μάτια ἀγαπημένα, καὶ πῆραν τὴν ἀπάντησι ποῦ ἔπρεπε ἀπὸ μένα».

Γιώργης. — Ἀμ, τότε βέβαια...

Μηνᾶς. — Σοῦ τὸ εἶπε καθαρά καὶ ξάστερα.

Στέλιος. — Νὰ ἰδοῦμε... ὅταν τελείωσε ὁ χορὸς, ὅλοι μὲ κάποια ζήλεια μοῦ λέγανε: «Μπράβο Στέλιο, τὴν βούτηξες τὴν πέρικα». Ἐγὼ φυσικὰ δὲν μπορούσα νὰ κοῦω τέτοια λόγια γιὰ ἓνα κορίτσι σὰν τὴ Ρέλια ἔτσι στὰ καλὰ καθοῦμενα, καὶ τοὺς ἔδωσα τὴν ἀπάντησι ποῦ ἔπρεπε.

Γιώργης. — Σὰν τίμιο παλικάρι... μπράβο.

Στέλιος. — Ἐγὼ σὰς εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια... μοῦ φαίνεται πῶς ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάμω... καὶ ὅστερ' ἀπ' αὐτὰ τραβήχτηκα μακριὰ... δὲν ἤθελα νὰ πῇ τὸ χωριὸ πῶς ἡ βαπτιστικιά τοῦ Γιώργη ἔγεινε ἀγαπητικιά δικιά μου... αὐτὸ θὰ ἐπρόσβελνε περισσότερο ἐμένα, ἀπὸ λόγου σας.

Μηνᾶς. — **Γιώργης.** — Εὔγε σου παιδί μου, (ὁ Γιώργης ξεκορμᾷ τὸ διαόκι ἀπ' τὸν τοῖχο).

Μηνᾶς. — (ποῦ ἀνέβηκε λίγο) Ξημέρωσε!

Στέλιος. — Ἐ, βέβαια... βιασῆτε λιγάκι καὶ τὰ λέμε στὸ δρόμο.

Γιώργης. — Μηνᾶ, δὲν πᾶς ἐσὺ νὰ στρώσῃς τὸ γαϊδοῦρι;

Μηνᾶς. — Ἐγὼ;

Γιώργης. — Μὰ ξημέρωσε κακομοίρη.

Μηνᾶς. — (μουρμ. βγαίνει ἔξω) Οὔ, κοντέβη νὰ βγῇ κι' ὁ ἥλιος... ἔμωρὲ μέρα ποῦ θὰ τὴν κάμει σήμερα... κι' ὁ κόκκι-

νὸς κόκκορας δὲν φώναζε ἀκόμα, ἃ, τὸν τεμπέλη... (ἔξαφνίζετα).

ΣΚΗΝΗ III.

Γιώργης. — **Στέλιος** σὲ λίγο **Ρέλια**.

Γιώργης. — Ὡστε ἔτσι λοιπὸν Στέλιο ἔ;

Στέλιος. — Ναί... γιατί δὲν εἶνε παρᾶξενό τώρα ποῦ θὰ πᾶμε στὴ Χώρα, νὰ ἔχῃ ἀπαντήσῃ ὁ Κωνσταντῆς, καὶ νὰ χῇ στείλῃ καὶ τὰ λεφτά.

Γιώργης. — Καλῶς νὰ τὰ δεχτῇς.

Στέλιος. — Εὐχαριστῶ... (ἀκούεται ἡ φωνή, καὶ τὰ γέλοια τῆς Ρέλιας).

Γιώργης. — Ἄ, νάτην... (στὴ Ρέλια ποῦ μπαίνει) πολλὰ χρόνια θὰ ζήσης.

Ρέλια. — (ἀπότομα). Γιατί;

Γιώργης. — Τώρα δὲ μιλούσαμε γιὰ σένα.

Ρέλια. — Γιὰ μένα; χὰ χὰ χὰ... (περίεργα). Καὶ τί λέγατε νὰ σᾶς χαρῶ;

Στέλιος. — Ἐλέγαμε... νὰ... πολλά, πολλά... ἦρθε ὁ λόγος ἔτσι...

Γιώργης. — Ἐ, τί ἦρθε ὁ λόγος καὶ κολοκῦθια... νὰ λὲς τὴν ἀλήθεια Στέλιο... καθαρά καὶ ξάστερα... μιλούσαμε γιὰ σένα.

Ρέλια. — (κνιτίζοντας τὸν Στέλιο) Γιὰ μένα; ἀλήθεια; μιλούσατε γιὰ μένα; χὰ χὰ χὰ... σίγουρα θὰ βρέθηκε ὁ γαμπρός. Τὸ βρήκα;

Γιώργης. — Κι' ἂν βρέθηκε;

Ρέλια. — Δὲν τὸ πολυπιστεύω,

Στέλιος. — Θυμᾶσαι Ρέλια... μὴ μαντινάδα ποῦ εἶπες τίς ἀπόκορες στὸ χορὸ;

Ρέλια. — Μιὰ μονάχα;

Στέλιος. — Δηλαδή ὅχι... ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ ἐκείνη ποῦ εἶπες μὲ κάποια σημασία... «ἀπόψε μὲ κῦττάσανε»!

Ρέλια. — (συνεχίζουσα βιαστικά) δυὸ μάτια ἀγαπημένα καὶ πῆραν τὴν ἀπάντησι ποῦ ἔπρεπε ἀπὸ μένα (σκασμένη στὰ γέλοια).

Γιώργης. — Ρέλια!

Ρέλια. — (ἀπότομα παύει) Ἐ! τί;

Γιώργης. — (ἡπιώτερα) ἄφησε τώρα αὐτὰ τὰ ἀνοστα γέλοια

Ρέλια. — Ἐ! τὸ εἶπα, κι' ὅστερα.

Στέλιος. — Ναί... μὰ τὰ εἶπες Ρέλια μὲ τὴν σημασίαν τους.

Ρέλια. — Δὲν ξέρω... εἶπα ἓνα τραγουδι, ποῦ μοῦ ἦρθε στὴ γλῶσσα. Μὰ γιὰ στάσου (κνιτίζει καλὰ τὸ Στέλιο ἄ-

ξαφνα). Ἄ! κατάλαβα. Στέλιο;... Ἐτσι μοῦ εἶσαι;... δὲν ἔχασες καθόλου τὸν καιρό σου... θέλεις νὰ μὲ πάρῃς γυναικά σου; αὐτὸ δὲ σοῦ εἶπε νουνὲ μου;... θὰ μὲ πάρῃς, ἀλήθεια; καὶ πότε μὲ τὸ καλὸ;

Στέλιος. — Ἐσὺ Ρέλια, θέλεις;

Γιώργης. — Νὰ πῇς ὅμως τὴν ἀλήθεια.

Ρέλια. — Μὰ... (μὴ ξεύροντας τί νὰ πῇ) θὰ κάνουμε δικὰ μας παιδιὰ;

Γιώργης. — Εἶσαι τρελλή;

Ρέλια. — Γιατί... νὰ γιατί... μὰ δὲν ξέρω θεέ μου τί λέω, (ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ).

Γιώργης. — Τί πάει νὰ πῇ αὐτό...; Ἐ;... (αὐστηρότερα) Ἐλα τώρα στὰ σύγκαλά σου.

Ρέλια. — Στὰ σύγκαλά μου... Μὰ γιατί νουνὲ μου νὰ ῥθῶ στὰ σύγκαλά μου... μήπως εἶμαι τρελλή;... Ἄ ὅχι ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου τρελλή, νὰ τὸ ξέρετε... μοῦ τὸ λέτε ἔτσι ἄξαφνα μὲς τὰ ξημερώματα σὰν... ἀνάστασι' ἀλήθεια τὶ ὁμορφα ποῦ εἶνε ἔτσι τὸ πρῶτ' νὰ νοιώθῃς τὴ χαρὰ ὅλα τὰ λουλουδία ἀνοίγουνε τὸ πρῶτ' κ' ἡ παπαρουνὲς ἀκόμα ἡ κατακόκκινες μὲ τὰ βελουδένια φυλλαράκια τους, καὶ οἱ κρίνοι μὲ τὰ λυγερά τους κορμιά ποῦ μοιάζουνε σὰν ἄσπρες πεταλοῦδες ἢ σὰν φτερουγίτσες μικρὲς κάτασπρων πουλιῶν, στὸ σκάσιμο τοῦ ἡλίου... τὶ ὁμορφα... τὶ ὁμορφα Στέλιο... καὶ ἡ χαρά... ἃ ἡ χαρά... τὶ ὁμορφα ποῦ εἶνε καὶ ἡ χαρὰ (σὰν λιγωμένη) Τὶ ὁμορφα ποῦ εἶνε ἡ χαρὰ.

Οἱ δύο. — Σὲ καλὸ σου.

Ρέλια. — (σιγὰ, σχεδὸν ψιθυριστὰ στὸ Στέλιο) θὰ γίνω δική σου. (Στὸν Γιώργη) Σοῦ ὀρκίζομαι νονέ μου πῶς τὸ Στέλιο θὰ πάρω γι' ἄντρα μου... δὲν ξέρω μὰ μοῦ ἀρέσει σήμερα πολὺ... δόσε μας νονέ μου τὴν εὐχή σου.

Γιώργης. — (γελαστὰ χαρούμενος) Νὰ ζήσετε... (μὰ συγκινημένος) νὰ ζήσετε παιδιὰ μου.

Ρέλια. — Καὶ πότε θὰ παντρευτοῦμε, ἀλήθεια;

Στέλιος. — Πότε; (κνιτίζοντας ἐρωτικὰ τὸν Γιώργη).

Γιώργης. — Πότε; Ἐ νά... ἅμα γινώσκουμε ἀπ' τὴ Χώρα.

(Συνέχεια εἰς τὸ προεχές)

ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΣΤΗ ΣΚΑΝΔΕΙΑ

Υπό Θ. Ν. ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Τὰ Κύθηρα φημίζονται ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ ρωμαντικότερα νησιὰ τῆς Ἑλλάδος, γι' αὐτὸ, ἐπαξίως ἐτοποθέτησαν ἐκεῖ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας τὴν ὠραία τους θεὰ Ἀφροδίτη, ὅπου χάρις εἰς αὐτὴν εἶναι γνωστὰ εἰς ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμον, ὡς τὸ «νησί τῆς ἀγάπης».

Πολλοὶ Ἕλληνες ὡς καὶ ξένοι συγγραφεῖς, τὰ ἐξύμνησαν γιὰ τὴ γραφικὴν τους καλλονήν. Ὁ Castellan π. χ. γράφει, ὅτι τὰ Κύθηρα ἔχουν τοπεῖα ὑπερόχου γραφικότητος καὶ καλλονῆς, τῶν ὁποίων ὅμοια σπανίως συνήντησεν εἰς τὰς ἀνὰ τὸν κόσμον περιηγήσεις του. Ὁ Λυκούδης ἀναφέρει, ὅτι πολλὰ τοπεῖα τῶν Κυθήρων ὑπερέχουν κατὰ καλλονὴν τῶν Ἑλβετικῶν.

Ἀπὸ ἄλλους ὅμως συγγραφεῖς μαθαίνουμε ὅτι τὸ νησί αὐτὸ ἔχει καὶ ἄλλα φυσικὰ πλεονεκτήματα, ὅπου τὸ κατέστησαν ἄλλοτε «μύλον τῆς ἐριδος». Ἐνας ἀπὸ τοὺς σοβαρότερους λόγους ἦτο καὶ ἡ στρατηγικὴ του θέσις. Ὡς ἀναφέρεται, ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Δημέατος κατέφυγεν εἰς τὸν Ξέρξην καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ καταλάβῃ τὰ Κύθηρα ὡς ἓνα λίαν ἐπίκαιρον σημεῖον. Κάποιος δὲ ἄλλος στρατηγὸς Σπαρτιάτης, εὐχόταν νὰ βουλιάξῃ τὸ νησί αὐτό, ἐπειδὴ ἡ κατάληψίς του ἀπὸ τοὺς ἔχθρους τῆς Σπάρτης θὰ ἐσήμαινε τὴν ἡττάν της. Καὶ ἀλήθεια, ὁ στρατηγὸς αὐτὸς δὲν εἶχεν ἄδικο, ἐπειδὴ ἐξημίωσε τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὸν ἀγῶνα τους ὅταν κατελήφθησαν τὰ Κύθηρα ἀπὸ τοὺς δύο Ἀθηναίους στρατηγοὺς Νικίαν καὶ Νικόστρατον κατὰ τὸ 224 π. χ. δηλαδὴ, τὸ 8ον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι μετέπειτα στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι ἔδωσαν ἐπίσης σπουδαίωτα εἰς τὴν στρατηγικὴν θέσιν τῶν Κυθήρων, ὡς π. χ. ὁ φονὸς Τυρρὸς ναύαρχος Σινάν—Πασσᾶς ὅπου ἔζησε κατὰ τὸ 1515—1595 μ. Χ. καὶ ὁ ὁποῖος ἀπεκάλει τὰ Κύθηρα «φανὸν τῶν Ἑλληνικῶν νήσων».

Εἰς τοὺς ἀνωτέρω λόγους πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ περιώνυμη πορφύρα, περίφημη εἰς τὴν ἀρχαιότητα διὰ τὴν βαφὴν τῶν ἐνδυμάτων τῶν πλουσίων μεγιστάνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸ προϊόν αὐτὸ προήρχετο ἀπὸ εἰδικὰ κογχύλια, ὅπου ἐφαρμόζοντο εἰς τὴν θάλασσαν τῶν Κυθήρων, ἢ δὲ χρήσις του ἔθεωρετο τότε ὡς ἀκρῶς πολυτέλεια, σὲ τέτοιον βαθμὸν, ὥστε εἰς τοὺς μετέπειτα χριστιανικοὺς χρόνους εἰς πολλὰ μέρη τοῦ Βυζαντινοῦ ἀναφέρεται ἡ χρήσις αὐτοῦ τοῦ χρώματος ὡς παράδειγμα πλούτου καὶ χλιδῆς.

Τέλος, σύμφωνα μὲ μὴ πολὺ ἀρχαία Κυθηραῖκὰ παράδοσι, μόλις φαίνεται σχεδὸν σδυσμένος εἰς τὸ πικριπάλαιον φόντον τοῦ

χρόνου ὁ κατωτέρω θρύλος.—Ὁ ὁποῖος ἀν καὶ εἶναι θρύλος,—ἐντούτοις ἀφήνει τὸν ἀναγνώστη νὰ φαντασθῇ τὴν αἰγλή καὶ τὴν δόξα τῶν Κυθήρων πρὸ τινῶν χιλιᾶδων χρόνων,—καὶ πρὸ παντός, μὴς παληᾶς τῶν πόλεως, τῆς ξακουσμένης Σκάνδειας. Κατὰ τὸ θρύλον μας, χάρις εἰς τὴν εὐμορφίαν της καὶ τὸ περίφημον ὄνομά της, κατεκλύσθη ἀπὸ διαφόρους σημαίνοντας ἀνδρες τῆς ἐποχῆς της, οἱ ὁποῖοι συνέρρεαν ἐκεῖ.

Ἡ ἱστορία μᾶς τοποθετεῖ τὴν Σκάνδειαν εἰς τὴ σημερινὴν θέσιν τῆς Παλαιολέως, κατὰ μερικὸς εἰς τὴν περιφέρειαν ὅπου τῶρα καλλιεργοῦνται διάφορα κτήματα Κυθηρίων σύμφωνα καὶ μὲ τὰ ἐκεῖ σωζόμενα ἐρεῖπια, σκεπασμένη εἰς τὴ γῆ ἀπὸ τὰς προσχώσεις τῶν γύρω βουνῶν. Μερικοὶ ὅμως ψαράδες θέλουν νὰ εἰπῶν, ὅτι ἡ χαμένη αὐτὴ πόλις εὐρίσκεται πνιγμένη μέσα εἰς τὴ θάλασσαν, περίπου εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ρίχνονται συνήθως οἱ τράτες. Ἐπειδὴ καθὼς λέγουν, διακρίνονται εἰς τὸ βυθὸ ἐρεῖπια σπιτιῶν, φωνάζοντας ἀπὸ βαθύ, ὅτι κάποτε ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχε ζωὴ. Πάντως, ἡ ἱστορία μᾶς ὑπενθυμίζει πάντοτε, ὅτι ἐκεῖ κάπου βρισκόταν κτισμένη ἡ ἀρχαία Σκάνδεια, πράγμα ὅπου ἐπαφίεται εἰς τὴ σκαπάνη τοῦ ἀρχαιολόγου νὰ τὸ διαπιστώσῃ.

Ὅπως μᾶς λέγει ὁ Κυθηραῖκός αὐτὸς θρύλος, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρξεν εἰς τὸ Νοτιο—ἀνατολικὸν μέρος τῶν Κυθήρων κάποια πόλις ποὺ λεγόταν Σκάνδεια. Ὅταν ἐπρωτοφάνη ἦτο μικρὴ καὶ ἀσημη, κτισμένη εἰς ἓνα εὐλίμενον μέρος τοῦ νησιοῦ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶχε πολλοὺς κατοίκους θαλασσινοὺς, καὶ ἐπειδὴ ἦταν τὸ πέρασμα διαφόρων καραβιῶν, πολλὰς φορές τοὺς ἐχρησίμευαν ὡς κρησφύγετο, ὅταν ἀγρίευσαν τὸ Κρητικὸ πέλαγος καὶ ὁ Κάδο Μαλέας.

Καθὼς μᾶς ἀναφέρει ἡ παράδοσις, κάποτε ὁ λαὸς τῆς πόλεως αὐτῆς ἐορτάζονταν, προσέφερε θυσίαν εἰς τὴν πανεύμορφον θεὰ του, τὴν Ἀφροδίτη. Οἱ γυναῖκες τῆς Σκάνδειας ἐδῶντο ὅλες μαζὺ εἰς τοὺς ἀνθοστόλιστους ἀγρούς. Ἦταν Ἀπρίλιος, ὁ ἐπικίνδυνος αὐτὸς μήνας ὅπου ξελογιάζει τίς μέλισσες, τὰ πουλιὰ καὶ τὸν ἐγωῖστὴν ἄνθρωπον, σκανταλίζοντας μὲ κενερίσματα ἐλὴ τὴ φύσιν. Οἱ κόκκινες παπαρόνες ἐξοφύτρωναν προκλητικὰ καὶ κοπαδιασμένες εἰς ὀλόκληρες ἐκτάσεις, ἐνῶ γύρω τους μύρια ἄλλα ἀγριοπούλια ἐστόλιζαν τὴ γῆ, δαίχοντάς τὸ καθένα τους μὴ ὑπέροχτη προσπάθεια ποῦ νὰ φανῇ καλύτερον καὶ ποῦ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ ἄλλο. Ἐκεῖνες ὅμως δὲν ἔκαμαν ἀπολύτως καμμιὰ διάκρισιν. Ἐκόντων ἀπὸ ὅλα τὰ λουλούδια, ἐγείμισαν τίς ἀγκαλιὰς τους καὶ ἐπῆραν πάλι

τὸν ἴδιον δρόμον πίσω γιὰ τὴ πόλιν. Εἰς τοὺς ἀγρούς ἔμεναν ἀμίλητες καὶ σκυθρωπές, χωρὶς τραγούδια καὶ δόξας γέλοια. Χωρὶς καμμιὰ τους νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ μᾶθημα εἰς τὰ πέταλα τῆς μαργαρίτας, μαθαίνοντας ἂν ἀγκιπέται. Ἐν τούτοις, εἰς τίς γυναῖκες τῶν ἄλλων χωρῶν ἡ ζωὴ ἐπερνοῦσε μὲ δροσιστικὸν χαμόγελο, ἐνῶ εἰς τὴ Σκάνδειαν εἶχαν ἐνδημήσει ἡ θλίψις βαθεῖα μέσα εἰς τὴ ψυχὴ τους.

Ἔτσι ἐπροχωροῦσαν μὲ μελαγχολικὰ πρόσωπα, σὺν νὰ ἀκολουθοῦσαν νεκρικὴ πομπή. Καὶ ἀλήθεια, εἶχαν δίκην, ἓνα πολὺ μεγάλο δίκην... ὅπου δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ παραγνωρίσῃ. Κάθε νέος χρόνος ἐδιώχνεν ἀχόρταχα,—τίς περισσότερες φορές γιὰ πάντα,—ὅλο καὶ νέαν πικρὰν τῆς Σκάνδειας. Τὸ φουρτουναῖκον πέλαγος τῆς Κρήτης συχνὰ ἐροῦσε μέσα εἰς τὸν ὁδανὸν τοῦ ὀρίζοντος πολύκοπες τριήρεις ὅπου ἔφευγαν ἀπ' τὴν Σκάνδειαν κουβαλόντας νέους ποῦ ζητούσαν μὴ σύντροφο τῆς ζωῆς τους ἀπὸ ξένη χώρα. Ἀλλὰ μήπως δὲν ὑπῆρχαν καὶ εἰς τὴ πόλιν αὐτὴ νέες; Ναι, καὶ πολλὰς μάλιστα... ἀνίκανες ἐν τούτοις νὰ ἐλκύσουν τοὺς ἀνδρες ἐπειδὴ ἦσαν καταραμένες...

Ἔτσι ὁ κάθε χρόνος ἀρποῦσε χωρὶς οἶκτο ὁρραερούς νέους μακριὰ εἰς τὰ ξένα... ἐνῶ προσέθετε συνεχῶς καὶ ἄλλες γεροντοκόρες εἰς τὸ θλιβερὸ καὶ μεγάλο ἀριθμὸ τῶν γυναικῶν τῆς Σκάνδειας... Μὲ τὰ λουλούδια εἰς τὰς ἀγκαλιὰς τους περπατούσαν σιγὰ σιγὰ πρὸς τὸ βωμὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐνῶ ἐκεῖνα μὲ μακράμενα τὰ πέταλα εἶχαν χάσει πειὰ τὴ ζωὴ τῶν ἀγρῶν. Ἐπροχωροῦσαν μὲ βαρὺ βήματα ρίχνοντας ἀπλανεῖς ματιὰς εἰς τὸ πέλαγος ὅπου ἀνυγύταν διάπλατο ἐμπρὸς τους, ἐνῶ εἰς τὸ βάθος του ἀγνάντευε ὁ γέρω Μαλέας μὲ ἀπειρὴ συμπῶνια θλιμένος γιὰ τὴν κατάντικ αὐτῆς τῆς πόλεως. Ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος τῶν γυναικῶν, σερόνταν ὅπως μὴ σερὰ ἐρπετῶν, ἓνα πραγματικὸν κουρέλι τῆς ζωῆς πρὸς τὸ θεῖον βωμὸ τῆς θεᾶς του. Τὸ ἀρχαῖόν της φαίνονταν ποτὶ γελαστό καὶ ποτὶ εὐμορφὸν μέσα εἰς τὴ φουντωμένη φύσιν, ἐκπροσωπώντας ζωντανὰ τὰ χαρακτηριστικὰ μὴς πραγματικῆς γυναικῆς, ὅπου κρατεῖ εἰς τὰ χέρια της τὴ δύναμιν γιὰ νὰ κυβερνᾷ τὰς βουλήσεις τῶν ἀνδρῶν καὶ τὴ ζωὴν τους. Ἐπιφορτισμένης ἀπὸ τὴ φύσιν νὰ δώγῃ τὴν κατεύθυνσιν καὶ τὸ γενικὸ πρόσταγμα. Πόσο μὲ τὴν ἀλήθειαν ἐπολοῦσαν καὶ αὐτὲς οἱ γυναῖκες νὰ εἶχαν τὴν ἴδιαν δύναμιν τῆς Ἀφροδίτης... Γιὰ νὰ τὴν φθάσουν ὅμως, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι προσιμῆνες μὲ ὠραία μάτια ποῦ νὰ κεραινοβολοῦν, γλυκεῖα φωνὴ ποῦ νὰ λυγώνῃ. Κόκκιναν

μάγουλα, σάρκα βελούδινη και αφράτη, αφθαστη χάρη εις τις γραμμές και τις κινήσεις. Μιά δολιχλήρη πανοπλία ευμορφιάς, όπου να μὴν ἔχει γνωρίσει ποτέ της τὴν ἡττα εἰς τὸ πεδὶον τῆς ἀγάπης.

Ὅπως και εἰς τις ἄλλες χώρες, οἱ γυναῖκες τῆς Σκάνδειας τῶν περασμένων γενεῶν εἶχαν γνωρίσει τὸ ἴδιον κι' αὐτὲς ποικίλλες μοῖρες, ἐπειδὴ τότε ὑπῆρχαν πολὺς νόστιμες, καὶ καλλονὲς ἀκόμη, ἀνακατεμένες με' ἄσχημες. Μὰ τώρα, βρισκόνταν μόνον ἀποκρουστικὲς, πραγματικὰ τέρατα, προκαλόντας τὴ φρίκη καὶ τὴν ἀηδία. . .

Συχνὰ ἐξεστομίζοντο βαρύνες βλαστήμιες εἰς τὸν θεὸ Πάνα τῆς Ἀρκαδίας, ἐπειδὴ ὁ ἀποκρουστικὸς αὐτὸς θεὸς ἦταν αἰτία τῆς φοβερῆς ἀσχημιᾶς των. Κάποτε εἰς τὸ παρελθόν, οἱ γυναῖκες αὐτῆς τῆς πόλεως εἶχαν κυριευθεῖ ἀπὸ μιὰ ἀχαλῆγητο ἔπαρσι γιὰ τὴ πολυκροτη καλλονὴ τῆς θεᾶς των, κοροϊδεύοντας μιὰ μέρα τὰ γιδοπόδαρα τοῦ Πανός. Αὐτὸς ὅμως ἄκουσε τις εἰρωνίες τους μέσα ἀπὸ τις πυκνὲς λόχμες τῶν δασῶν, καὶ τὲς ἐξεδικήθη σκληρὰ, στέλλοντάς εἰς τὴν Σκάνδεια τὴν κατάρτα του καὶ τὴν ἀρρώστια τῆς φοβερῆς ἀσχημιᾶς του εἰς τὰς γυναῖκες τῆς. . .

Ὅπως εἶναι φυσικὸ γιὰ κάθε ἀνθρώπου καὶ πρὸ παντὸς ἀδικημένο τῆς ζωῆς τοῦ νὰ διψᾷ ὅτι τοῦ λείπει, συνέβαινε τὸ ἴδιον καὶ με' τὰς φτωχὰς αὐτὰς γυναῖκες. Πολλοὶ γῆϊνοι πόθοι ἐνδημοῦσαν εἰς τὰς καρδιὰς τους, δυστυχῶς ὅμως ἀπραγματοποιήτοι. Τὶ τὰς ὠφελοῦσε ὁ ἐσωτερικὸς ἀνθρώπος χωρὶς καὶ τὸν ἐξωτερικόν; Ἡ φύσις ἔχει καμωμένους καὶ τοὺς δυὸ νὰ συμβαδίζουν καὶ ἀγκαλιασμένοι νὰ κερνοῦν τὴ ζωὴν. . .

Ἄν καὶ εἶχε πειὰ ἀπλώσει τις ἀπαίσιες φτεροῦγες τοῦ πάνου εἰς ὅλην τὴ φύσιν τὸ πελώριον ὄρνεο τῆς σκοτεινιάς, ἐν τούτοις, βρισκόνταν ἀκόμη οἱ ἀδικημένες αὐτὰς γυναῖκες γονατιστὲς ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀφροδίτης. Με' τὰ ἀπαίσια καὶ λυπημένα τους πρόσωπα βουτηγμένα εἰς τὸ βαθύ σκοτάδι, ἔδιναν τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ἐπιγείας κολάσεως. Ἀλλὰ μήπως μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τους δὲν ἦταν καὶ περισσότερον ἀπὸ φρικτὴ κόλασις. . . Τὶ τὰς ὠφελοῦσεν ἡ ζωὴ ἐφ' ὅσον δὲν μπορούσαν νὰ τὴν νοιώσουν; Κάθε σπῖθα ἐλπίδας ὅλο καὶ ἐχανόταν, ἐπειδὴ τὰ παληοκάρια εἶχαν σχεδὸν φύγει ὅλα. Λίγα ἀπόμειναν ἀκόμη, καὶ αὐτὰ σακάτικα. . . ἐνῷ ἡ Σκάνδεια ἐφθινε γοργά. . .

Καθὼς ὅμως γνωρίζομε, οἱ διαλογισμοὶ τῶν θνητῶν ποτὲ δὲν μένουν μυστικοὶ γιὰ τοὺς θεοὺς. Ἡ πονόφυχη θεὰ Ἀφροδίτη ἐλυπηθῆ τὰς ἀδικημένες αὐτὰς γυναῖκες, καὶ με' τὴν ὑποστήριξιν τοῦ μεγάλου Διὸς ἐπραγματοποίησε τὸν πόθον τους ἀμέσως τὸ ἴδιο βράδυ, δίδοντας πίσω τὴν εὐμορφιά τους, κάνοντάς τε μάλιστα ὠραιότατες σὰν κι' αὐτὴν. Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ ἥλιος ξαφνιασμένος ἀτένιζε τὴν Σκάνδεια. Μιὰ ζῶν πολυποίκιλη ἔλαμπε προκλητικὰ γεμένη ἐπάνω σὲ μυροβόλα ἀγριολούλουδα ἐμπρὸς εἰς τὸ βωμὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐνῷ γύρω τῆς βρισκόνταν ἕνας ὁλότελος καινούρι-

γος κόσμος ὠραίων γυναικῶν, σκορπίζοντας ἀκτινοβολίας ἐξαισίας καλλονῆς. Ἡ πανέμορφη θεὰ εἶχε κάμει τὸ θαῦμα τῆς στέλλοντάς εἰς τὴν Σκάνδεια τὴν ἀθάνατην ζῶν τῆς. Χάρις σ' αὐτὴν, με' ἓνα ἀπλό ἔργισμα τῶν γυναικῶν αὐτῆς τῆς πόλεως ἐπανακτοῦσαν τὴν εὐμορφιά τους καὶ ἔτσι ἐπνευσε καὶ πάλι ἡ ζωὴ εἰς τὴν παιδεμένην Σκάνδεια ὅπου ἔπνεε τὰ λοιπὰ. Ἀπὸ τότε ἐφούντωσε ἐκεῖ μιὰ ἐντελὴς καινούργια ζωὴ. Τὰ Κύθηρα ἔγιναν ἡ κοῦδέντα ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ ὅσοι ἐδιψοῦσαν ἔρωτα, ἔσπευδαν ν' ἀφιερώσουν ὁλότελα τὸν ὑπόλοιπον βίον τους εἰς τὸ νησί αὐτὸ τῆς ἀγάπης. Ἡ παράδοσις μᾶς λέγει, ὅτι εἶχαν συρρεῦσαι εἰς τὴν Σκάνδεια ἄνδρες ἀπὸ ὅλες τις μεριὰς τοῦ τότε πολιτισμένου κόσμου. Πολλὰ καρδιάκια φερμένα πρὸ πολυλοῦ ἀπὸ ξένες χώρες, ἔμειναν δεμένα εἰς τὸ λιμάνι, ἄλλα μισοβουλιαγμένα καὶ ἄλλα σαρακοφαγμένα, ὅλα ἀφισμένα ἀπὸ τὰ πληρώματά τους εἰς τὸ ἔλεος τῆς μοίρας. Καὶ εἰς ὅλα αὐτά, ἦταν αἰτία οἱ ὠραῖες τῆς Σκάνδειας. Εἰς τὴν θεὰ τους δὲν μπορούσαν ν' ἀντισταθοῦν οἱ ἄνδρες, τὸ ἴδιο ὅπως συνέβαινε γιὰ τὴν θεὰ τους. Πολλοὶ πλούσιοι μεριστάντες, ἰσχυροὶ παράγοντες καὶ νέοι ὅπου διψοῦσαν τὸν ἔρωτα, ἔσπευδαν εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν γιὰ νὰ ζητήσουν μέσα ἀπὸ τὴ νεολαία τῆς σύντροφον τῆς ζωῆς των, καὶ ὅλοι ἐστάθησαν τυχεροί, ἐπειδὴ κάποια βρισκόνταν πάντα γιὰ τὸν καλὸν τους. Κεῖνοι ὅμως ὅπου τολμοῦσαν νὰ φύγουν με' τὴν ἐκλεκτὴν τους εἶχαν κακὸ τέλος. Ὅσοι ἀπεφάσιζαν νὰ βάλουν πλώρη γιὰ τὰ Κύθηρα, ἔπρεπε πρῶτα νὰ τῶχουν πάρη ἀπόφασι ὅτι δὲν θὰ γύριζαν πειὰ πίσω εἰς τοὺς δικούς των. Πῶς ἔπρεπε ν' ἀπαρνηθοῦν τὸ παρελθόν τους καὶ ν' ἀφωσιθοῦν ὁλότελα εἰς τὸ μέλλον ποῦ ἀνοίγονταν διὰπλάκα ἐμπρὸς τους ἀπὸ τὰς ὠραῖες τῆς Σκάνδειας, ἄλλως, ἡ τρομερὰ τιμωρία τῆς θεᾶς τοὺς ἐπερίμενε ἀναπόφευκτα. Ἡ ζήλεια τῶν γυναικῶν τῶν ἄλλων χωρῶν τὸ ἀπέδιδε σὲ δῆθεν μάγια ἢ σὲ ἀγνωστα βότανα, ὅπως ὅμως ἐλέγχθη, προήρχετο ἀπὸ τὸ θέλημα τῆς Ἀφροδίτης. Ὅσο πολὺ τραβοῦσε τὸ ὄνομα τῆς Σκάνδειας κάθε νέος ξένης χώρας ποῦ διψοῦσε τὸ ἀληθινὸν ἔρωτα, τόσο περισσότερο ἐτρομοκρατοῦσε τὰς γυναῖκες τῶν ἄλλων χωρῶν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, μέσα εἰς τὰς λέξεις ΣΤΗ ΣΚΑΝΔΕΙΑ περιήχοντο χαρὲς καὶ λύπες ζυμωμένες. . . «Ποῦ πηγαίνεις νέε μου»; «Στὴ Σκάνδεια». . . . Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις ἐσήμαινε. «Πηγαίνω ἐκεῖ ὅπου ξέρουν ν' ἀγαποῦν πραγματικά». «Ποῦ πῆγε ὁ γυιὸς σου; ὁ ἀδελφός σου; ὁ ἀνδρας σου; «Στὴ Σκάνδεια». Δυὸ λέξεις ποῦ ἤθελαν νὰ εἰποῦν με' βαθύ πόνον. «Αὐτὸς ζεῖ ἐκεῖ ἀληθινά, γιὰ ἐμὰς ὅμως εἶναι πειὰ χαμένος». . .

Ἐφ' ὅσον ὅμως ὅλα εἶναι καμωμένα νὰ πεθαίνουν εἰς τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, τὸ ἴδιο ἔπρεπε νὰ γείνη καὶ γιὰ τὴ δοξασμένη Σκάνδεια. Κατὰ τὸ θρόλον, οἱ γυναῖκες αὐτῆς τῆς πόλεως εἶναι πανεύμορφες πειὰ ἀπὸ τὸ θαῦμα τῆς θεᾶς των, ἐκυριεύθησαν καὶ πάλι ἀπὸ μιὰ τυφλὴν ἔπαρσιν, περισ-

σότερον ἀπὸ τὰς προγόνους των χλευάζοντας τὸ σύμπαν, καὶ αὐτὴ τὴ προστατὶδα θεὰ τους ἀκόμη γιὰ τοὺς σκανδαλώδεις τῆς ἔρωτας, κάνοντάς τὴν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ δυσαρεστηθῇ μαζὺ τους. Καὶ ἔτσι, ὁ ἄσχημος Πάν ὅπου παρακολοῦθοῦσε με' ζήλεια τὴν εὐτυχία τους, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐξοντώσῃ μιὰ γιὰ πάντα τὴ χαριτωμένην τους πόλιν. Καὶ ἓνα βράδυ, στέλλοντάς στρίγγλες μοῖρες τῆς ἐμπιστοσύνης του ἐπέδραμαν εἰς τὴν Σκάνδεια. Ἦσαν ἀπὸ ἐκεῖνες τὰς μοχθηρὰς ὅπου ζηλεύουν τὴν εὐτυχία, ἔχοντας μόνον τοὺς εὐχαρίστησι νὰ προσενεῶν κακόν. Ὁ ράθυμος Μαλέας τὰς ἀντελήφθη καὶ ἔβαλεν ὅλα τὰ δυνατά του νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ τὴν δίοδον χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα, ἐπειδὴ αὐτὰς ὑψώθηκαν ἕως τὸ φεγγάρι ὅπου ὁλόγεμο ἐφώτιζε τὰ πάντα, αὐτὸ δὲ τις ἐκαθοδήγησε με' προδοτικὸν τρόπο εἰς τὸ βωμὸ τῆς Ἀφροδίτης. Ἦταν μιὰ ἐξαισία βραδυὰ ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Σκάνδεια. Ὅλα γύρω εἶχαν πάρει τὴν σιγαλίαν τῶν τάφων. Ἡ πόλις ἐκοιμόταν ἡσυχα, βυθισμένη εἰς τὰ ὄνειρά της. Μόνο κάτω εἰς τὴν ἀμμουδιά, εἰς τὰ βράχια καὶ εἰς τὸ ἀκροτήρι ἔφερναν τὰ κύματα τὰ ἀγρομαχητὰ τοῦ Μαλέα, ὕστερα ἀπὸ τὴ προηγούμενη πάλιν του. Τὸ φεγγάρι, τ' ἀρρωσιζάτικο αὐτὸ ἄστρο, ἐκρύφθη ἀνὰ ἄνδρα μέσα εἰς τὰ πυκνὰ σύννεφα ἀφήνοντας ὅλα κάτω εἰς τὴ γῆ εἰς τὸ βασίλειον τῆς σκοτεινιάς. Ἐνας κρύος ἀέρας ἐξέσπασε με' ὀρμὴν, ἓνα ἀνατριχιαστικὸν οὐρλιασμα ἐπηκολούθησε, καὶ ἡ ὠραία Σκάνδεια ἐχάθη ὁλότελα. . . γιὰ πάντα. . . Τὴν ἄλλην τὸ πρωῒ, με' κλάμματα ἀντηχοῦσαν εἰς ὅλην τὴν πόλιν.

ΕΚΛΕΨΑΝ ΤΗ ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ σβύνῃ ὅλο με' κλάμματα ἡ ζωὴ εἰς τὴν Σκάνδεια, ἐπειδὴ ἐχάθη ἡ ζῶν τῆς Ἀφροδίτης καὶ χωρὶς αὐτὴν ἡ εὐμορφία τῶν γυναικῶν τῆς, καὶ ἡ ἀγάπη. . . Ἐπαυσαν πειὰ νὰ πλωρίζουν νέα καρδιάκια γιὰ τὰ Κύθηρα ζητώντας ἐκεῖ τὸν ἀθάνατον ἔρωτα. Ὅλες οἱ νέες ἐγεννῶντο πάλιν τέρατα ὅπως πρῶτα, καὶ τὸ νησί αὐτό, μὴ ἔχοντας πειὰ τὴν προστασία τῆς Ἀφροδίτης, ἔπαψε νὰ εἶναι τὸ φλέγον ζήτημα τῶν ἀνδρῶν τῆς τότε ἐποχῆς.

Καὶ ὅμως, ἂν καὶ ἔχουν περάσει χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τότε, ἐντούτοις τὰ Κύθηρα εἶναι γνωστὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὡς τὸ «νησί τῆς ἀγάπης».

Καὶ ἂν ἡ πραγματικὴ Σκάνδεια δὲν ζεῖ πειὰ, ἐντούτοις, ἡ σύγχρονος φαντασία φτερουγίζει ἀδιάκοπα γύρω ἀπὸ τὴν παράδοσιν τῆς. Νομίζει ὅτι τὴν βλέπει ὅπως τὸ πτώμα μιᾶς πανεύμορφης κόρης ὅπου ἀγνίζει ἀκόμα, ὕστερα ἀπὸ τὸ δολοφόνον χέρι τοῦ Πανός. Καὶ ὅτι εἰς τὸ κάθε βήμα τοῦ περαστικοῦ ἐπισκέπτου ἀνασηκόνονται σιγὰ τὰ χῶματα ὕστερα ἀπὸ τὸ σιγανάδεμα εἰς τὸ βαθύ ὕπνον τῆς πεθαμένης αὐτῆς πόλεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰανουαρίου 1933.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ν. ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ